

Abstract Book

43rd Annual Scientific Meeting of the Dermatological Society of Thailand (DST)

March 21-23, 2018

Bangkok Convention Centara Grand at Central World, Bangkok, Thailand

วารสารโรคผิวหนัง

ปีที่ 34 ฉบับที่ 1 มกราคม-มีนาคม 2561

เจ้าของ	สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย	
วัตถุประสงค์	เผยแพร่ความรู้วิชาโรคผิวหนังแก่สมาชิกและแพทย์ทั่วไป ประสานงานและส่งข่าวระหว่างสมาคมและสมาชิกแพทย์ทั่วไป	
บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา	แพทย์หญิงณัฏฐา รัชตะนาวิน	
บรรณาธิการผู้ช่วย	นายแพทย์วาสนภ วชิรมน	
กองบรรณาธิการ	แพทย์หญิงอมรศรี ชุณหรัศมิ์	แพทย์หญิงศรีศุภลักษณ์ สิงคาลวณิช
	นายแพทย์เวสารัช เวสสโกวิท	แพทย์หญิงชนิษฎา วงศ์ประภารัตน์
	นายแพทย์จุลพรรธน์ อินทรศัพท์	แพทย์หญิงพัดชา พงษ์เจริญ
	แพทย์หญิงลีนา จุฬาโรจน์มนตรี	แพทย์หญิงไพลิน พวงเพชร
	แพทย์หญิงชุติกา ศรีสุทธิยากร	แพทย์หญิงศรัญญา คุณเขต
	นายแพทย์กุลวัตร ธาดานิพนธ์	นายแพทย์เจตน์ วิทิตสุวรรณกุล
	แพทย์หญิงแพรมาลา ฉายาวิจิตรศิลป์	
อดีตบรรณาธิการ	นายแพทย์ธาดา เปี่ยมพงศ์สานต์	พ.ศ.2528
	แพทย์หญิงกนก บุณยะรัตเวช	พ.ศ.2529-พ.ศ.2531
	นายแพทย์สมยศ จารุวิจิตรรัตนา	พ.ศ.2531-พ.ศ.2535
	นายแพทย์หาญ วงศ์ไวศยวรรณ	พ.ศ.2535-พ.ศ.2537
	นายแพทย์สมยศ จารุวิจิตรรัตนา	พ.ศ.2538-พ.ศ.2539
	นายแพทย์ป่วน สุทธิพินิจธรรม	พ.ศ.2539-พ.ศ.2542
	แพทย์หญิงพรทิพย์ ภูวบัณฑิตสิน	พ.ศ.2542-พ.ศ.2549
สำนักงานวารสารฯ	อาคารเฉลิมพระบารมี ๕๐ ปี ชั้น 9 เลขที่ 2 ซ.ศูนย์วิจัย ถ.เพชรบุรีตัดใหม่ แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310	
กำหนดออก	ปีละ 4 ฉบับ (มีนาคม, มิถุนายน, กันยายน, ธันวาคม)	
การบอกรับ	ส่งให้โดยไม่คิดมูลค่า แก่ ห้องสมุดประจำโรงพยาบาลรัฐทุกแห่งในประเทศไทย สมาชิกสมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทยสามารถดาวน์โหลดที่ www.dst.or.th สำหรับผู้สนใจติดต่อขอรับได้ที่ สำนักงานวารสารฯ	
ผู้จัดทำและรวบรวม	นางสาวณียวรรณ หีตพัฒน์	
พิมพ์ที่	โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์ ถ.อรุณอัมรินทร์ โทร 02-411-1523	

Thai Journal of Dermatology

Vol.34 No.1 January-March 2018

Editor	Natta Rajatanavin, MD	
Associate Editor	Vasanop Vachiramon, MD	
Editorial Board	Amornsri Chunharas, MD	Srisupalak Singalavanija, MD
	Vesarat Wessagowit, MD	Chanisada Wongpraparut, MD
	Julphat Intarasupht, MD	Padcha Pongcharoen, MD
	Leena Chalarojmontri, MD	Pailin Puangpet, MD
	Chutika Srisuttiyakorn, MD	Saranya Khunkhet, MD
	Kunlawat Thadanipon, MD	Jade Wititsuwannakul, MD
	Pamela Chayavichitsilp, MD	
Past-Editors	Thada Piamphongsant, MD	1985
	Kanok Bunyaratavej, MD	1986-1988
	Somyot Charuwichitratana, MD	1988-1992
	Harn Wongwaisayawan, MD	1992-1994
	Somyot Charuwichitratana, MD	1995-1996
	Puan Suthipinittharm, MD	1997-1999
	Porntip Puvabanditsin, MD	1999-2006

Vol.34 No.1 January-March 2018 Thai Journal of Dermatology (ISSN 0125-8680) is published quarterly

Postmaster Send address change to Dr.Natta Rajatanavin

9th Floor, Royal Golden Jubilee Building. 2, Soi Soonvijai, New Petchburi Rd, Bangkapi, Huaykwang, Bangkok 10310. Tel.02-716-6857, 02-716-5256, 02-716-6661-3 Ext.9012

รายนามคณะกรรมการ

สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย

ตั้งแต่ มีนาคม 2559 ถึง เมษายน 2561

นายก	นายแพทย์นภดล นพคุณ
อุปนายกด้านบริการการแพทย์และสังคม	แพทย์หญิงศรีศุภลักษณ์ สิงคาลวณิช
อุปนายกด้านวิเทศสัมพันธ์	นายแพทย์รัฐภรณ์ อึ๊งภากรณ์
เลขาธิการ	แพทย์หญิงกนกวลัย กุลทนันทน์
สาราณียกร	แพทย์หญิงณัฏฐา รัชตะนาวิน
เหรัญญิก	แพทย์หญิงกอบกุล อุณหโชค
นายทะเบียน	นายแพทย์สมศักดิ์ ตันรัตนากร
ประธานวิชาการ	นายแพทย์จินดา โรจนเมธินทร์
ผู้ช่วยประธานวิชาการ	แพทย์หญิงมาริษา พงศ์พฤฒิพันธ์
ประธานฝ่ายกิจกรรมสังคม	แพทย์หญิงสุวิรากร โอภาศวงศ์
ประธานฝ่ายแพทย์และจริยธรรม	นายแพทย์เวสารัช เวสสโกวิท
ประชาสัมพันธ์	นายแพทย์ประวิตร อัศวานนท์
ผู้ช่วยประชาสัมพันธ์	แพทย์หญิงรังสิมา วณิชภักดีเดชา
สารสนเทศ	นายแพทย์สิริวัฒน์ ภัทรากาญจน์
ผู้ช่วยสารสนเทศ	นายแพทย์อุดมศักดิ์ วงศ์ปารมี
ปฏิคม	นายแพทย์รัฐพล ตวงทอง
กรรมการกลางและประธานฝ่ายประสานฝ่ายประสานงานยา	นายแพทย์กฤษฎา ดวงอุไร
กรรมการกลางและประธานฝ่ายพิจารณาทุน	แพทย์หญิงพู่กลิ่น ตรีสุโกศล
กรรมการกลางและประธานฝ่ายประสานงานเวชภัณฑ์	นายแพทย์วรพงษ์ มนัสเกียรติ
กรรมการกลางและประธานฝ่ายอบรมระยะสั้น	นายแพทย์สุมนัส บุณยะรัตนเวช

สำนักงานสมาคม **อาคารเฉลิมพระบารมี ๕๐ ปี ชั้น 9**
เลขที่ 2 ซ.ศูนย์วิจัย ถ.เพชรบุรีตัดใหม่
แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพฯ 10310
โทร. 02-716-6857, 02-716-5256 หรือ 02-716-6661-3 ต่อ 9012

วารสารนี้ได้รับเงินอุดหนุนค่าพิมพ์จากสมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทย เนื้อหาบทความหรือข้อคิดเห็นใดๆ ในวารสารถือเป็นความคิดเห็นของผู้เขียนโดยเฉพาะเท่านั้น สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศไทยหรือ กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นพ้องด้วยเสมอไป

The Council of Dermatological Society of Thailand

March 2016 – April 2018

President	Dr. Nopadon Noppakun
Vice President for Corporate Social Responsibility	Dr. Srisupalak Singalavanija
Vice President for International Affairs and Professional Liaison	Dr. Rataporn Ungpakorn
Secretary General	Dr. Kanokvalai Kulthanan
Publication and Journal	Dr. Natta Rajatanavin
Treasurer	Dr. Kobkul Aunhachoke
Registrar	Dr. Somsak Tanrattanakorn
Scientific Chair	Dr. Jinda Rojanamatin
Assistant Scientific Chair	Dr. Marisa Pongprutthipan
Corporate Social Responsibility	Dr. Suwirakorn Ophaswongse
Professional Standard and Ethics	Dr. Vesarat Wessagowit
Public Relations	Dr. Pravit Asawanonda
Assistant Public Relations	Dr. Rungsima Wanitphakdeedecha
Information Technology	Dr. Siriwat Patrakarn
Assistant Information Technology	Dr. Udomsak Wongparami
Social Affairs	Dr. Rattapon Thuangtong
Drug Liaison	Dr. Krisada Duangurai
Scholarship Advisory Committee	Dr. Poohglin Tresukosol
Medical Supplies Liaison	Dr. Woraphong Manuskiatti
Head of Short Course Training Program	Dr. Sumanas Bunyaratavaj

Office **Dermatological Society of Thailand**
9th Floor, Royal Golden Jubilee Building. 2, Soi Soonvijai,
New Petchburi Rd, Bangkapi Huaykwang, Bangkok, 10310
Tel. 02-716-6857, 02-716-5256, 02-716-6661-3 Ext. 9012

DST 2018

43rd Annual Scientific Meeting of the Dermatological Society of Thailand (DST) 2018

21 - 23 March 2018

"Connecting the Past and Cultivating the Future"

DAY 1: Wednesday 21 March 2018

	Room 1 (Hall A)	Room 2 (Lotus 5-7)	Room 3 (Lotus 1-4)	Room 4 (Lotus 11)
7:30 - 8:00	Registration	Registration	Registration	Registration
8:00 - 9:00		Session 6 Paper Presentation	Session 11 Paper Presentation	
9:00 - 10:00	Session 1 New Trends in Aesthetic Dermatology	Session 7 Surgical Pearls	Session 12 Update in Acne Management	
10:00 - 10:30		Coffee break		
10:30 - 11:30	Session 2 Plenary Lecture (Prof. Barker / Prof. Ichihashi)			
11:30 - 12:00	Opening Address			
12:00 - 14:00	Session 3 Lunch Symposium BDF (limit to 400 persons)	Session 8 Lunch Symposium Novartis (limit to 200 persons)	Session 13 Lunch Symposium Technicalbiomed (limit to 200 persons)	
14:00 - 16:00	Session 4 Resident's Research of the Year	Session 9 Interesting Points of Blistering Diseases	Session 14 Workshop L'Oreal	
16:00 - 16:30		Coffee break		
16:30 - 18:00	Session 5 Industrial Symposium Merz	Session 10 Industrial Symposium LEO	Session 15 Industrial Symposium KAO Consumer	

www.dst.or.th/meeting

DST 2018

43rd Annual Scientific Meeting of the Dermatological Society of Thailand (DST) 2018

21 - 23 March 2018

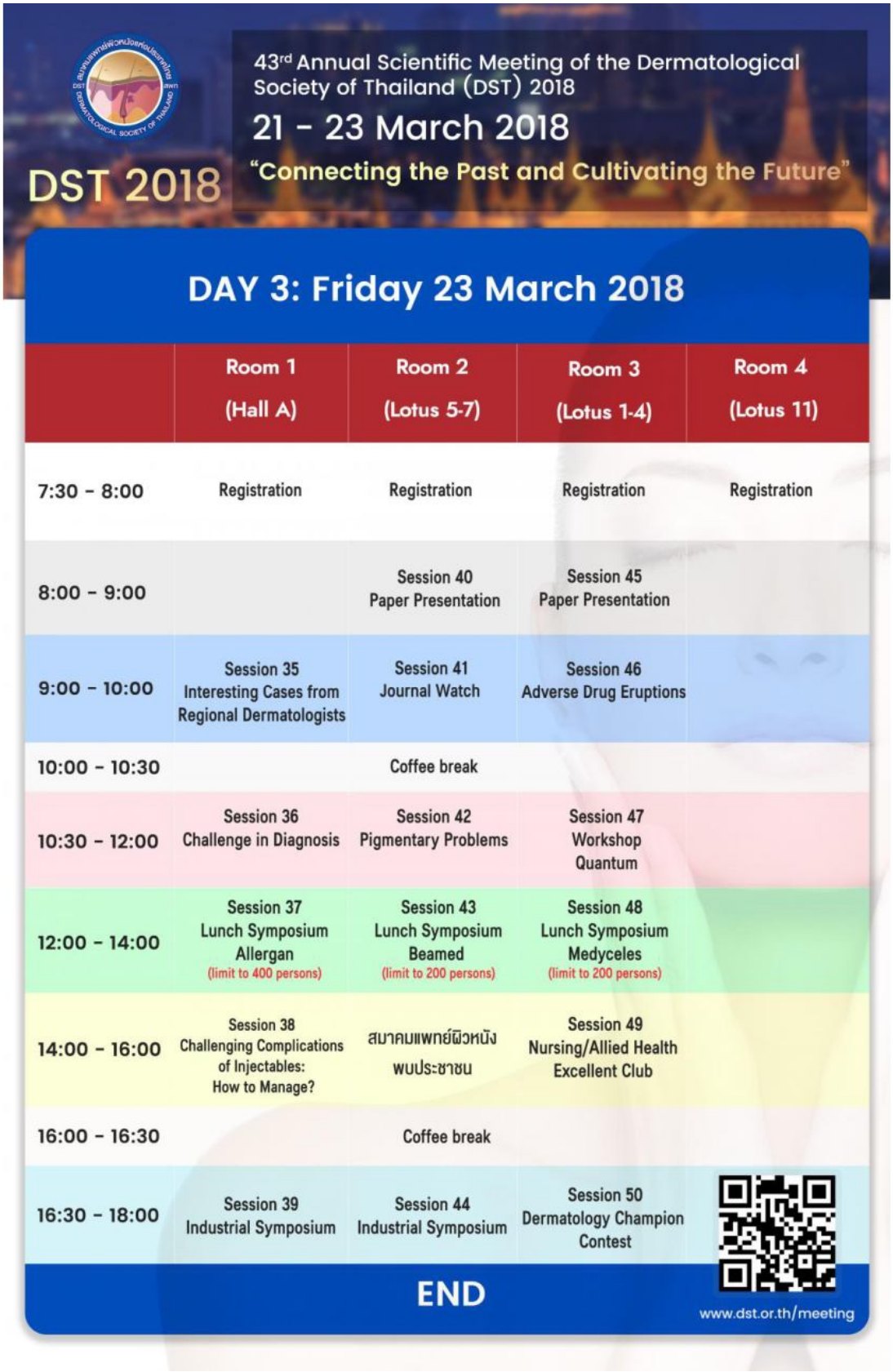
"Connecting the Past and Cultivating the Future"

DAY 2: Thursday 22 March 2018

	Room 1 (Hall A)	Room 2 (Lotus 5-7)	Room 3 (Lotus 1-4)	Room 4 (Lotus 11)
7:30 - 8:00	Registration	Registration	Registration	Registration
8:00 - 9:00		Session 23 Paper Presentation	Session 28 Paper Presentation	Session 33 Paper Presentation
9:00 - 10:00	Session 17 Hot Issues in Dermatology	Session 24 Nail Diseases	Session 29 Contact Dermstitis	Session 34 Why Dermoscopy Can Help Dermatologists?
10:00 - 10:30		Coffee break		
10:30 - 12:00	Session 18 Plenary Lecture (Prof. Lim / Prof. Costsarelis)			
12:00 - 14:00	Session 19 Lunch Symposium BDF (limit to 400 persons)	Session 25 Lunch Symposium L'Oreal (limit to 200 persons)	Session 30 Lunch Symposium LEO (limit to 200 persons)	
14:00 - 15:30	Session 20 Annual General Meeting เลือกตั้งกรรมการอำนวยการ			
15:30 - 16:30	Session 21* Meet the Experts: Interesting Cases in Pediatric Dermatology	Session 26* Meet the Experts: Photosensitivity Disorders	Session 31* Meet the Experts: Oro-Genital Problems	
16:30 - 18:00	Session 22 Industrial Symposium Naos	Session 27 Industrial Symposium Galderma	Session 32 Industrial Symposium	

* Coffee break will be served in the meeting room

www.dst.or.th/meeting

Daily scan badge at registration desk is required for CME collection.

Certificate of Attendance will be issued on **Friday 24 March 2017** at the Self-Printing Units. Our hostesses will be glad to assist you.

In case of a lost badge, there will be a charge of **THB 3,000 or USD 100** for **reissuing a new badge.**

43rd DST AM 2018

21-23 March 2018

Bangkok Convention Centre CentralWorld

Booth A1 (Diamond)	Size 10.0x6.0 m.	=	1 Unit.
Booth A2-A5	Size 4.5x6.0 m.	=	4 Units.
Booth	Size 3.0x3.0 m.	=	193 Units.

Gold Sponsor

As of: 14-2-61

Resident's Research of the Year

43rd DST AM 2018

21 March 2018, 14:00-16:00

Bangkok Convention Centre Hall A (22nd Fl.)

Session No.4

Chair: Dr. Pravit Asawanonda

Research awards committee: Dr. Srisupalak Singalavanija

Dr. Siri Chiewchanvit

Dr. Montree Udompataikul

Resident's Research of the Year

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Drug patch tests and *Ex vivo* testing for drug causality assessment in patients with severe cutaneous adverse reaction to drugs.	Prattana Sittiwattanawong MD, Suwimon Pootongkam MD MSc, Nattiya Hirankarn MD PhD, Jettanong Klaewsongkram MD PhD, Pawinee Rerknimitr MD MSc. *(จุฬาลงกรณ์)*
2	Comparison of topical recombinant human epidermal growth factor versus aloe vera gel in combination with ablative 10,600-nm carbon dioxide fractional laser for the treatment of striae alba: a randomized, double-blind trial.	Arisa Kaewkes MD, Wareeporn Disphanurat MD. *(ธรรมศาสตร์)*
3	An in vivo study to evaluate the influence of oil blotting paper on efficacy of sunscreen.	Nudcha Chandayani MD, Julphat Intarasupht MD, Nattaporn Ariyanasuporn MD. *(พระมงกุฎเกล้า)*
4	Cutaneous nontuberculous mycobacterial infections: A 7-year retrospective review of 88 cases.	Phatcharawat Chirasuthat MD, Suthinee Rutnin MD, Korn Triyangkulsri MD, Vasanop Vachiramon MD. *(รามาธิบดี)*
5	Comparison of the effects of pulsed dye laser between 585 nm and 595 nm on cell viability and expression of scar formation-related genes in hypertrophic scar fibroblasts.	Pitchaya Maneeprasopchoke MD, Chinnavuth Vatanashevanopakorn MD PhD, Sarawut Junnu, Chayawat Phatihattakorn MD, Chatchawan Srisawat MD PhD, Woraphong Manuskiatti MD. *(ศิริราช)*
6	Thiopurine Methyltransferase level in cutaneous autoimmune patients among the Thai population.	Purit Pureesrisak MD, Oraya Kwangsukstid MD, Pinnaree Kattipathanapong MD, Thanawat Kuthiratrakarn MD Ph.D, Dumrong Mairiang Ph.D, Wenika Channakorn, Daraka Phainupong. *(สถาบันโรคผิวหนัง)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 10 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 3 นาที)

Oral Presentations

43rd DST AM 2018

21 March 2018, 08:00-09:00 Lotus Suites 5-7

Session No.6

Chair: Dr. Supitchaya Thaiwat

Co Chair: Dr. Korbkarn Pongpairoj

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Thyroid autoimmunity as a predictor for disease severity, therapeutic response, and time to remission in patients with chronic spontaneous urticaria.	Wimolsiri Iamsumang MD, Penpun Wattanakrai MD, Vasanop Vachiramon MD, Kumutnart Chanprapaph MD. *(รามา)*
2	Prevalence of Methylchloroisothiazolinone and/or Methylisothiazolinone in cosmetics on the Thai market complying to the Notification of the Ministry of Public Health.	Dollaporn Kanchanapenkul MD, Sittiroj Arunkajohnsak MD, Monthathip Bunyavaree BsC, Pranee Kasemsarn MD, Waranya Boonchai MD. *(ศิริราช)*
3	Randomized-controlled trial of the effectiveness of the social media application Line use for patch test appointment at contact dermatitis clinic compare to conventional method.	Monthathip Bunyavaree BSc, Sittiroj Arunkajohnsak MD, Waranya Boonchai MD. *(ศิริราช)*
4	Effectiveness of Using 1% Diclofenac Gel and 20% Azelaic Acid Cream for Melasma: A Single-Blind, Placebo-Controlled, Split-Face Study.	Apasee Sooksamran MD, Voraphol Vejjabhinanta MD, Walaiorn Pratchyapruit MD. *(สถาบันโรคผิวหนัง)*
5	Prevalence of occupational allergic contact dermatitis in spa therapists.	Manita Attasuriyanan MD, Preneet Sajjachareonpong MD, Poohglin Tresukosol MD, Pailin Puangpet MD. *(สถาบันโรคผิวหนัง)*
6	A randomized, double-blind, split-face study of topical silymarin versus 2% hydroquinone cream in melasma.	Kulsupa Nimmannitya MD, Penpun Wattanakrai MD. *(รามาธิบดี)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentations

43rd DST AM 2018

21 March 2018, 08:00-09:00 Lotus Suites 1-4

Session No. 11

Chair: Dr. Papapit Tuchinda

Co Chair: Dr. Pawinee Rerknimitr

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Sun protection behavior of Thai elderly in Electricity Generating Authority of Thailand (EGAT) study: a population-based study.	Duangrat Pruettivorawongse MD, Kallapan Pakornphadungsit MD, Natta Rajatanavin MD. *(รามาธิบดี)*
2	Prognostic factors to predict mortality in Stevens Johnson syndrome and Toxic epidermal necrolysis patients.	Phatphitcha Jedee MD, Kunlawat Thadanipon MD, Ploysyne Rattanakaemakorn MD. *(รามาธิบดี)*
3	A comparison of azathioprine and mycophenolate mofetil as adjuvant drugs in pemphigus patients.	Darin Thongtan MD, Kunlawat Thadanipon MD, Kumutnart Chanprapaph MD. *(รามาธิบดี)*
4	A clinico-etiologic study of exfoliative dermatitis in inpatient and outpatient setting.	Piyarat Thannipat MD, Sumanus Bunyaratavej MD, Suchanan Hanamornroongruang MD, Poramin Patthamalai PhD MD, Sutasinee Phaitoonwattanakij MD, Penvadee Pattanaprichakul MD. *(ศิริราช)*
5	Cutaneous drug eruption: Possibly identify with patch testing.	Pattareewan Rojanapanthu MD, Supitchaya Thaiwat MD. *(พระมงกุฎ)*

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
6	A study of sunscreen lasting in indoor workers.	Chutima Rungananchai MD, Narumol Silpa-archa MD, Bordeesuda Suiwongsa PharmD, Viboon Sangveraphunsiri PhD, Woraphong Manuskiatti MD, Chanisada Wongpraparut MD. *(ศิริราช)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentations

43rd DST AM 2018

22 March 2018, 08:00-09:00 Lotus Suites 5-7

Session No. 23

Chair: Dr. Chimanat Tangjaturonrusamee

Co Chair: Dr. Metavee Boonsiri

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	308-nm Excimer Lamp vs. Combination of 308-nm Excimer Lamp and 10% Liquor Carbonis Detergens (LCD) in Patients with Scalp Psoriasis: a Randomized, Single-blinded, Controlled Trial.	Korn Triyangkulsri MD, Wimolsiri Iamsumang MD, Kunlawat Thadanipon MD, Poonkiat Suchonwanit MD, Ploysyne Rattanakaemakorn MD. *(รามาธิบดี)*
2	Comparison of the efficacy and safety using 0.01% vs 0.03% bimatoprost for the treatment of eyebrow hypotrichosis: A randomized, double-blind study.	Sarawin Harnchoowong MD, Nongsak Chanasumon MD, Tueboon Sriphojanart MD, Poonkiat Suchonwanit MD. *(รามาธิบดี)*
3	Pulsed-dye laser as an adjuvant treatment for papulopustular eruption due to epidermal growth factor receptor inhibitors (EGFRIs): a randomized, controlled trial.	Yada Suphankong MD, Ratchathorn Panchaprateep MD PhD, Pawinee Rerknimitr MD MSc. *(จุฬาลงกรณ์)*
4	Male androgenetic alopecia and coronary artery calcium score.	Gateorn Pongarnar MD, Hutsaya Prasitdumrong MD CBCCT, Artit Nakakes MD, Julphat Intarasupht MD. *(พระมงกุฎเกล้า)*
5	Eyebrow growth pattern analysis in patients with eyebrow hypotrichosis after receiving topical treatment: a retrospective study.	Sasima Thammarucha MD, Poonkiat Suchonwanit MD. *(รามาธิบดี)*
6	Combination of a non-ablative 1,927 nm thulium fiber fractional laser and autologous platelet-rich plasma in treatment of male androgenetic alopecia.	Narisa Brownell MD MSc, Ratchathorn Panchaprateep MD PhD. *(จุฬาลงกรณ์)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentations

43rd DST AM 2018

22 March 2018, 08:00-09:00 Lotus Suites 1-4

Session No.28

Chair: Dr. Thanya Techapichetvanich

Co Chair: Dr. Janjira Sawasdipong

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	A Study of the Efficacy and Safety of the High Intensity Focused Ultrasound for Submental Fat Reduction.	Patcharin Prechanond MD, Marisa Pongprutthipan MD, Chindarat Ratanakornphan MD. *(จุฬาลงกรณ์)*
2	A study of efficacy and safety of pneumatic needleless micro-jet injector for the treatment of striae distensae.	Nadda Samakayanusorn MD, Salinee Rojhirunsakool MD, Kunlawat Thadanipon MD, Poonkiat Suchonwanit MD. *(รามาธิบดี)*
3	The efficacy artificial skin as a simulation-based training model for intradermal injection.	Ya-Nin Nokdhes MD, Poramin Patthamalai PhD MD, Natchaya Junsuwan MD, Sutasinee Phaitoonwattanakij MD, Thanya Techapichetvanich MD, Weeranut Phothong MD, Sasima Eimpunth MD, Rungsima Wanitphakdeedecha MD MA MSc, Woraphong Manuskiatti MD. *(ศิริราช)*

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
4	The efficacy in treatment of facial melasma with thulium 1927-nm fractional laser-assisted topical tranexamic acid delivery.	Ya-Nin Nokdhes MD, Poramin Patthamalai PhD, MD, Woraphong Manuskiatti MD, Rungsima Wanitphakdeedecha MD, MA, MSc, Sasima Eimpunth MD, Weeranut Phothong MD, Thanya Techapichetvanich MD, Apichaya Thanyavuthi MD, Natchaya Junsuwan MD, Sutasinee Phaitoonwattanakij MD. *(ศิริราช)*
5	The efficacy and safety in treatment of facial atrophic acne scars with a non-insulated fractional radiofrequency microneedling system.	Prapawan Chawvavanich MD, Sarin Suvaphan MD. *(สถาบันโรคผิวหนัง)*
6	Q-switched Neodymium-doped Yttrium Aluminium Garnet (Nd:YAG) 532-nm Nanosecond Laser vs. Nd:YAG 532-nm Picosecond Laser for the Treatment of Solar Lentigines in Asians.	Korn Triyangkulsri MD, Wimolsiri Iamsumang MD, Vasanop Vachiramon MD. *(รามาธิบดี)*
7	A single-blind, randomized, split-face study of efficacy and safety using low-fluence Q-switched Nd:YAG 1064 nm compared to fractional picosecond Nd:YAG 532 nm in the treatment of melasma.	Sarawin Harnchoowong MD, Nadda Samakayanusorn MD, Atchima Suwanchinda MD, Somsak Tanrattanakorn MD. *(รามาธิบดี)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentations

43rd DST AM 2018

22 March 2018, 08:00-09:00 Lotus Suites 11

Session No.33

Chair: Dr. Sukhum Jiamton

Co Chair: Dr. Kunlawat Thadanipon

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Clinical validation test of artificial intelligence assisted in skin cancer screening system on smartphone application.	Thorfun Treewatanakul MD, Saroj Suvanasuthi MD PhD ABHRS, Charturong Tantibundhit PhD, Panlop Chakkavittumrong MD. *(ธรรมศาสตร์)*
2	A study of exogenous ochronosis in melasma: The Role of Dermoscopy and an impact on Quality of Life.	Phitramphai Prasithirun MD, Sasima Eimpunth MD, Penvadee Pattanaprichakul MD, Panitta Sitthinamsuwan MD, Kanokvalai Kulthanan MD. *(ศิริราช)*
3	Prevalence and factors associated with postherpetic neuralgia in Thailand.	Kittipoom Chinhiran MD, Sukhum Jiamton MD PhD, Charussri Leeyaphan MD, Pichaya Limphoka MD, Yanin Nokdhes MD, Viboon Omcharoen BSc. *(ศิริราช)*
4	Validity and reliability of the Thai version of Itch Severity Scale (ISS) in patients with atopic dermatitis and psoriasis.	Nicha Jenmanachaiyakun MD, Tanongkiet Tienthavorn MD. *(สถาบันโรคผิวหนัง)*
5	Correlation between quality of life assessed by Thai-version of Skindex-29 scores and disease severity among patients with pemphigus.	Chuenkamol Uengpitakphan MD, Oraya Kwangsukstid MD, Poonnawis Sudtikoonaseth MD, Pinnaree Kattipathanapong MD. *(สถาบันโรคผิวหนัง)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentations

43rd DST AM 2018

23 March 2018, 08:00-09:00 Lotus Suites 5-7

Session No.40

Chair: Dr. Napatra Tovanabutra

Co Chair: Dr. Niorn Boonpuen

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Evaluation of an Acne Severity Grading Self-Assessment System Suitable for the Thai Population.	Kallapan Pakornphadungsit MD, Sarawin Harnchoowong MD, Penpun Wattanakrai MD. *(รามาธิบดี)*
2	Topical 15% zinc oxide ointment significantly reduces the size of common warts after 4 weeks' application: a randomized, placebo-controlled trial.	Chankiat Songsantiphap MD, Pravit Asawanonda MD DSc. *(จุฬาลงกรณ์)*
3	In-vitro study of antibacterial activities of *Punica granatum* peels, *Phyllanthus emblica L.* leaves, and *Curcuma longa Linn* rhizomes crude extracts to *Propionibacterium acnes* isolated from acne vulgaris patients.	Poonnapa Deewongkij MD, Malai Taweechotipatr PhD, Montree Udompataikul MD. *(มศว.)*
4	Clinical characteristics and treatment outcomes of adult patients with scabies infection: A retrospective cohort study.	Sasit Fungtrakoon MD, Charussri Leeyaphan MD, Sittiroj Arunkajohnsak MD, Dollaporn Kanchanapenkul MD, Lalita Matthapan B Sc, Kamonpan Lertrujiwanit B Sc, Waranyoo Prasong B Sc, Sumanas Bunyaratavej MD. *(ศิริราช)*
5	Clinical manifestations of Paederus dermatitis among patients attending skin clinic, Siriraj hospital.	Sukhum Jiamton MD PhD, Pichaya Limphoka MD, Ya-Nin Nokdhes MD, Viboon Omcharoen BSc. *(ศิริราช)*

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
6	Prevalence of Dermatophytosis in Thailand: Coming of age, correlation between anatomical sites and causative organisms.	Sumanas Bunyaratavej MD, Charussri Leeyaphan MD, Pichaya Limphoka MD. *(ศิริราช)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentations

43rd DST AM 2018

23 March 2018, 08:00-09:00 Lotus Suites 1-4

Session No.45

Chair: Dr. Penvadee Pattanaprichakul

Co Chair: Dr. Jade Wititsuwannakul

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
1	Association between Quantity of Dermal Mucin in Discoid Lupus Erythematosus Patients and the Diagnosis of Systemic Lupus Erythematosus: Exploratory study.	Benjaporn Srisantithum MD, Chutika Srisuttiyakorn MD, Penvadee Pattanaprichakul MD, Pawinee Rerknimitr MD MSc, Jade Wititsuwannakul MD. *(จุฬาลงกณ์)*
2	Intravascular lymphoma diagnosed by skin biopsy: a 10-year retrospective study in clinicopathological features.	Wimolsiri Iamsumang MD, Paisarn Boonsakan MD, Pichika Chantrathammachart MD, Suthinee Rutnin MD. *(รามาธิบดี)*
3	Non-scarring alopecia in systemic lupus erythematosus: A cross-sectional study with dermoscopic, histopathologic and immunopathological analysis.	Siriorn Udompanich MBChB, Kumutnart Chanprapaph MD, Poonkiat Suchonwanit MD, Pintip Ngamjanyaporn MD, Yingluck Visessiri MD. *(รามาธิบดี)*
4	*In vitro* fungal nail perforation test detected by histologic evaluation.	Sumanas Bunyaratavej MD, Charussri Leeyaphan MD, Chuda Rujitharanawong MD, Poramin Patthamalai PhD, MD, Lalita Matthapan BSc, Penvadee Pattanaprichakul MD. *(ศิริราช)*

ลำดับ	ชื่อเรื่อง	ผู้นำเสนอ (สถาบัน)
5	Clinico-histologic features and treatment outcome in infectious and non-infectious foreign-body granuloma of cosmetic-related procedures.	Penvadee Pattanaprichakul MD, Weeranut Phothong MD, Panitta Sitthinamsuwan MD, Poramin Patthamalai PhD MD, Pattriya Chanyachailert MD, Rungsima Wanitphakdeedecha MD MA MSc. *(ศิริราช)*
6	The study of Hair Follicle Counts from Histopathology of Different Scalp Areas in Thai Population.	Kallapan Pakornpadungsit MD, Smith Srisont MD, Suthinee Rutnin MD, Yingluck Visessiri MD, Poonkiat Suchonwanit MD. *(รามาธิบดี)*

หมายเหตุ เวลานำเสนอเรื่องละ 8 นาที (Presentations 7 นาที, ถาม-ตอบ 1 นาที)

Oral Presentations

March 21, 2018

Lotus Suites 5-7

Session No. 6

Thyroid autoimmunity as a predictor for disease severity, therapeutic response, and time to remission in patients with chronic spontaneous urticaria.

Wimolsiri Iamsumang MD,
Penpun Wattanakrai MD,
Vasanop Vachiramon MD,
Kumutnart Chanprapaph MD.

ABSTRACT:

IAMSUMANG W, WATTANAKRAI P, VACHIRAMON V, CHANPRAPAPH K. THYROID AUTOIMMUNITY AS A PREDICTOR FOR DISEASE SEVERITY, THERAPEUTIC RESPONSE, AND TIME TO REMISSION IN PATIENTS WITH CHRONIC SPONTANEOUS URTICARIA.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Chronic spontaneous urticaria (CSU) is autoimmune in nature and associated with thyroid autoimmunity (TA), but evidence on TA in relation to CSU progression and prognosis is limited.

Objective: To evaluate whether TA is associated with disease severity, therapeutic response, and time to remission, as well as to establish an association between CSU characteristics linked to thyroid autoantibody.

Materials and methods: The medical records of all patients diagnosed with urticaria during January 2013 and May 2017 were retrospectively reviewed. Clinical characteristics, laboratory investigation with an emphasis on thyroid antibody titers linked to disease severity, treatment regimens, and time to remission of CSU patients were evaluated.

Results: Of 1,096 patients with urticaria, 60.2% had CSU. Three-hundred patients fulfilled the inclusion criteria for CSU with complete thyroid antibody testing. The majority of patients were female (84.7%). The mean age of CSU onset was 41.3±14.9 years. The prevalence of TA was 24%. Positive TA was significantly associated with female gender and age > 35 years (p = 0.008 and 0.003, respectively). Anti-thyroid peroxidase (anti-TPO)-positive patients suffered from CSU longer than 12 and 18 months compared to anti-TPO-negative patients (100.0% vs. 82.6%, p = 0.042 and 100.0% vs. 75.9% p = 0.020, respectively). However, the presence of TA did not significantly influence either disease severity or therapeutic response.

Conclusion: The current study proved that anti-TPO had a significant association with unfavorable prognosis in terms of longer disease duration.TA has shown a potential role in predicting resolution time in CSU.

Key words: Antihistamine, Autoimmune thyroid diseases, Grave's disease, Hashimoto thyroiditis

บทคัดย่อ:

วิมลสิริ เอี่ยมสำอางค์ เพ็ญพรรณ วัฒนไกร วาสนภ วชิรมน กุมุทนาถ จันทร์ประภาพ ความผิดปกติของต่อมไทรอยด์ชนิดออโตอิมมูนในการพยากรณ์ความรุนแรงของโรค การตอบสนองต่อการรักษาและระยะเวลาที่โรคสงบในผู้ป่วยลมพิษเรื้อรังไม่ทราบสาเหตุ

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ภูมิหลัง: ภาวะลมพิษเรื้อรังไม่ทราบสาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากการต่อต้านภูมิคุ้มกันของตนเองและสัมพันธ์กับความผิดปกติของต่อมไทรอยด์ แต่ข้อมูลทางวิชาการในแง่ของความสัมพันธ์ของการมีภูมิคุ้มกันต่อตนเองและการพยากรณ์โรคนั้นยังมีจำกัด

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาว่าการมีความผิดปกติของต่อมไทรอยด์ชนิดออโตอิมมูนสัมพันธ์กับความรุนแรงของลมพิษเรื้อรัง การตอบสนองต่อการรักษาและระยะเวลาที่โรคสงบหรือไม่ อีกทั้งต้องการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะทางคลินิกของลมพิษเรื้อรังไม่ทราบสาเหตุกับการมีความผิดปกติของต่อมไทรอยด์ชนิดออโตอิมมูน

วิธีการศึกษา: ศึกษาข้อมูลย้อนหลังจากเวชระเบียนผู้ป่วยลมพิษที่ได้รับการวินิจฉัยในช่วงเดือนมกราคม พ.ศ. 2556 ถึงเดือนพฤษภาคม 2560 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะอาการทางคลินิก ผลตรวจทางห้องปฏิบัติการของแอนติ้บอดี้ต่อไทรอยด์ของผู้ป่วยถูกนำมาวิเคราะห์เพื่อหาความสัมพันธ์เกี่ยวกับความรุนแรงของโรค ผลตอบสนองต่อการรักษาและระยะเวลาตั้งแต่เริ่มรักษาจนถึงโรคสงบ

ผลการศึกษา: จากผู้ป่วยลมพิษทั้งหมด 1,096 คน พบว่าร้อยละ 60.2 ได้รับการวินิจฉัยลมพิษเรื้อรังไม่ทราบสาเหตุ ผู้ป่วยที่มีผลตรวจแอนติ้บอดี้ต่อไทรอยด์ครบถ้วนจำนวนทั้งสิ้น 300 คนได้ถูกคัดเข้างานวิจัย อายุเฉลี่ยที่เริ่มมีลมพิษเรื้อรังคือ 41.3±14.9 ปี พบความชุกของความผิดปกติของต่อมไทรอยด์ชนิดออโตอิมมูนร้อยละ 24 พบว่าการมีความผิดปกติของต่อมไทรอยด์ชนิดออโตอิมมูนสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับเพศหญิงและอายุที่เริ่มเป็นลมพิษเรื้อรังที่มากกว่า 35 ปีขึ้นไป ($p = 0.003$ และ 0.008 ตามลำดับ) ร้อยละของผู้ป่วยที่มีผลแอนติ้ไทรอยด์เพอร็อกซิเดสให้ผลบวกจะสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการมีลมพิษนานกว่าทั้ง 12 และ 18 เดือนหลังการรักษาเมื่อเทียบกับผู้ป่วยที่ให้ผลทดสอบเป็นลบ (ร้อยละ 100 และร้อยละ 82.6, $p =0.042$, ร้อยละ 100 และร้อยละ 75.9, $p = 0.020$ ตามลำดับ) อย่างไรก็ตาม การมีความผิดปกติของต่อมไทยรอยด์ชนิดออโตอิมมูนไม่สัมพันธ์กับความรุนแรงหรือการตอบสนองต่อการรักษาของลมพิษชนิดเรื้อรัง

สรุป: การศึกษานี้ได้แสดงให้เห็นว่าการมีแอนติ้ไทรอยด์เพอร็อกซิเดสให้ผลบวกมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการพยากรณ์โรคที่ไม่ดีในแง่ของการมีระยะเวลาของโรคที่ยาวนานกว่า สรุปได้ว่า ความผิดปกติของต่อมไทรอยด์ชนิดออโตอิมมูนมีบทบาทในการพยากรณ์ระยะเวลาการหายของลมพิษเรื้อรัง

คำสำคัญ: ยาต้านฮิสตามีน, ความผิดปกติของต่อมไทรอยด์ชนิดออโตอิมมูน, โรคเกรฟส์, โรคฮาชิโมโต

Prevalence of Methylchloroisothiazolinone and/or Methylisothiazolinone in cosmetics on the Thai market complying to the Notification of the Ministry of Public Health.

Dollaporn Kanchanapenkul MD,
Sittiroj Arunkajohnsak MD,
Monthathip Bunyavaree BsC,
Pranee Kasemsarn MD,
Waranya Boonchai MD.

ABSTRACT:

KANCHANAPENKUL D, ARUNKAJOHNSAK S, BUNYAVAREE M, KASEMSARN P, BOONCHAI W. PREVALENCE OF METHYLCHLOROISOTHIAZOLINONE AND/OR METHYLISOTHIAZOLINONE IN COSMETICS ON THE THAI MARKET COMPLYING TO THE NOTIFICATION OF THE MINISTRY OF PUBLIC HEALTH.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE, SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Nowadays, the prevalence of allergic contact dermatitis caused by preservatives methylchloroisothiasolinone (MCI) and/or methylisothiasolinone (MI) are epidemic. The Ministry of Public Health has amended the ministry notification to control the presence of MCI/MI as ingredients in cosmetics on March 2015, which effectively used on October 2016.

Objective: The aim was to find the prevalence of MCI and/or MI in cosmetic products on the Thai market after enforcement of the Notification of the Ministry of Public Health to control the amount of preservatives in cosmetics.

Materials and Methods: The cosmetic products collected in the Contact Allergens Avoidance Program (CAAP) database were explored for the presence of MCI and/or MI from product labels. The products were compared between pre- and post- the ministry notification.

Results: The ministry notification prohibits the use of MCI/MI in leave-on cosmetics. However, we found that all leave-on cosmetics either pre- or post- effective of the ministry notification contained the same prevalence of MCI/MI.

Conclusion: Cosmetic products on the Thai market even now contain MCI/MI preservatives. There was no difference between before and after the notification of the Ministry of Public Health.

Key words: Methylchloroisothiazolinone, Methylisothiazolinone, Cosmetics, Thailand, Notification of the Ministry of Public Health

บทคัดย่อ:

ดลพร กาญจนาเพ็ญกุล สิทธิโรจน์ อรุณขจรศักดิ์ มณฑาทิพย์ บุญญะวารี ปราณี เกษมศานติ์ วรัญญา บุญชัย

การศึกษาความชุกของการใช้สารกันเสียชนิด METHYLCHLOROISOTHIAZOLINONE และ METHYLISOTHIAZOLINONE ในเครื่องสำอางในประเทศไทย ก่อนและหลังประกาศกระทรวงสาธารณสุขควบคุมปริมาณ

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล

ปัจจุบันพบว่าอุบัติการณ์ของโรคผื่นแพ้สัมผัสที่เกิดจากสารกันเสีย Methylchloroisothiazolinone (MCI) และ Methylisothiazolinone (MI) เพิ่มขึ้นมากอย่างรวดเร็วทั่วโลก กระทรวงสาธารณสุขไทยจึงได้ออกประกาศกระทรวงสาธารณสุขเกี่ยวกับการกำหนดวัตถุกันเสียที่อาจใช้เป็นส่วนผสมในการผลิตเครื่องสำอาง ในพระราชกิจจานุเบกษา มีผลบังคับใช้ประมาณเดือนตุลาคม 2559

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาความชุกของการใช้สารกันเสีย MCI และ MI ในเครื่องสำอางต่างๆ ที่ใช้ในท้องตลาดในประเทศไทย ซึ่งเป็นผลจากการบังคับใช้ประกาศกระทรวงสาธารณสุขควบคุมปริมาณวัตถุกันเสียในเครื่องสำอาง

วิธีการศึกษา: ตรวจสอบฉลากของเครื่องสำอางในท้องตลาด ที่ประกอบด้วย MCI และ MI โดยใช้ฐานข้อมูลจาก Contact Allergens Avoidance Program (CAAP) ของคลินิคผื่นแพ้สัมผัส ภาควิชาตจวิทยา โรงพยาบาลศิริราช เปรียบเทียบความชุกก่อนและหลังการประกาศกระทรวงสาธารณสุขควบคุมปริมาณวัตถุกันเสีย

ผลการศึกษา: โดยการเปรียบเทียบเครื่องสำอาง ประเภทต่างๆ เช่น ผลิตภัณฑ์บำรุงผิวหน้าและผิวกาย ผลิตภัณฑ์ดับกลิ่นกาย ผลิตภัณฑ์บำรุงผม เครื่องสำอาง และผลิตภัณฑ์กันแดด ซึ่งเป็นกลุ่มผลิตภัณฑ์ที่ไม่ต้องล้างออก ก่อนและหลังประกาศกระทรวงสาธารณสุข ซึ่งห้ามใช้ MCI/MI ในผลิตภัณฑ์ที่ไม่ต้องล้างออก มีผลบังคับใช้ ไม่พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผล: เครื่องสำอางในท้องตลาดประเทศไทยส่วนมากยังมีการใช้สารกันเสียชนิด MCI/MI เป็นส่วนประกอบ มิได้ปฏิบัติตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขดังกล่าว

คำสำคัญ: เมทิลคลอโรไอโซไทอะโซลิโนน, เมทิลไอโซไทอะโซลิโนน, เครื่องสำอาง, ไทย, ประกาศกระทรวงสาธารณสุข

Randomized-controlled trial of the effectiveness of the social media application Line use for patch test appointment at contact dermatitis clinic compare to conventional method.

Monthathip Bunyavaree BSc,

Sittiroj Arunkajohnsak MD,

Waranya Boonchai MD.

ABSTRACT:

BUNYAVAREE M, ARUNKAJOHNSAK S, BOONCHAI W. RANDOMIZED-CONTROLLED TRIAL OF THE EFFECTIVENESS OF THE SOCIAL MEDIA APPLICATION LINE USE FOR PATCH TEST APPOINTMENT AT CONTACT DERMATITIS CLINIC COMPARE TO CONVENTIONAL METHOD.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Patch test (PT) appointments are one of a complicated healthcare appointment due to multiple consecutive visits, pre-patch test preparations or bring culprit products on the first test date. The long duration of PT queue can also make patient forgetful. A complete pre-patch test preparation is essential for the best PT benefit.

Objectives: We aim to find the effectively appointment method by comparing the "Line" messaging application and conventional appointment methods.

Materials and Methods: One hundred and twenty patients were equally randomized into 2 groups: Line appointment group or conventional appointment group. Demographic data, spending time of appointment process and error rate were recorded at the PT appointed date.

Results: The conventional appointment group had higher overall error rate (16.7%) more than those in Line appointment group (10.0%) but it was no statistical difference. However, the Line appointment group significantly showed lower time spending in appointment process with high satisfaction rate of the users.

Conclusion: "Line" mobile messaging application is an effectively healthcare appointment reminder and patient's health educations with no limitation of user by mean of age or level of education.

Key words: Line application, appointment

บทคัดย่อ:

มณฑาทิพย์ บุญยะวารี สิทธิโรจน์ อรุณขจรศักดิ์ วรัญญา บุญชัย การทดลองแบบสุ่มตัวอย่าง ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลในการนัดทำทดสอบ PATCH TEST ในคลินิกผื่นแพ้สัมผัส โดยการใช้สื่อสังคมแอปปลิเคชัน LINE และการนัดแบบเดิม

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

โดยทั่วไปแล้วการนัดทำทดสอบ patch test มีโอกาสเกิดความผิดพลาดหลายประเด็น ได้แก่การนัดมาทำทดสอบติดต่อกันหลายครั้ง ผู้ป่วยต้องลางาน ลาเรียน ผู้ป่วยต้องมีการเตรียมตัวก่อนการทำทดสอบโดยงดยาบางชนิด และควรนำผลิตภัณฑ์ที่สงสัยว่าเป็นสาเหตุของอาการแพ้มาทำการทดสอบในวันแรกที่มาทำทดสอบ เป็นต้น ซึ่งการเตรียมตัวก่อนการทำทดสอบอย่างถูกต้องนั้นมีความสำคัญเพื่อให้ผู้ป่วยได้ประโยชน์อย่างสูงสุด

วัตถุประสงค์: เพื่อหาวิธีการนัดทำทดสอบ patch test ที่มีประสิทธิผล ลดการผิดพลาด โดยศึกษาเปรียบเทียบระหว่างการติดต่อผ่านทางสื่อสังคมแอปปลิเคชัน Line เทียบกับการนัดผู้ป่วยแบบเดิม

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยที่ได้รับการนัดทำทดสอบ patch test ในคลินิกผื่นแพ้สัมผัส โรงพยาบาลศิริราชและเข้าเกณฑ์การคัดเลือกประชากรที่ศึกษา 120 คน แบ่งให้ได้รับการนัดด้วยวิธีการสุ่มเป็น 2 กลุ่มคือ การนัดผู้ป่วยผ่านทางแอปปลิเคชัน Line หรือการนัดผู้ป่วยแบบเดิม ประเมินและสอบถามความพึงพอใจในวันที่ผู้ป่วยมาทำทดสอบ

ผลการศึกษา: จากการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างผู้ป่วยที่มารับการทดสอบ patch test โดยวิธีนัดแบบเดิมมีการผิดพลาดในการเตรียมตัวเพื่อมารับการทดสอบ (16.7%) มากกว่าวิธีนัดผ่านทางแอปปลิเคชัน Line (10.0%) หากแต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่การนัดแบบ Line ประหยัดเวลาในการนัดของนักวิทยาศาสตร์ประจำคลินิกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เป็นการลดต้นทุนทางหนึ่ง ผู้ป่วยมีความพึงพอใจ ไม่พบว่าอายุ ระดับการศึกษาเป็นอุปสรรคในการใช้เทคโนโลยีนี้

สรุปผล: การนัดทำทดสอบ patch test โดยการใช้สื่อสังคมแอปปลิเคชัน Line มีประสิทธิผลในการเตือนการนัดและการให้ความรู้ผู้ป่วย

คำสำคัญ: แอปปลิเคชัน Line, การนัด

Effectiveness of Using 1% Diclofenac Gel and 20% Azelaic Acid Cream for Melasma: A Single-Blind, Placebo-Controlled, Split-Face Study.

Apasee Sooksamran MD,
Voraphol Vejjabhinanta MD,
Walaiorn Pratchyapruit MD.

ABSTRACT:

SOOKSAMRAN A, VEJJABHINANTA V, PRATCHYAPRUIT W, EFFECTIVENESS OF USING 1% DICLOFENAC GEL AND 20% AZELAIC ACID CREAM FOR MELASMA: A EVALUATOR-BLIND, PLACEBO-CONTROLLED, SPLIT-FACE STUDY.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICAL SERVICES, MINISTRY OF PUBLIC HEALTH, BANGKOK, THAILAND.

Background: Non-steroidal anti-inflammatory drugs that inhibit the mediator of UV-induced melanogenesis may be another alternate option for melasma as were azelaic acid.

Objectives: To compare the effectiveness of 1% diclofenac gel with 20% azelaic acid cream and with placebo (moisturizer).

Method: 36 participants with bilateral facial melasma were randomized into 3 groups: Group A, diclofenac compared to placebo; Group B, azelaic acid compared to placebo; Group C, diclofenac compared to azelaic acid. Interventions were randomized and applied to each side of the face twice daily. Sunscreens (SPF50, PA+++) were daily applied to the entire face. Primary outcomes were modified Melasma Area and Severity Index (MASI). Data were collected every 4 weeks for 12 weeks. The intention-to-treat proportions and per-protocol proportions were analyzed using paired t-test and repeated measures ANOVA.

Results: Modified MASI scores showed a significant decrease in diclofenac and azelaic compared to placebo (p= 0.041 and P=0.017) and an insignificant difference in diclofenac compared to azelaic acid (p=0.287). Patient global satisfaction index were higher in diclofenac and azelaic compared to placebo (p=0.03 and p=0.05) but no difference while comparing diclofenac to azelaic (p=0.39). No difference of melanin and erythema index was significantly detected while comparing within groups. Irritations were observed in diclofenac (29%), azelaic (57%), and placebo (23%).

Conclusion: 1% diclofenac is not different from 20% azelaic as an alternative treatment for melasma, more over, it is less irritating.

Key words: Diclofenac, Azaleic acid, Melasma

บทคัดย่อ:

อาภาศรี สุขสำราญ วรพล เวชชาภินันท์ วลัยอร ปรัชญพฤทธิ์ การศึกษาแบบแยกส่วนใบหน้าโดยมีกลุ่มควบคุมแบบและปกปิดผู้ประเมินเพื่อ เปรียบเทียบประสิทธิผลการรักษาฝ้าด้วยไดโคลฟีแนค เจล 1% และ กรดอะเซเลอิค 20% ในการรักษาฝ้า

สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

ยาต้านการอักเสบที่ไม่ใช่สเตียรอยด์ มีคุณสมบัติยับยั้งตัวกลางที่มีส่วนในการสร้างเม็ดสี ซึ่งเกิดจากการกระตุ้นโดยรังสี UV อาจเป็นอีกทางเลือกสำหรับการรักษาฝ้าเช่นเดียวกับกรดอะเซเลอิค

วัตถุประสงค์: เปรียบเทียบประสิทธิผลของไดโคลฟีแนค เจล 1% กับ กรดอะเซเลอิค 20% และยาหลอก (มอยเจอร์ไรเซอร์)

วิธีการศึกษา: ผู้เข้าร่วมการศึกษา 36 คนที่มีฝ้าบนใบหน้าทั้งสองข้างได้รับการสุ่มเป็น 3 กลุ่ม แต่ละกลุ่มจะถูกสุ่มประเภทของครีมเพื่อนำไปใช้บนใบหน้าด้านซ้าย หรือ ขวา ส่วนครีมกันแดด (SPF50, PA +++) ใช้ทาทั่วหน้าทุกวัน โดย กลุ่ม A เทียบไดโคลฟีแนค กับยาหลอก, กลุ่ม B เทียบกรดอะเซเลอิค กับยาหลอก และกลุ่ม C เทียบไดโคลฟีแนค กับ กรดอะเซเลอิค ผลลัพธ์หลักคือความเข้มของฝ้า วัดผลโดยใช้modified MASI score โดยเก็บรวบรวมข้อมูลทุก 4 สัปดาห์เป็นเวลา 12 สัปดาห์ สัดส่วนของ intention-to-treat และ per-protocol วิเคราะห์โดยใช้การทดสอบ t-test และการวัดความแปรปรวนแบบ ANOVA

ผลการศึกษา: modified MASI score ของไดโคลฟีแนค เจล และกรดอะเซเลอิคเทียบเมื่อเทียบกับยาหลอก ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ (p = 0.041 และ p = 0.017) และไม่พบความแตกต่างทางสถิติ ของไดโคลฟีแนค เมื่อเทียบกับกรดกรดอะเซเลอิค (p = 0.287) ดัชนีความพึงพอใจของไดโคลฟีแนค เจลและ กรดอะเซเลอิคมากกว่ายาหลอก (p = 0.03 และ p = 0.05) แต่ไม่มีความแตกต่างของไดโคลฟีแนค กับ กรดอะเซเลอิค (p = 0.39) melanin indexและ erythema index ไม่พบความแตกต่างเมื่อเปรียบเทียบในแต่ละกลุ่ม อาการระคายเคืองพบในไดโคลฟีแนค (29%), กรดอะเซเลอิค (57%) และยาหลอก (23%)

สรุปผล: ไม่พบความแตกต่างของไดโคลฟีแนค เจล 1% กับ กรดอะเซเลอิค 20% ในการรักษาฝ้า อีกทั้งผลข้างเคียงไดโคลฟีแนค ยังน้อยกว่า

คำสำคัญ: ฝ้า, ไดโคลฟีแนค เจล, กรดอะเซเลอิค

Prevalence of occupational allergic contact dermatitis in spa therapists.

Manita Attasuriyanan MD,

Preneet Sajjachareonpong MD,

Poohglin Tresukosol MD,

Pailin Puangpet MD.

ABSTRACT:

ATTASURIYANAN M, SAJJACHAREONPONG P, TRESUKOSOL P, PUANGPET P. PREVALENCE OF OCCUPATIONAL ALLERGIC CONTACT DERMATITIS IN SPA THERAPISTS.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, MINISTRY OF PUBLIC HEALTH, BANGKOK, THAILAND.

Background: Occupational contact dermatitis has been reported repeatedly in spa therapists. This occupation usually deals with multiple exposures known to cause hand dermatitis, such as wet work, fragrance, essential oil, and other irritants and allergens found in massage oils, creams, and lotions.

Objectives: To obtain prevalence of occupational contact dermatitis in spa therapists and to find the common related allergens.

Material and Methods: One hundred and forty-three spa therapists suspected occupational dermatitis were patch tested with international standard series and 42 fragrance allergens.

Results: The prevalence of occupational contact dermatitis in spa therapists was 42.7% (61/143). Among the baseline series, the commonest allergens were nickel, fragrance mix I and methylchloroisothiazolinone/methylisothiazolinone (MCI/MI). *Myroxylon toliifera balsamum*, citral, *Myroxylon pereirae* and lemon grass oil were the most frequent fragrance allergens.

Conclusion: Spa therapists had a great risk of occupational allergic contact dermatitis (OCD) from fragrances and preservatives. Patch testing with fragrance series can diagnose more cases of OCD.

Key words: occupational contact dermatitis; spa therapist; fragrance; preservative, essential oil

บทคัดย่อ:

มานิตา อัตถสุริยานันท์ ประณีต สัจจเจริญพงษ์ พู่กลิ่น ตรีสุโกศล ไพลิน พวงเพชร ความชุกของผื่นแพ้สัมผัสจากอาชีพในพนักงานนวดสปา

สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

การแพ้สัมผัสที่เกิดจากการประกอบอาชีพพนักงานนวดสปาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากพนักงานนวดสปาเป็นอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการล้างมือบ่อยๆ และต้องสัมผัสกับสารน้ำหอมและน้ำมันหอมระเหยที่พบในน้ำมันนวด, ครีมและโลชั่นที่ใช้สำหรับนวด ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจจะส่งผลให้เกิดผื่นแพ้สัมผัสได้มากขึ้นนอกจากนี้ยังพบว่าผื่นแพ้สัมผัสส่วนใหญ่เกิดขึ้นที่บริเวณที่มือ

วัตถุประสงค์: เพื่อหาความชุกของผื่นแพ้สัมผัสจากอาชีพพนักงานนวดสปาและชนิดของสารก่อภูมิแพ้ที่พบบ่อย

วิธีการศึกษา: ทำการทดสอบผื่นแพ้สัมผัสในพนักงานนวดสปาที่มีประวัติ หรือสงสัยว่ามีผื่นแพ้สัมผัสจากการประกอบอาชีพ จำนวน 143 คนโดยผู้ป่วยทุกรายจะได้รับการทดสอบแปะสารที่ผิวหนังด้วยสารทดสอบในชุดมาตรฐานจำนวน 32 ชนิดและสารน้ำหอมอีก 42 ชนิด

ผลการศึกษา: ความชุกของผื่นแพ้สัมผัสจากอาชีพในพนักงานนวดสปา คิดเป็นร้อยละ 42.7 และชนิดของสารก่อภูมิแพ้ที่พบบ่อย ได้แก่ Nickel, fragrance mix I และmethylchloroisothiazolinone/ methylisothiazolinone (MCI/MI) ส่วนสารน้ำหอมที่พบว่าเป็นสารก่อภูมิแพ้ที่พบบ่อยได้แก่ *Myroxylon toliifera balsamum*, citral, *Myroxylon pereirae* และ lemon grass oil

สรุปผล: พนักงานนวดสปาเป็นอาชีพที่เสี่ยงต่อการเกิดผื่นแพ้สัมผัสจากสารน้ำหอมและสารกันเสีย การทดสอบหาการแพ้สัมผัสด้วยสารทดสอบชนิดน้ำหอมเพิ่มเติม สามารถพบผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยว่ามีผื่นแพ้สัมผัสจากอาชีพพนักงานนวดสปาได้เพิ่มมากขึ้น

คำสำคัญ: ผื่นแพ้สัมผัสที่เกิดจากงานอาชีพ, พนักงานนวดสปา, สารน้ำหอม, สารกันเสีย, น้ำมันหอมระเหย

A randomized, double-blind, split-face study of topical silymarin versus 2% hydroquinone cream in melasma.

Kulsupa Nimmannitya MD,

Penpun Wattanakrai MD.

ABSTRACT:

NIMMANNITYA K, WATTANAKRAI P. A RANDOMIZED, DOUBLE-BLIND, SPLIT-FACE STUDY OF TOPICAL SILYMARIN VERSUS 2% HYDROQUINONE CREAM IN MELASMA.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Melasma is a common acquired pigmentary disorder causing cosmetic disfigurement. Hydroquinone cream or topical triple combination are the first-line therapies in melasma. Other topical treatments are available with variable results and side effects. Silymarin cream has been reported as an effective treatment option for melasma, but with limited data.

Objective: To compare the efficacy of Silymarin cream vs. 2% hydroquinone cream in treatment of melisma.

Materials and Methods: Twenty five patients with epidermal type or mixed-type melasma on both cheeks were included. Subjects were randomized to apply Silymarin OR silymarin cream on one side of the face and 2% hydroquinone cream on the contralateral side. Treatment outcomes were evaluated every 4 weeks until completing the 12 weeks study period using the modified Melasma Area and Severity Index (modified MASI) score, colorimeter measurement and patient-self assessment.

Results: 23 out of 25 patients completed the study. There was no statistical differences in baseline mean relative lightness index (RL*I) and modified MASI score between both treatment sides. After treatment, both treatment sides showed significant improvement of RL*I. Mean improvement rates of RL*I were 14.56% (SD 43.09) and 12.82 % (SD 38.19) for silymarin and hydroquinone respectively. Modified MASI score also improved significantly after the first month of hydroquinone treatment (% reduction of modified MASI = 17.98%, P=0.019). However, there were no statistically significant differences in the RL*I and modified MASI between the two treatments. (RL*I; P=0.715, modified MASI; P=0.261). In terms of adverse effects, two patients reported mild stinging sensation without erythema on silymarin side while two noticed both stinging and erythema with hydroquinone application.

Conclusion: Topical silymarin shows some benefit in treatment of epidermal, mixed type melasma. Although clinical outcome of silymarin treatment may not be significantly comparable to 2% hydroquinone cream, patients developed less side effects.

Key word: Melasma, Silymarin, Hydroquinone, Silibinin

บทคัดย่อ:

กุลสุภา นิมมานนิตย์ เพ็ญพรรณ วัฒนไกร การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิผลของยาไซลิมารินชนิดทากับยาไฮโดรควิโนนครีม 2%ในการรักษาฝ้า

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ฝ้าเป็นความผิดปกติของเม็ดสีที่พบบ่อย ไฮโดรควิโนนครีม หรือยาสูตรผสมไฮโดรควิโนนเทรติโนอินและคอร์ติโคสเตอรอยด์ เป็นยาหลักที่ใช้รักษาฝ้า อย่างไรก็ตามยังมีการรักษาอื่นๆอีกซึ่งให้ผลการรักษาที่แตกต่างกัน และอาจมีผลข้างเคียงจากการรักษา มีรายงานการใช้ไซลิมารินครีมในการรักษาฝ้าแล้วได้ผลดี แต่การศึกษายังจำนวนน้อย

วัตถุประสงค์: เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผลของยาไซลิมารินครีมกับ 2%ไฮโดรควิโนนครีมในการรักษาฝ้า

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยฝ้าชนิดตื้นหรือชนิดผสมที่แก้มทั้งสองข้างจำนวน 25 รายได้รับการสุ่มคัดเลือกให้ใบหน้าด้านหนึ่งรักษาด้วยไซลิมารินครีม และอีกด้านหนึ่งรักษาด้วย 2%ไฮโดรควิโนนครีม จากนั้นตรวจติดตามผลทุก 4 สัปดาห์ เป็นเวลา 12สัปดาห์ ประเมินผลการรักษาโดยใช้ คะแนนโมดิฟายด์มาซี่, เครื่องวัดสี colorimeter และประเมินความพึงพอใจของผู้ป่วยเปรียบเทียบก่อนและหลังรักษา

ผลการรักษา: ผู้ป่วย 23รายครบการศึกษา ค่าความสว่างของฝ้าเปรียบเทียบกับผิวปกติ และคะแนนโมดิฟายด์มาซี่ก่อนการรักษา ไม่แตกต่างกันระหว่างด้านที่รักษาด้วยไซลิมารินน์ และด้านที่รักษาด้วยไฮโครควิโนน หลังการรักษาพบว่าค่าความสว่างของฝ้าเปรียบเทียบกับสีผิวปกติลดลงอย่างมีนัยสำคัญในแต่ละด้านของการรักษา คิดเป็น 14.56% (SD 43.09) สำหรับไซลิมาริน และ 12.82 % (SD 38.19) สำหรับไฮโดรควิโนน ส่วนคะแนนโมดิฟายด์มาซี่ ลดลงอย่างมีนัยสำคัญเฉพาะด้านที่ได้รับไฮโดรควิโนน คิดเป็น 17.98% (P=0.019) อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบระหว่างสองการรักษาพบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ สำหรับผลข้างเคียงของการรักษา ผู้ป่วยสองรายมีอาการคันเล็กน้อยที่ใบหน้าด้านที่รักษาด้วยไซลิมารินในขณะที่ด้านที่ทาไฮโดรควิโนนจะมีทั้งอาการคันและแดงร่วมด้วย

สรุปผล: ยาไซลิมารินชนิดทานำมาใช้รักษาฝ้าได้ และจากการศึกษานี้พบผลข้างเคียงจากการทาไซลิมารินครีมน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับไฮโครควิโนน

คำสำคัญ: ฝ้า, ไซลิมาริน, ไฮโดรควิโนน, ไซลิบินิน

Oral Presentations

March 21, 2018

Lotus Suites 1-4

Session No. 11

Sun protection behavior of Thai elderly in Electricity Generating Authority of Thailand (EGAT) study: a population-based study.

Duangrat Pruettivorawongse MD,

Kallapan Pakornphadungsit MD,

Natta Rajatanavin MD.

ABSTRACT:

PRUETTIVORAWONGSE D, PAKORNPHADUNGSIT K, RAJATANAVIN N. SUN PROTECTION BEHAVIOR OF THAI ELDERLY IN ELECTRICITY GENERATING AUTHORITY OF THAILAND (EGAT) STUDY: A POPULATION-BASED STUDY.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Nowadays, sun exposure play an important role in aging process and development of skin cancer. Appropriated sun protection and sun avoidance are essential.

Objective: To evaluate knowledge and behavior of sun protection in Thai elderly.

Methods: This cross-sectional survey was performed in 1070 Thai elderly patients aged between 67 to 87 years old who participated in long term cardiovascular cohort study annual checkup at Electricity Generating Authority of Thailand (EGAT). Questionnaires were divided into 3 parts including demographic data, history of sun exposure and sun protection.

Results: There were 1035 patients, mean age was 73.26$\pm$ 4.2 years old which 70.72% were male and 29.28% were female. Daily activity of patients was outdoor 33.15%, indoor 36.24% and both outdoor and indoor 27.15%. Median duration of sun exposure was 1 (0.08-6) hour.

Photo-protection consisted of hat usage 52.1%, umbrella 41.16%, sunglass 38.26%, long-sleeve shirt 28.72% and sunscreen usage 24.32%. Sixty percent of sunscreen users were female. Most of them didn't repeat sunscreen application. Fifty-seven percent of sunscreen users applied sunscreen 1-3 times a week, 45.55% applied less than 1 fingertip unit of sunscreen for face and neck and 40% applied less than 15 minutes prior to sun exposure. Twenty percent of participants denied using any kind of photo protection.

Conclusions: Appropriated Sun protection and sunscreen usage should be advocated in Thai elderly.

Key words: Sunscreen, Sun protection, Elderly

บทคัดย่อ :

ดวงรัตน์ พฤฒิวรวงศ์ กัลย์ภรรณ ปกรณ์ผดุงสิทธิ์ ณัฏฐา รัชตะนาวิน การศึกษาพฤติกรรมการป้องกันแสงแดดในผู้สูงอายุไทย

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

บทนำ: ปัจจุบันแสงแดดเป็นปัจจัยสำคัญที่กระตุ้นทำให้เกิดความชราของผิวหนังและมะเร็งผิวหนังที่สำคัญที่สุด การป้องกันและหลบเลี่ยงแสงแดดที่เหมาะสมจึงเป็นสิ่งจำเป็น

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาระดับความรู้และพฤติกรรมการป้องกันแสงแดดในผู้สูงอายุ 67-87 ปี

วิธีการศึกษา: งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาแบบตัดขวางและเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม ในผู้สูงอายุ 67-87 ปีที่มารับการตรวจร่างกายประจำปีของการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย จำนวน 1070 คน แบบสอบถามประกอบด้วย 3 ส่วนได้แก่ ข้อมูลทั่วไป ประวัติการโดนแสงแดด การป้องกันแสงแดดในอดีตและปัจจุบัน

ผลการศึกษา: ข้อมูลจากผู้ป่วย 1035 คน มีอายุเฉลี่ย 73.26± 4.2 ปี เป็นเพศชาย 70.72% เพศหญิง 29.28% มีชีวิตประจำวันอยู่กลางแจ้ง 33.15% ในร่ม 36.24% ทั้งกลางแจ้งและในร่ม 27.15% ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจำนวนชั่วโมงที่สัมผัสแสงแดดคือ 1 ชั่วโมง (0.08-6)

การป้องกันแสงแดดประกอบด้วย การใช้หมวก 52.1% ร่ม 41.16% แว่นกันแดด 38.26% เสื้อแขนยาว 28.72% พบการใช้ครีมกันแดดเพียง 24.32% แบ่งเป็นเพศหญิง 60.47% เพศชาย 39.53 % ส่วนมากทาเพียง 1 ครั้งต่อวัน 57.14% ของผู้ที่ใช้ครีมกันแดดใช้เพียง 1-3 ครั้งต่อสัปดาห์ ผู้ร่วมวิจัย 45.55%ใช้ปริมานครีมกันแดดที่ทาใบหน้าและลำคอน้อยกว่า 1 ข้อนิ้ว และ 40% ทาครีมกันแดดก่อนออกแดดน้อยกว่า 15 นาที 20% ของผู้เข้าร่วมวิจัยทั้งหมด ไม่ได้ใช้วิธีใดป้องกันแสงแดดเลย

สรุปผล: ควรมีการให้ความรู้เพื่อส่งเสริมการป้องกันแสงแดดที่เหมาะสมและการทาครีมกันแดดที่ถูกต้องแก่ผู้สูงอายุไทย

คำสำคัญ: กันแดด, ครีมกันแดด, ผู้สูงอายุ

Prognostic factors to predict mortality in Stevens Johnson syndrome and Toxic epidermal necrolysis patients.

Phatphitcha Jedee MD,

Kunlawat Thadanipon MD,

Ploysyne Rattanakaemakorn MD.

ABSTRACT:

JEDEE P, THADANIPON K, RATTANAKAEMAKORN P. PROGNOSTIC FACTORS TO PREDICT MORTALITY IN STEVENS JOHNSON SYNDROME AND TOXIC EPIDERMAL NECROLYSIS PATIENTS.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Stevens Johnson syndrome (SJS) and Toxic epidermal necrolysis (TEN) are severe cutaneous adverse drugs reactions with high morbidity and mortality rate. Both diseases are characterized by extensive epidermal necrosis with mucocutaneous involvement. Identified the prognostic factors may improve the treatment outcome of SJS and TEN.

Objectives: To identified prognostic factors which predict mortality in SJS and TEN patients and described clinical characteristic, treatment and outcome of these patients.

Materials and methods: A retrospective cohort study by reviewed patient record charts with diagnose of SJS, SJS-TEN overlap and TEN in Ramathibodi Hospital from April 2007 to March 2017. The data from medical records were analyzed including demographic data (e.g. age, sex, body weight, height, underlying disease), history of culprit drug, clinical characteristic, laboratory investigation, treatment, complication and outcome.

Results: Of the 59 patients, 43 were SJS, 6 were SJS-TEN overlap and 10 were TEN. Allopurinol was the most common culprit drug, followed by carbamazepine and co-trimoxazole, respectively. A Total of 4 TEN patients died during hospitalization with mortality rate of 6.8%. Univariate analysis revealed elderly age (P<0.001, RR = 1.08, 95%CI: 1.04-1.11), high body surface area involvement (P=0.017), delay onset of lesions (P=0.005, RR = 1.10, 95%CI: 1.03-1.18), malignancy (P=0.007, RR = 10.08, 95%CI: 1.91-61.07), hypoalbuminemia (P<0.001, RR = 0.79, 95%CI: 0.70-0.90) and sepsis (P=0.02, RR = 26.5, 95%CI: 3.25-216.36) showed statistically significant association with mortality.

Conclusions: Several factors such as elderly age, high body surface area involvement, malignancy, hypoalbuminemia and sepsis have a relatively high risk of death and contribute to poor prognosis in SJS and TEN patients

Key words: Prognosis, Stevens Johnson syndrome, Toxic epidermal necrolysis

บทคัดย่อ:

ภัทร์พิชชา เจดีย์ กุลวัตร ธาดานิพนธ์ พลอยทราย รัตนเขมากร ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การเสียชีวิตในผู้ป่วย STEVENS JOHNSON SYNDROME และ TOXIC EPIDERMAL NECROLYSIS

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

Stevens Johnson syndrome (SJS) และ Toxic epidermal necrolysis (TEN) เป็นโรคที่จัดอยู่ในกลุ่มแพ้ยาขั้นรุนแรงและมีผลเสียจนถึงแก่ชีวิตได้ โดยตัวโรคจะทำให้เกิดการตายของเนื้อเยื่อบริเวณผิวหนังและเยื่อบุต่างๆของผู้ป่วย การทราบถึงปัจจัยพยากรณ์ของตัวโรคทำให้สามารถปรับปรุงการดูแลรักษาและอาจจะช่วยเพิ่มการพยากรณ์โรคที่ดีขึ้นในผู้ป่วยกลุ่มนี้

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์การเสียชีวิตในผู้ป่วย SJS และ TEN และศึกษาถึงลักษณะอาการ, การรักษาและผลการรักษาในผู้ป่วยกลุ่มนี้

วิธีการศึกษา: เป็นการศึกษาวิจัยแบบย้อนหลังจากเหตุไปหาผล (retrospective cohort study)โดยศึกษาผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัย SJS, SJS-TEN overlap และ TEN ในโรงพยาบาลรามาธิบดี ในช่วงเมษายน พ.ศ. 2550 ถึงมีนาคม พ.ศ. 2560 การศึกษาข้อมูลจะศึกษาจากเวชระเบียนของโรงพยาบาล โดยศึกษาเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐาน (เช่น เพศ, อายุ, น้ำหนัก, ส่วนสูง, โรคประจำตัว), ประวัติการได้รับยาที่เป็นสาเหตุของโรค, ลักษณะอาการของผู้ป่วย, ผลจากห้องปฏิบัติการ, การรักษาและผลข้างเคียงที่เกิดขึ้นในผู้ป่วยกลุ่มนี้

ผลการศึกษา: จากผู้ป่วยจำนวน 59 คน 43 คนได้รับการวินิจฉัยเป็น SJS, 6 คนได้รับการวินิจฉัยเป็น SJS-TEN overlap และ 10 คนได้รับการวินิจฉัยเป็น TEN และพบว่าAllopurinol เป็นยาที่เป็นสาเหตุของการแพ้ยาในผู้ป่วยกลุ่มนี้บ่อยที่สุด ตามมาด้วย Carbamazepine และ Co-trimoxazole ตามลำดับ โดยมีผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัย TEN จำนวน 4 คน เสียชีวิตระหว่างเข้าการรักษาในโรงพยาบาลและมีอัตราการเสียชีวิตเท่ากับ 6.8% การวิเคราะห์ข้อมูลแบบตัวแปรเดียวพบว่ากลุ่มประชากรอายุที่มาก (P<0.001, RR = 1.08, 95%CI: 1.04-1.11), มีพื้นที่ของรอยโรคมาก (P=0.017), ระยะเวลาระหว่างการได้รับยาและการเกิดรอยโรคครั้งแรกนาน (P=0.005, RR = 1.10, 95%CI: 1.03-1.18), โรคประจำตัวเป็นมะเร็ง (P=0.007, RR = 10.08, 95%CI: 1.91-61.07), ภาวะโปรตีนอัลบูมินในร่างกายต่ำ (P<0.001, RR = 0.79, 95%CI: 0.70-0.90) และการติดเชื้อในกระแสเลือด (P=0.02, RR = 26.5, 95%CI: 3.25-216.36) มีความสัมพันธ์กับการเสียชีวิตในผู้ป่วย SJS และ TEN อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผล: ปัจจัย เช่น อายุมาก, มีพื้นที่ของรอยโรคมาก, โรคประจำตัวเป็นมะเร็ง, ภาวะโปรตีนอัลบูมินในร่างกายต่ำ และการติดเชื้อในกระแสเลือด มีความสัมพันธ์กับโอกาสการเสียชีวิตที่สูงขึ้น และอาจเป็นปัจจัยที่บ่งบอกถึงการพยากรณ์โรคที่ไม่ดีในกลุ่มผู้ป่วย SJS และ TEN

คำสำคัญ: การพยากรณ์โรค, Stevens Johnson syndrome, Toxic epidermal necrolysis

A comparison of azathioprine and mycophenolate mofetil as adjuvant drugs in pemphigus patients.

Darin Thongtan MD,

Kunlawat Thadanipon MD,

Kumutnart Chanprapaph MD.

ABSTRACT:

THONGTAN D, THADANIPON K, CHANPRAPAPH K. A COMPARISON OF AZATHIOPRINE AND MYCOPHENOLATE MOFETIL AS ADJUVANT DRUGS IN PEMPHIGUS PATIENTS.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Azathioprine (AZA) and mycophenolate mofetil (MMF) are commonly used as the first line adjuvant therapy in moderate to severe pemphigus. Few studies that have compared the efficacy between AZA and MMF in the Asian population with pemphigus.

Objective: To evaluate and compare the clinical efficacy and safety of prednisolone in combination with AZA and MMF in the treatment of pemphigus.

Method: A retrospective analysis of cases from the Immunobullous clinic, Ramathibodi hospital, Mahidol University from 2007 to 2017. Inclusion criteria were patients ≥15 years of age with moderate to severe PV or PF treated with prednisolone combined with either AZA or MMF, as a mono-adjuvant therapy. The main outcomes were to evaluate the proportions of the patients who achieve complete remission (CR) on therapy, average time reach to CR, total accumulative dose of prednisolone at the time of CR and adverse effects comparing between the two adjuvant treatments.

Result: Of 98 patients diagnosed with PV (N=66) and PF (N=32), 62 patients met the inclusion criteria and were categorized into the AZA group (n=37) and MMF group (n=25). There was no statistically significant difference between the percentage of patients who achieve CR between the AZA and MMF (73% vs 72, p = 0.93). The median time to reach CR on therapy was significantly longer for AZA compared MMF 12.49(95%CI:8.66-17.38) vs7.27(95%CI:5.21-12.32)months respectively, (p = 0.019). The accumulative dose of prednisolone at the time of CR were significantly higher in AZA compared to MMF group (7,740(610-42,990) mg vs 3,473.8(397.5-12,367.5) mg, respectively, p = 0.007). Adverse events which led to drug discontinuation were found in 18.9% and 12% for AZA and MMF, respectively

Conclusion: While both adjuvants attain the same CR rate for pemphigus, MMF requires lesser time to achieve CR. Moreover, MMF offers greater corticosteroid sparing effect than AZA.

Key words: Azathioprine, Mycophenolate mofetil, Adjuvant therapy, Pemphigus

บทคัดย่อ :

ดาริน ทองตัน กุลวัตร ธาดานิพนธ์ กุมุทนาถ จันทร์ประภาพ การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพและความปลอดภัยระหว่าง AZATHIOPRINE และ MYCOPHENOLATE MOFETIL ในการรักษาเสริมร่วมกับ CORTICOSTEROID ในผู้ป่วยกลุ่มโรค PEMPHIGUS

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

Azathioprine (AZA) และ mycophenolate mofetil (MMF) มักถูกใช้เป็นยาเสริมอันดับแรกในการรักษาผู้ป่วยโรค pemphigus ระดับปานกลางถึงรุนแรง อย่างไรก็ตามยังมีการศึกษาไม่มากนักที่เปรียบเทียบประสิทธิภาพระหว่างยา AZA กับ MMF ในคนเอเชีย

วัตถุประสงค์ : เพื่อประเมินและเปรียบเทียบประสิทธิภาพและความปลอดภัยระหว่างยา azathioprine กับ mycophenolate mofetil ในการรักษาเสริมร่วมกับ corticosteroid ในผู้ป่วยกลุ่มโรค pemphigus

วิธีการศึกษา : การศึกษานี้เป็นการศึกษาแบบย้อนหลังโดยเก็บข้อมูลคนไข้จากคลินิกโรคตุ่มน้ำพอง รพ.รามาธิบดี ม.มหิดล ในช่วงปี พ.ศ. 2550-2560 เกณฑ์การคัดเข้า ประกอบด้วย ผู้ป่วยที่อายุมากกว่าหรือเท่ากับ15ปีซึ่งได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรค pemphigus vulgaris (PV) หรือ pemphigus foliaceus (PF)ระดับปานกลางถึงรุนแรงและได้รับการรักษาด้วยยา prednisolone ร่วมกับ AZA หรือ MMF อย่างใดอย่างหนึ่งเป็นยาเสริมเพียงชนิดเดียว ผลลัพธ์หลักที่สนใจ คือ สัดส่วนของผู้ป่วยที่รักษาจนโรคสงบ, ระยะเวลาที่ใช้ในการรักษาจนโรคสงบ, ปริมาณยา prednisolone สะสมที่ใช้ในการรักษาจนโรคสงบ และการเปรียบเทียบผลข้างเคียงของยาเสริมร่วมทั้งสองชนิด

ผลการศึกษา : จากผู้ป่วย 98 คนที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็น PV (N=66) และ PF (N=32) มีผู้ป่วย 62 คนที่เข้าเกณฑ์การคัดเข้า โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มที่ได้รับการรักษาด้วย AZA 37 คน และ MMF 25 คน ผลการศึกษาพบว่าสัดส่วนของผู้ป่วยที่รักษาจนโรคสงบระหว่าง AZA และ MMF ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (73% vs 72%, p = 0.93), ระยะเวลาที่ใช้ในการรักษาจนโรคสงบ(median survival analysis)ในกลุ่ม azathioprine ใช้เวลายาวนานกว่า MMFอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 12.49(95%CI:8.66-17.38) vs 7.27 (95%CI:5.21-12.32) เดือน ตามลำดับ : p = 0.019, ปริมาณ prednisolone สะสมที่ใช้ในการรักษาจนโรคสงบในกลุ่ม azathioprine สูงกว่า MMF อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (7,740 (610-42,990) vs 3,473.75 (397.5–12,367.5) มิลลิกรัม, ตามลำดับ : p = 0.007) ส่วนผลข้างเคียงซึ่งนำไปสู่การยุติการรักษาด้วยยาร่วม พบได้ 18.9% และ 12% ในกลุ่ม AZA และ MMF ตามลำดับ

สรุปผล : ในขณะที่ยาทั้งสองชนิดมีประสิทธิภาพในการรักษาผู้ป่วยจนโรคสงบได้ไม่แตกต่างกัน แต่ MMF ใช้ระยะเวลาน้อยกว่าในการรักษาจนโรคสงบ อีกทั้งยังช่วยลดปริมาณการใช้ยา corticosteroid (corticosteroid sparing effect) ได้มากกว่า AZA

คำสำคัญ : เพมฟิกัส, อะซาไธโอพรีน, ไมโคฟีโนเลท โมเฟทิล

A clinico-etiologic study of exfoliative dermatitis in inpatient and outpatient setting.

Piyarat Thannipat MD,
Sumanus Bunyaratavej MD,
Suchanan Hanamornroongruang MD,
Poramin Patthamalai PhD MD,
Sutasinee Phaitoonwattanakij MD,
Penvadee Pattanaprichakul MD.

ABSTRACT:

THANNIPAT P*, BUNYARATAVEJ S*, HANAMORNROONRUANG S, PATTHAMALAI P*, PHAITOONWATTANAKIJ S*, PATTANAPRICHAKUL P*. A CLINICO-ETIOLOGIC STUDY OF EXFOLIATIVE DERMATITIS IN INPATIENT AND OUTPATIENT SETTING.**

**DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE, SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

***DEPARTMENT OF PATHOLOGY, FACULTY OF MEDICINE, SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

Background: Exfoliative dermatitis or erythroderma is an inflammatory condition that affects more than 90% of the body. Etiology, clinical course, and outcome are varying among each patient. Understanding the disease etiology lead to proper management.

Objectives: To evaluate and compare clinical setting, histopathology, etiology, and factors associated with disease severity of inpatient (IPD) and outpatient (OPD) cases.

Materials and Methods: Retrospective chart review and re-evaluation of histopathology of exfoliative dermatitis patients attended the Department of Dermatology, Siriraj hospital from January 1999 to December 2015, were performed. Clinical findings, investigation, histopathology, treatment and follow-up outcome were collected from medical records. Clinicopathological correlation was analyzed.

Results: Of total 282 patients, 145 IPD cases (51.4%) and 137 outpatient (OPD) cases (49.6%) were enrolled. The median time of IPD admission was 13 days (range 1-674 days) with male: female ratio of 1.5:1. The most common cause IPD case was drugs (51.7%), unknown cause (31%), and psoriasis (12.4%). For OPD, the leading causes were idiopathic (43.8%), drugs (29.9%) and psoriasis (19.0%). Of 170 (60.3%) drug-related cases, the common culprits were antibiotics (9.9%), allopurinol (3.9%), unknown drug (3.9%), and anti-tuberculosis agent (3.5%). Presence of underlying disease, chronic kidney disease, fatigue, fever, lymphadenopathy, and drug cause were independent predictors of IPD group ($p < 0.001$). Mortality in IPD group is significant higher. (death 11.7%, $p < 0.001$).

Conclusions: Evaluation of clinico-pathology helps to establish the etiology of exfoliative dermatitis. Increased disease severity and mortality in IPD cases are significantly associated with several factors including drugs as the most potential cause of the disease.

Key words: Exfoliative dermatitis, Erythroderma, Severity

บทคัดย่อ :

ปิยะรัตน์ ธัญนิพัทธ์* สุมนัส บุณยะรัตเวช* สุชานัน หาญอมรรุ่งเรือง ปรมินทร์ ปัทมาลัย* สุธาสินี ไพฑูรย์* วัฒนกิจเพ็ญวดี พัฒนปรีชากุล***

การศึกษาลักษณะอาการทางคลินิกและสาเหตุของโรคผิวหนังอักเสบชนิดผื่นแดงลอกทั่วทั้งตัว ในผู้ป่วยที่ได้รับไว้รักษาในโรงพยาบาลและผู้ป่วยนอก

**ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล*

***ภาควิชาพยาธิวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล*

โรคผิวหนังอักเสบชนิดผื่นแดงลอกทั่วตัว มีอาการแสดง สาเหตุและการดำเนินโรคที่หลากหลาย และถือเป็นภาวะเร่งด่วนที่อาจนำไปสู่อาการรุนแรงถึงชีวิตได้ ที่ผ่านมามีรายงานเกี่ยวกับอาการทางคลินิก สาเหตุและผลการรักษา รวมทั้งการตรวจทางพยาธิวิทยาอย่างต่อเนื่อง แต่ยังไม่มีข้อมูลที่ชัดเจนถึงแนวทางในการดูแลรักษาและการพิจารณาตัดชิ้นเนื้อเพื่อการวินิจฉัยหาสาเหตุของผู้ป่วยกลุ่มนี้

วัตถุประสงค์: ศึกษาและเปรียบเทียบสาเหตุ อาการแสดงทางคลินิก และการดำเนินโรคของผู้ป่วยโรคผิวหนังอักเสบชนิดผื่นแดงลอกทั่วตัว ที่ได้รับการรักษาแบบผู้ป่วยในซึ่งถือเป็นกลุ่มที่มีอาการรุนแรง และผู้ป่วยนอกของโรงพยาบาลศิริราช

วิธีการศึกษา: ศึกษาจากแฟ้มประวัติผู้ป่วยโรคผิวหนังอักเสบชนิดผื่นแดงลอกทั่วตัว ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 ถึง พ.ศ. 2558 ที่มารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช เก็บข้อมูลทั่วไป ประวัติการเจ็บป่วย อาการและอาการแสดง ผลตรวจทางห้องปฏิบัติการ การตรวจทางพยาธิวิทยา การวินิจฉัย โรคสาเหตุ การรักษาและผลการรักษา

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยโรคผิวหนังอักเสบชนิดผื่นแดงลอกทั่วตัว จำนวน 282 รายเป็นผู้ป่วยใน 145ราย (51.4%) และสุ่มผู้ป่วยนอก 137 ราย (49.6%) สำหรับผู้ป่วยที่อาการรุนแรงรักษาเป็นผู้ป่วยในมีค่ากลางของระยะเวลาการนอนโรงพยาบาลคือ 13 วัน (ระหว่าง 1 ถึง 674 วัน) เป็นชายต่อหญิงเท่ากับ 1.5 ต่อ 1 สำหรับสาเหตุที่พบบ่อยมากที่สุดคือยา (51.7%) รองลงมาคือ ไม่ทราบสาเหตุ (31%) และโรคสะเก็ดเงิน (12.4%) ตามลำดับ ส่วนผู้ป่วยนอกสาเหตุที่พบมากที่สุดคือ ไม่ทราบสาเหตุ (48%) ยา (29.9%) และโรคสะเก็ดเงิน (19.0%) ตามลำดับ โดยโรคสะเก็ดเงินเป็นโรคผิวหนังที่พบเป็นสาเหตุได้บ่อยที่สุดในทั้งสองกลุ่ม (12.4% และ 19.0%) ผู้ป่วย 170 รายมีสาเหตุจากยา ซึ่งยาปฏิชีวนะ ยาอัลโลพูรินอล และยาต้านวัณโรคเป็นยาที่พบรายงานว่าเป็นสาเหตุ 28 (9.9%) 11 (3.9%) และ 10 (3.5%) ตามลำดับ เมื่อวิเคราะห์ด้วย multivariate analysis ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความรุนแรงหรือรับไว้รักษาเป็นผู้ป่วยในอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ การที่มีโรคประจำตัวอยู่เดิมหรือมีโรคไตวายเรื้อรัง อาการเหนื่อยเพลีย ไข้ ต่อมน้ำเหลืองโต และมีสาเหตุจากยา มีผู้ป่วยในจำนวน 9 รายที่ติดตามพบว่าผื่นหายสนิทภายในระยะเวลาเฉลี่ย 6 สัปดาห์ ผู้ป่วยที่มีอาการรุนแรงและเสียชีวิตพบร้อยละ 11.7 ของผู้ป่วยในทั้งหมด

สรุปผล: การหาสาเหตุของโรคผิวหนังอักเสบชนิดผื่นแดงลอกทั่วตัวยังคงมีการศึกษาต่อเนื่อง โดยเฉพาะปัจจัยที่มีผลในการช่วยพิจารณาความรุนแรงเพื่อการวางแผนการรักษา การตัดชิ้นเนื้อ การนัดติดตามการรักษา และการพยากรณ์โรค ก็พบว่ามีอาการและอาการแสดงบางอย่างที่ช่วยในการพิจารณาถึงความรุนแรงของโรค การพิจารณารับไว้รักษาเป็นผู้ป่วยในและพบว่ายาเป็นสาเหตุที่พบได้บ่อยในผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาเป็นผู้ป่วยใน

คำสำคัญ: โรคผิวหนังอักเสบชนิดผื่นแดงลอกทั่วตัว ความรุนแรง

Cutaneous drug eruption: Possibly identify with patch testing.

Pattareewan Rojanapanthu MD,

Supitchaya Thaiwat MD.

ABSTRACT:

ROJANAPANTHU P, THAIWAT S. CUTANEOUS DRUG ERUPTION: POSSIBLY IDENTIFY WITH PATCH TESTING.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, PHRAMONGKUTKLAO HOSPITAL, BANGKOK, THAILAND.

Background: Cutaneous adverse drug reactions (CADRs) are a frequent problem in medicine. Many of patients were prescribed multi-drug regimens that make difficult to identify the culprit drugs of the adverse reactions. Drug patch test was proposed as a helpful investigation when suspected of CADRs.

Objective: To evaluate the efficacy and accuracy of patch testing for identify the culprit drugs of CADRs.

Materials and Method: We conducted a prospective study of 57 patients with diagnosis of CADRs between January 2016 to December 2017, all the subjects were patch tested with suspected drugs and reading the results according to ICDRG regimen. The demographic data, history of drug administration, clinical presentation and patch test result were recorded.

Results: Patch test were performed to 57 patient with CADRs, 54.4% of those had one or more positive drug patch test.Among the patients with positive reaction, those who diagnosed with Drug rash with eosinophilia and systemic symptom gave a highest rate of positive reaction (77.8%) followed by fixed drug eruption (55.6%) and morbilliform eruption (50%). The commonest drugs with positive patch test reactions were antibiotics and NSAIDs. No any patients in this study developed adverse reaction from patch testing.

Conclusion: Patch testing suggested as a first method for identify the culprit drugs in the CADRs with more safety and less expensive especially for systemic drug eruption. DRESS had a high rate of positive patch test reaction

Key words: Cutaneous adverse drug reactions, Drug patch test

บทคัดย่อ:

ภัทรีวัลย์ โรจนพันธุ์ สุพิชญา ไทยวัฒน์ การทดสอบภูมิแพ้ต่อยาในผู้ป่วยแพ้ยาที่มีอาการทางผิวหนัง

แผนกผิวหนังและกามโรค กองอายุรกรรม โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า

ผู้ป่วยแพ้ยาที่มีอาการทางผิวหนังเป็นปัญหาที่พบบ่อย ผู้ป่วยได้ยาหลายชนิดซึ่งยากต่อการระบุยาที่แพ้ การทดสอบ Drug Patch test เป็นวิธีที่สามารถช่วยระบุชนิดยาที่สงสัยได้

วัตถุประสงค์: เพื่อประเมินประสิทธิภาพและความแม่นยำของการทดสอบภูมิแพ้ต่อยาโดยวิธีการแปะเพื่อระบุชนิดยาที่ทำให้เกิดอาการแพ้ยาทางผิวหนัง

วิธีการศึกษา: ศึกษาในผู้ป่วย 57 คนที่มีอาการแพ้ยาทางผิวหนัง ระหว่าง มกราคม 2559 ถึง ธันวาคม 2560 ผู้ร่วมวิจัยได้รับการทดสอบ drug patch test โดยใช้ยาทุกตัวที่สงสัย อ่านผลตามวิธีของ ICDRG ข้อมูลพื้นฐาน ประวัติการรับประทานยา อารแสดงทางผิวหนัง และผลการทดสอบจะถูกบันทึก และ วิเคราะห์ทางสถิติ

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยแพ้ยาที่มีอาการทางผิวหนัง 57 คนได้รับการทดสอบ drug patch test พบว่า 54.38% มีผลการทดสอบเป็นบวก โดยผู้ป่วยแพ้ยากลุ่ม DRESS พบว่าให้ผลทดสอบบวกมากที่สุด 77.78% ตามด้วย fixed drug eruption (55.56%) และ morbilliform eruption (50 %) ยาที่ให้ผลการทดสอบบวกมากที่สุด ได้แก่ กลุ่มยาปฏิชีวนะ และ NSAIDs ไม่พบผู้ป่วยมีผลข้างเคียงขณะทดสอบ

สรุปผล: Drug patch test สามารถใช้เป็นวิธีในการวินิจฉัยและระบุชนิดยาในผู้ป่วยแพ้ยาที่มีอาการทางผิวหนัง เพราะมีความปลอดภัย และราคาไม่แพง การแพ้ยากลุ่ม DRESS พบว่าให้ผลบวกมากที่สุด

คำสำคัญ: ผู้ป่วยแพ้ยาที่มีอาการทางผิวหนัง, การทดสอบ drug patch test

A study of sunscreen lasting in indoor workers.

Chutima Rungananchai MD,

Narumol Silpa-archa MD,

Bordeesuda Suiwongsa PharmD,

Viboon Sangveraphunsiri PhD,

Woraphong Manuskiatti MD,

Chanisada Wongpraparut MD.

ABSTRACT:

RUNGANANCHAI C*, SILPA-ARCHA N*, SUIWONGSA B, SANGVERAPHUNSIRI V***, MANUSKIATTI W*, WONGPRAPARUT C*. A STUDY OF SUNSCREEN LASTING IN INDOOR WORKERS.**

**DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

***DEPARTMENT OF PHARMACY, SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

****FACULTY OF ENGINEERING, CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

Background: It is recommended by The American Academy of Dermatology to reapply sunscreen at least every two hours for an adequate sun protection. However, the requirement for reapplication in indoor workers remains unknown.

Objectives: To evaluate sunscreen lasting in indoor workers.

Materials and methods: This open study included 20 healthy volunteers who worked indoor. The volunteers applied 1 gram of sunscreen (2mg/cm^2) mixed with 2% invisible blue fluorescent agent on the face in their regular way. The photographs were taken by VISIA CR booth in UV mode at 8 a.m. and every 2 hours afterward until 4 p.m. During the study, the volunteer's outdoor activity was limited to 1 hour at noon time. Facial washing, activity with profuse sweating and cosmetics were forbidden. Digital image analysis program is used to measure the photograph's fluorescence brightness. Six areas on the face were analyzed; left and right cheeks, forehead, nose, upper cutaneous lip, and chin. The primary outcome was the amount of sunscreen reduction throughout the study period. The secondary outcome was the missing area of sunscreen.

Results: The amount of sunscreen decreased throughout the study time with mean peak reduction of 16.3% at 2 hours and minimal reduction afterward. Sunscreen amount reduction from 8 a.m. to 4 p.m. was 28.2%. Maximum reduction area was the nose. Missing areas were eyelids and perioral area.

Conclusion: For indoor workers who applied an adequate amount of sunscreen on the face with less than an hour daytime outdoor, may not require reapplication of the sunscreen.

Key words: Sunscreen, indoor workers, lasting

บทคัดย่อ:

ชุติมา รุ่งอนันต์ชัย* นฤมล ศิลปอาชา* บดีสุดา ซุ้ยวงษา วิบูลย์ แสงวีระพันธุ์ศิริ*** วรพงษ์ มนัสเกียรติ* ชนิษฎา วงษ์ประภารัตน์* การศึกษาการคงอยู่ของครีมกันแดดในผู้ที่ทำงานในที่ร่ม**

**ภาควิชาตจวิทยา โรงพยาบาลศิริราช มหาวิทยาลัยมหิดล*

***ฝ่ายเภสัชกรรม โรงพยาบาลศิริราช มหาวิทยาลัยมหิดล*

****คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*

สมาคมแพทย์ผิวหนังแห่งประเทศสหรัฐอเมริกามีคำแนะนำให้ทาครีมกันแดดซ้ำอย่างน้อยทุก 2 ชั่วโมงเพื่อการป้องกันแสงแดดที่เพียงพอ อย่างไรก็ตามข้อมูลการทาครีมกันแดดซ้ำในผู้ที่ทำงานในที่ร่มยังไม่เป็นที่ทราบชัด

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาการคงอยู่ของครีมกันแดดในผู้ที่ทำงานในที่ร่ม

วิธีการศึกษา: การศึกษาเปิดนี้มีอาสาสมัครที่ทำงานในที่ร่มเข้าร่วมงานวิจัย 20 คน อาสาสมัครทาครีมกันแดดปริมาณ 1 กรัมซึ่งคิดเป็น 2 มิลลิกรัมต่อตารางเซนติเมตร ผสมกับสารเรืองแสง Invisible blue ความเข้มข้น 2 เปอร์เซนต์ ทาทั่วทั้งใบหน้าในตำแหน่งที่ทายากันแดดเป็นประจำ อาสาสมัครได้รับการถ่ายรูปด้วยกล้อง VISIA CR โหมดอัลตราไวโอเลตบริเวณใบหน้าเวลา 8.00 น. และถัดไปทุก 2 ชั่วโมง จนถึงเวลา 16.00 น. โดยระหว่างการศึกษาอาสาสมัคร สามารถออกไปนอกอาคารได้ไม่เกิน 1 ชั่วโมงในช่วงเวลากลางวัน ห้ามล้างหน้า ทำกิจกรรมที่ทำให้มีเหงื่อออกมากกว่าปกติและใช้เครื่องสำอางค์ ผู้วิจัยใช้โปรแกรม Digital image analysis สำหรับครีมกันแดดเพื่อวัดความเข้มของแสงฟลูออเรสเซนต์ในรูปถ่าย โดยทำการวัด 6 จุดบนใบหน้า คือ หน้าผาก โหนกแก้ม 2 ข้าง จมูก เหนือริมฝีปากและคางในแต่ละช่วงเวลา ผลลัพธ์หลักคือปริมาณครีมกันแดดที่ลดลงหลังการทาบริเวณใบหน้าในช่วงที่ทำการศึกษา ผลลัพธ์รองคือตำแหน่งที่ถูกละเลยจากการทาครีมกันแดด

ผลการศึกษา: ปริมาณครีมกันแดดลดลงต่อเนื่องในช่วงระยะเวลาการศึกษา โดยค่าเฉลี่ยลดลงมากที่สุดที่ 16.3 เปอร์เซนต์ที่ 2 ชั่วโมงแรกหลังทาครีมกันแดดและลดลงเพียงเล็กน้อยในช่วงเวลาถัดมา ค่าเฉลี่ยครีมกันแดดที่ลดลงในช่วงเวลา 8.00 น. ถึง 16.00 น. คือ 28.2 เปอร์เซนต์ ตำแหน่งที่มีการลดลงของปริมาณครีมกันแดดมากที่สุดคือบริเวณจมูก ตำแหน่งที่ทาครีมกันแดดน้อยหรือถูกละเลยจากการทาครีมกันแดดคือเปลือกตาและรอบปาก

สรุปผล: ในผู้ที่ทำงานในที่ร่มที่ทาครีมกันแดดบนใบหน้าในปริมาณที่เหมาะสมและไม่ได้ออกนอกอาคารเกินกว่า 1 ชั่วโมงนั้น อาจไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทาครีมกันแดดซ้ำระหว่างวัน

คำสำคัญ: ครีมกันแดด, ผู้ที่ทำงานในที่ร่ม, การคงอยู่

Oral Presentations

March 22, 2018

Lotus Suites 5-7

Session No. 23

308-nm Excimer Lamp vs. Combination of 308-nm Excimer Lamp and 10% Liquor Carbonis Detergens (LCD) in Patients with Scalp Psoriasis: a Randomized, Single-blinded, Controlled Trial.

Korn Triyangkulsri MD,

Wimolsiri Iamsumang MD,

Kunlawat Thadanipon MD,

Poonkiat Suchonwanit MD,

Ploysyne Rattanakaemakorn MD.

ABSTRACT:

TRIYANGKULSRI K, IAMSUMANG W, THADANIPON K, SUCHONWANIT P, RATTANAKAEMAKORN P. 308-NM EXCIMER LAMP VS. COMBINATION OF 308-NM EXCIMER LAMP AND 10% LIQUOR CARBONIS DETERGENS (LCD) IN PATIENTS WITH SCALP PSORIASIS: A RANDOMIZED, SINGLE-BLINDED, CONTROLLED TRIAL.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Psoriasis is one of the most common dermatologic condition. Scalp is often affected by psoriasis and is usually refractory to the treatments. 308-nm excimer laser and lamp were recently introduced as effective treatments for psoriasis. There were reports of greater treatment efficacy of phototherapy when used in combination with coal tar derivatives. However, there has never been a published study evaluating the safety and efficacy of excimer lamp and coal tar derivatives combination therapy.

Objective: To compare the safety and efficacy of 308-nm excimer lamp monotherapy and 308-nm excimer lamp in combination with 10% LCD in the treatment of scalp psoriasis.

Materials and methods: A randomized, evaluator blind, prospective, comparative study was conducted in 30 participants with scalp psoriasis. Each participant was randomly assigned to either receive excimer lamp monotherapy or combination therapy of 10% LCD and excimer lamp. Each participant was treated twice per week until complete remission or for 20 sessions. Efficacy was evaluated by comparing psoriasis scalp severity scale (PSSI), Scalpdex score, DLQI and itch score at baseline and after 20 sessions or after last treatment. Side effects were observed and recorded at each visit. Improvement score were evaluated after the last treatment using 5-point scoring system.

Results: To be presented

Conclusions: To be presented

Key words: Excimer lamp, Targeted phototherapy, Scalp psoriasis

บทคัดย่อ:

กรณ์ ตริยางกูรศรี วิมลสิริ เอี่ยมสำอางค์ กุลวัตร ธาดานิพนธ์ พูลเกียรติ สุชนวณิช พลอยทราย รัตนเขมากร

การศึกษาเปรียบเทียบการรักษาสะเก็ดเงินบริเวณหนังศีรษะด้วยเครื่องเอ็กไซเมอร์แลมพ์ชนิดความยาวคลื่น 308 นาโนเมตรและ เครื่องเอ็กไซเมอร์แลมพ์ชนิดความยาวคลื่น 308 นาโนเมตรร่วมกับ 10% แอลซีดีในการรักษาผู้ป่วยโรคสะเก็ดเงินบริเวณหนังศีรษะ

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ภูมิหลัง: โรคสะเก็ดเงินเป็นโรคผิวหนังอักเสบเรื้อรังที่พบได้บ่อย บริเวณศีรษะถือเป็นหนึ่งในตำแหน่งที่รักษาได้ยาก มีรายงานของการรักษาสะเก็ดเงินบริเวณหนังศีรษะด้วยเอ็กไซเมอร์เลเซอร์และ/หรือ เอ็กไซเมอร์แลมพ์ พบว่ามีประสิทธิภาพที่ดีและผลข้างเคียงต่ำ นอกจากนี้ยังมีรายงานของการนำอนุพันธ์ของน้ำมันดิน มาทาก่อนการฉายแสง ซึ่งพบว่าทำให้ผลการตอบสนองต่อการรักษาเร็วขึ้น อย่างไรก็ตามปัจจุบันยังไม่มียังไม่มีรายงานของประสิทธิภาพและความปลอดภัยของ การฉายแสงด้วยเครื่องเอ็กไซเมอร์แลมพ์เมื่อเทียบกับการใช้อนุพันธ์ของน้ำมันดินร่วมกับการฉายแสงด้วยเครื่องเอ็กไซเมอร์แลมพ์ในการรักษาสะเก็ดเงินที่ศีรษะ

วัตถุประสงค์: เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการฉายแสงด้วยเครื่องเอ็กไซเมอร์แลมพ์ชนิดความยาวคลื่น 308 นาโนเมตรและ การใช้ 10% แอลซีดีร่วมกับการฉายแสงด้วยเครื่องเอ็กไซเมอร์แลมพ์ชนิดความยาวคลื่น 308 นาโนเมตร

วิธีการศึกษา: งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาไปข้างหน้า มีกลุ่มเปรียบเทียบ แบ่งแยกชนิดการรักษาโดยการสุ่มและปกปิดผู้ประเมิน โดยทำในอาสาสมัครที่มีภาวะสะเก็ดเงินชนิดปื้นหนาบริเวณหนังศีรษะทั้งหมด 30 ราย อาสาสมัครแต่ละรายจะได้รับการฉายแสงด้วยเครื่องเอ็กไซเมอร์แลมพ์หรือการใช้ 10% แอลซีดีร่วมกับการฉายแสงด้วยเครื่องเอ็กไซเมอร์แลมพ์ 2 ครั้งต่อสัปดาห์จนผื่นที่ศีรษะหายหมดหรือเป็นจำนวน 20 ครั้ง โดยทำการประเมินประสิทธิภาพของการรักษาโดยการประเมินคะแนนพีเอสเอสไอ แบบสอบถามสคาวป์เดกซ์และดีแอลคิวไอและคะแนนความคัน ก่อนรักษาและหลังการรักษาที่ 20 การรักษาหรือในครั้งที่ผื่นหายไปหมด นอกจากนี้ในแต่ละการรักษาจะมีการประเมินผลข้างเคียงทั้งก่อนและหลังการรักษา รวมไปถึงสอบถามการหายของสะเก็ดเงินที่หนังศีรษะหลังการรักษาครั้งสุดท้าย

ผลการศึกษา: รอนำเสนอ

สรุปผล: รอนำเสนอ

คำสำคัญ: เอ็กไซเมอร์แลมพ์, การฉายแสงรักษาเฉพาะที่, สะเก็ดเงินที่ศีรษะ

Comparison of the efficacy and safety using 0.01% vs 0.03% bimatoprost for the treatment of eyebrow hypotrichosis: A randomized, double-blind study.

Sarawin Harnchoowong MD,
Nongsak Chanasumon MD,
Tueboon Sriphojanart MD,
Poonkiat Suchonwanit MD.

ABSTRACT:

HARNCHOOWONG S, CHANASUMON N, SRIPHOJANART T, SUCHONWANIT P. COMPARISON OF THE EFFICACY AND SAFETY USING 0.01% VS 0.03% BIMATOPROST FOR THE TREATMENT OF EYEBROW HYPOTRICHOSIS: A RANDOMIZED, DOUBLE-BLIND STUDY.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Eyebrow hypotrichosis is one of the important problems in dermatological practice without standard treatment. Currently, 0.03% bimatoprost was approved by the FDA for the treatment of eyelash hypotrichosis. Previous studies showed the effectiveness of 0.01% and 0.03% bimatoprost in eyebrow enhancement. This study aimed to explore the efficacy and safety of 0.01% bimatoprost compared to 0.03% bimatoprost in the treatment of eyebrow hypotrichosis

Objectives: To study the efficacy and safety of 0.01% bimatoprost compared to 0.03% bimatoprost in the treatment of eyebrow hypotrichosis.

Materials and methods: A prospective, randomized, double-blind, split-face study was conducted in 30 patients with eyebrow hypotrichosis. Each sides of eyebrow of all patients were randomized into 2 groups. One group was treated with 0.01% bimatoprost, applying on eyebrow, once daily and another group was treated with 0.03% bimatoprost. Phototrichogram was performed for evaluation of eyebrow density and diameter. Global eyebrow assessment (GEBA) scale and patients' assessment were photographically evaluated. Patients were appointed monthly for 6-month follow-up period. Side effects were also recorded in each visit.

Results: To be presented

Conclusion: To be presented

Key words: Bimatoprost, Eyebrow, Eyebrow loss, Eyebrow hypotrichosis

บทคัดย่อ:

ศราวิน หาญชูวงศ์ นงศักดิ์ ชนะสุมน ทิวบุญ ศรีพจนารถ พูลเกียรติ สุชนวณิช **การศึกษาเรื่องประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการใช้ยา 0.01% BIMATOPROST เปรียบเทียบกับการใช้ยา 0.03% BIMATOPROST ในการรักษาภาวะคิ้วบาง**

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ภาวะคิ้วบางเป็นปัญหาที่สำคัญปัญหาหนึ่งซึ่งยังไม่มีการรักษาที่เป็นมาตรฐาน ยาไบมาโตพรอสซึ่งเป็นยาที่ใช้รักษาต้อหิน ได้ถูกรับรองจากองค์การอาหารและยาของประเทศสหรัฐอเมริกาให้เป็นยาชนิดทาภายนอกในการรักษาภาวะขนตาบาง จากผลการศึกษาถึงประสิทธิภาพของยา 0.01% และ 0.03% ไบมาโตพรอสในการรักษาภาวะคิ้วบางพบว่าได้ผลดี นำมาสู่วัตถุประสงค์ของงานวิจัยในการศึกษาถึงประสิทธิภาพและความปลอดภัยของ 0.01% ไบมาโตพรอสในการรักษาภาวะคิ้วบางเทียบกับ 0.03% ไบมาโตพรอส

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการใช้ยา 0.01% เทียบกับ 0.03% ไบมาโตพรอส ในการรักษาภาวะคิ้วบาง

วิธีการศึกษา: งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาแบบไปข้างหน้า มีกลุ่มเปรียบเทียบ และปกปิดผู้ประเมิน โดยทำในผู้ป่วยที่มีภาวะคิ้วบางจำนวน 30 คน ผู้ป่วยจะได้รับการสุ่มคิ้วทั้ง 2 ข้างเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกได้รับการรักษาด้วย 0.01% ไบมาโตพรอสทาคิ้ววันละ 1 ครั้ง กลุ่มที่สองได้รับการรักษาด้วย 0.03% ไบมาโตพรอสทาคิ้ววันละ 1 ครั้ง การประเมินประสิทธิภาพทำโดยประเมินจากการวัดจำนวนและขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางของขนคิ้วโดยวิธีโฟโตไทโครแกรม ประเมินผลโดยผู้ประเมินที่ถูกปกปิดทำการประเมินจากภาพถ่าย และประเมินความพึงพอใจของผู้ป่วย โดยมีการนัดตรวจติดตามผล และบันทึกผลข้างเคียง ทุกเดือนเป็นระยะเวลา 6 เดือน

ผลการศึกษา: รอนำเสนอ

สรุปผล: รอนำเสนอ

คำสำคัญ: ขนคิ้ว, ไบมาโตพรอส, ภาวะคิ้วบาง

Pulsed-dye laser as an adjuvant treatment for papulopustular eruption due to epidermal growth factor receptor inhibitors (EGFRIs): a randomized, controlled trial.

Yada Suphankong MD,
Ratchathorn Panchaprateep MD PhD,
Pawinee Rerknimitr MD MSc.

ABSTRACT:

SUPHANKONG Y*, PANCHAPRATEEP R*, RERKNIMITR P*,. PULSED-DYED LASER AS AN ADJUVANT TREATMENT FOR PAPULOPUSTULAR ERUPTION DUE TO EPIDERMAL GROWTH FACTOR RECEPTORS (EGFRIs); A RANDOMIZED, CONTROLLED TRIAL.**

**DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE*

***SKIN AND ALLERGY RESEARCH UNIT, CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

Background: Papulopustular eruption is an exceedingly common side effect from targeted cancer therapy with epidermal growth factor receptor inhibitors (EGFRIs). Treatment options vary and there are unmet needs for rapid and effective treatments with minimal side effects. Pulsed-dye laser (PDL) has been reported to treat inflammatory dermatoses including acne vulgaris with promising results. However, its utility as a treatment for papulopustular eruption from EGFRIs has never been explored.

Objectives: To evaluate the efficacy and safety of PDL, as an adjunctive treatment for papulopustular eruption from EGFRIs in a double blinded, randomized, controlled fashion.

Materials and methods: Fourteen patients with facial papulopustular eruption from EGFRIs were recruited. Half of the face was randomly selected to receive a treatment with PDL and the other half served as a control with a sham treatment. The laser therapies were delivered for 4 consecutive sessions at a 2-week interval. The patients were evaluated at baseline and every visit including a follow-up visit, 4 weeks after the last laser session. Clinical outcomes were evaluated by erythema index (EI) measured by a colorimeter, lesion count, physician global assessment (PGA), patients' satisfaction and severity grading scores. The patients could continue their standard treatments namely photoprotection and oral doxycycline.

Result: A statistically significant reduction in EI was observed in the PDL-treated side, compared to the sham ($p<0.0001$; a mean reduction of 3.6 (16.47%) in the PDL and 1.4 (5.99%) in the sham). The lesion counts decreased in both groups with a trend toward significance with the PDL treatment. Moreover, PGA and patient' s satisfaction scores demonstrated a significant improvement with the PDL ($p=0.018$ and 0.043, respectively). Side effects were mild and transient including pain and edema.

Conclusion: An adjunctive treatment with PDL may be one of the alternatives for facial papulopustular eruption due to EGFRIs. Additional benefits were observed especially for reducing erythema.

Key words: papulopustular eruption, epidermal growth factor receptor inhibitors, pulsed-dye laser

บทคัดย่อ:

ญาดา สุพรรณคง* รัชต์ธร ปัญจประทีป* ภาวิณี ฤกษ์นิมิตร*, การศึกษาการใช้แสงเลเซอร์ชนิดพัลส์ดายเพื่อเป็นการรักษาเสริมในผื่นชนิดตุ่มเม็ดและตุ่มหนองจากการใช้ยายับยั้งอิพิเดอร์มอลโกรทแฟคเตอร์รีเซปเตอร์: การทดลองแบบสุ่มและมีกลุ่มควบคุม**

**หน่วยตจวิทยา ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์*

***หน่วยปฏิบัติการวิจัยผิวหนังและภูมิแพ้ ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*

ผื่นตุ่มแดงและตุ่มหนอง เป็นผลข้างเคียงที่พบได้บ่อยในผู้ป่วยที่ได้รับยา epidermal growth factor receptor inhibitors (EGFRIs) การรักษาผื่นดังกล่าวมีหลากหลายแต่ยังไม่มีการรักษาที่มีประสิทธิภาพหรือได้ผลรวดเร็วเพียงพอในขณะที่ผลข้างเคียงน้อย เลเซอร์พัลส์ดาย (pulsed-dye laser; PDL) ได้ถูกนำมารักษาผื่นผิวหนังที่เกิดจากการอักเสบ รวมถึงสิว ซึ่งพบว่าผลการรักษาดี แต่อย่างไรก็ตาม ยังไม่มีการนำมาใช้รักษาผื่นจากยาดังกล่าว

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประเมินประสิทธิภาพและความปลอดภัยของ PDL เป็นการรักษาเสริมในผื่นจาก EGFRIs โดยออกแบบการทดลองเป็นการทดลองแบบสุ่มและมีกลุ่มควบคุม

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยที่ได้รับยา EGFRIs ที่มีผื่นบนใบหน้า 14 ราย ได้รับการสุ่มเลือกข้างของใบหน้า โดยครึ่งใบหน้าได้รับการรักษาโดย PDL และอีกครึ่งใบหน้าได้รับการรักษาหลอก (sham) เป็นกลุ่มควบคุม การรักษาโดยเลเซอร์รวม 4 ครั้ง ทุก 2 สัปดาห์ การประเมินแบ่งเป็นที่ก่อนรักษา หลังการรักษาโดยเลเซอร์ทุกครั้ง และ ติดตามที่ 4 สัปดาห์หลังเลเซอร์ครั้งสุดท้าย โดยใช้ค่าความแดง (erythema index; EI วัดจาก colorimeter) จำนวนตุ่มเม็ดและตุ่มหนอง (lesion count) การประเมินโดยแพทย์ (physician global assessment; PGA) การประเมินโดยผู้ป่วย (patients satisfaction) และ ระดับความรุนแรงผื่น (severity grading) โดยผู้ป่วยทุกรายยังสามารถได้รับการรักษามาตรฐานเดิม ได้แก่การป้องกันแดด และยาด็อกซีไซคลิน(doxycycline) ชนิดรับประทาน

ผลการศึกษา: หลังสิ้นสุดการรักษา ผื่นตุ่มในใบหน้าข้างที่ได้รับการรักษาโดย PDL มีค่า EI ที่ลดลงมากกว่า sham อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (P<0.0001; ค่าลดลงเฉลี่ย 3.6 (16.47%) ใน PDL และ ลดลง 1.4 (5.99%) ใน sham) ค่า lesion counts ลดลงในทั้งสองกลุ่ม โดยกลุ่ม PDL มีแนวโน้มไปทางการมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ ค่า PGA และ patient's satisfaction ยังดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในกลุ่ม PDL (p = 0.018 และ p = 0.043 ตามลำดับ) ผลข้างเคียงพบเพียงเล็กน้อยและเป็นเพียงชั่วคราว เช่น อาการเจ็บ และบวม เป็นต้น

สรุปผล: เลเซอร์ชนิดพัลส์ดายเป็นอีกทางเลือกในการรักษาเสริมสำหรับผู้ป่วยผื่นตุ่มแดงและตุ่มหนองจากยา EGFRIs และพบว่าประโยชน์เพิ่มเติมจากการรักษา โดยเฉพาะการลดความแดง

คำสำคัญ: ตุ่มแดงและตุ่มหนอง, ยายับยั้งอิพิเดอร์มอลโกรทแฟคเตอร์รีเซปเตอร์, แสงเลเซอร์ชนิดพัลส์ดาย

Male androgenetic alopecia and coronary artery calcium score.

Gateorn Pongarnar MD,

Hutsaya Prasitdumrong MD CBCCT,

Artit Nakakes MD,

Julphat Intarasupht MD.

ABSTRACT:

PONGARNAR G*, PRASITDUMRONG H, NAKAKES A*, INTARASUPHT J*. ANDROGENETIC ALOPECIA IN MALE PATIENTS UNDERWENT CORONARY COMPUTED TOMOGRAPHY ANGIOGRAPHY.**

**DIVISION OF DERMATOLOGY,*

***DIVISION OF CARDIOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, PHRAMONGKUTKLAO HOSPITAL, BANGKOK, THAILAND.*

Background: Several studies found significant association between male pattern baldness and coronary artery disease. There are emerging new parameters for risk stratification of coronary heart disease. The coronary artery calcium score is becoming accepted as predictor of future myocardial events. From literature review, we found no studies claimed about the relationship between coronary artery calcium score and male pattern androgenetic alopecia.

Objective: We aimed to describe the relationship between coronary artery calcium score in male patients underwent coronary computed tomography angiography and severity of androgenetic alopecia.

Material and method: All 158 male patients who underwent coronary computed tomography angiography for any indication from October 2015 – August 2017 were evaluated the severity of male pattern androgenetic alopecia using Norwood-Hamilton classification by dermatologists. The result of coronary artery calcium score of each patient was evaluated by the cardiologist separately. Data were then collected from the medical records.

Results: From 158 male patients, we found that 73 patients (46.2%) had moderate to severe androgenetic alopecia (Norwood-Hamilton IIIv-VII) and 85 patients (53.8%) had mild androgenetic alopecia (Norwood-Hamilton I-III). The coronary artery calcium score that can predict significant coronary stenosis is more than 400. The result showed this level in 20 from 73 (27.4%) patients with moderate to severe androgenetic alopecia and 12 from 85 (14.1%) patients with mild androgenetic alopecia. We found statistically significant correlation between coronary artery calcium score and androgenetic alopecia in univariate analysis (odds ration 2.78, 95%CI 1.01-7.64, P-value 0.048) but not in multivariate analysis adjusted for advanced age, hypertension and chronic kidney disease (odds ration 1.05, 95% CI 0.32-3.45, P-value 0.941).

Conclusion: Our study found no association between coronary artery calcium score and severity of androgenetic alopecia in male patients underwent coronary computed tomography angiography.

Key words: male androgenetic alopecia, male pattern baldness, coronary artery calcium score, cardiac computed tomography angiography, atherosclerosis, coronary heart disease

บทคัดย่อ:

เกศอร ป้องอาณา*, หัสยา ประสิทธิ์ดำรง, อาทิตย์ นาคะเกศ*, จุลพรรธน์ อินทรศัพท์***

ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแคลเซียมสะสมในหลอดเลือดโคโรนารี่จากการตรวจเอกซเรย์คอมพิวเตอร์หัวใจและภาวะผมบางจากพันธุกรรมในเพศชาย

**แผนกตจวิทยา **แผนกโรคหัวใจและหลอดเลือด กองอายุรกรรม โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า*

มีการศึกษามากมายที่พบว่าภาวะผมบางจากพันธุกรรม (Androgenetic alopecia) สัมพันธ์กับการเพิ่มอัตราเสี่ยงต่อการเกิดโรคหลอดเลือดหัวใจ ซึ่งปัจจุบัน มีวิธีการตรวจหา คะแนนแคลเซียมสะสมในหลอดเลือดโคโรนารี่ (Coronary artery calcium score) จากการเอกซเรย์คอมพิวเตอร์หัวใจ ซึ่งสามารถทำนาย อุบัติการณ์การเกิดโรคหัวใจในคนที่ยังไม่มีอาการได้ แต่ยังไม่มีการศึกษาใดที่ ประเมินความสัมพันธ์โดยตรงของภาวะผมบางจากพันธุกรรม และคะแนนแคลเซียมสะสมในหลอดเลือดโคโรนารี่

วัตถุประสงค์: หาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแคลเซียมสะสมในหลอดเลือดโคโรนารี่ และภาวะผมบางจากพันธุกรรมในเพศชาย

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยชายทั้งหมด 158 ราย ที่ผ่านการเอกซเรย์คอมพิวเตอร์หัวใจ ทุกคนจะได้รับการประเมินภาวะผมบางโดยวิธีการของ Norwood-Hamilton จากนั้น ได้ทำการหาความสัมพันธ์กับคะแนนแคลเซียมสะสมในหลอดเลือดโคโรนารี่และภาวะผมบางจากพันธุกรรม

ผลการศึกษา: จากผู้ป่วยชาย 158 ราย พบว่า มีภาวะผมบางจากพันธุกรรมในระดับที่เห็นได้ชัดเจน (Norwood-Hamilton grade IIIv - VII) 73 ราย (46.2%) และมีภาวะผมบางจากพันธุกรรมในระดับเล็กน้อย (Norwood-Hamilton grade I-III) 85 ราย (53.8%) ผลการตรวจคะแนนแคลเซียมสะสมในหลอดเลือดโคโรนารี่ พบว่า ในผู้ป่วยที่มีภาวะผมบางจากพันธุกรรมในระดับที่เห็นได้ชัดเจน มีผู้ป่วย 20 ราย ใน 73 ราย (27.4%) ที่พบว่าระดับ คะแนนแคลเซียมสะสมในหลอดเลือดโคโรนารี่ > 400 และในกลุ่มผู้ป่วยที่มีภาวะผมบางจากพันธุกรรมในระดับเล็กน้อย มีผู้ป่วย 12 ราย ใน 85 ราย (14.1%) ที่พบว่าระดับ คะแนนแคลเซียมสะสมในหลอดเลือดโคโรนารี่ > 400 นอกจากนั้นเรายังได้ พยายามหาความสัมพันธ์ ระหว่างภาวะผมบางจากพันธุกรรม กับ คะแนนแคลเซียมสะสมในหลอดเลือดโคโรนารี่ > 400 โดยวิธี univariate analysis พบว่าทั้งสองภาวะนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ (odds ration 2.78, 95%CI 1.01-7.64, P-value 0.048) แต่เมื่อทำการวิเคราะห์ด้วย multivariate analysis กลับพบว่าความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (odds ration 1.05, 95% CI 0.32-3.45, P-value 0.941)

ผลสรุป: การศึกษาของเราไม่พบความสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนแคลเซียมสะสมในหลอดเลือดโคโรนารี่ จากการตรวจเอกซเรย์คอมพิวเตอร์หัวใจ และภาวะผมบางแบบพันธุกรรมในเพศชาย

คำสำคัญ: ภาวะผมบางแบบพันธุกรรมในเพศชาย, หัวล้าน, คะแนนแคลเซียมในหลอดเลือดโคโรนารี่, เอกซเรย์คอมพิวเตอร์หัวใจ, โรคหลอดเลือดหัวใจ

Eyebrow growth pattern analysis in patients with eyebrow hypotrichosis after receiving topical treatment: a retrospective study.

Sasima Thammarucha MD,

Poonkiat Suchonwanit MD.

ABSTRACT:

THAMMARUCHA S, SUCHONWANIT P. EYEBROW GROWTH PATTERN ANALYSIS IN PATIENTS WITH EYEBROW HYPOTRICHOSIS AFTER RECEIVING TOPICAL TREATMENT: A RETROSPECTIVE STUDY.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Eyebrow is one of the most important features on human face. It helps to determine facial structure, enhance beauty and personality, and plays an important role in facial expressions. Eyebrow hypotricosis is one of the major problems in dermatological practice. Regarding previous study of the efficacy and safety of 0.01% bimatoprost in the treatment of eyebrow hypotrichosis, the investigators had noticed the differences of eyebrow growth pattern among different parts of eyebrow.

Objectives: To analyze eyebrow growth pattern on each eyebrow part, divided into head, body and tail, in patients with eyebrow hypotrichosis after receiving topical treatment.

Materials and methods: A retrospective chart review was performed in patients participated in previous randomized controlled trial of efficacy and safety of bimatoprost 0.01% for the treatment of eyebrow hypotrichosis. Data were collected on demographics, eyebrow density and diameter in different parts of eyebrow and performed subsequent statistical analysis.

Results: Forty subjects aged 19-67 years were included in this study. Hair density was highest in medial part followed by middle and lateral part. The different eyebrow growth pattern among different eyebrow parts was demonstrated. Statistically differences in increased eyebrow density and diameter were observed in various parts of eyebrow. Changes in hair diameter were earliest detected in lateral part followed by medial and middle part.

Conclusions: Eyebrow growth pattern reveals the differences among eyebrow parts. The findings provide better understanding in changes of eyebrow during both pathologic and therapeutic process.

Key words: Eyebrow growth pattern, eyebrow hypotrichosis, eyebrow, hair density, hair diameter

บทคัดย่อ:

ศศิมา ธรรมรุจา พูลเกียรติ สุชนวณิช การศึกษาย้อนหลังถึงลักษณะและรูปแบบของการงอกของขนคิ้วในผู้ป่วยภาวะคิ้วบางภายหลังได้รับการรักษาด้วยยาทา

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ภูมิหลัง: คิ้วเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งบนใบหน้าของมนุษย์ เปรียบเสมือนเป็นตัวกำหนดโครงสร้างของใบหน้า ช่วยเสริมสร้างความสวยงาม บุคลิกภาพ และมีส่วนสำคัญในการแสดงอารมณ์ ภาวะคิ้วบางเป็นปัญหาสำคัญหนึ่งในเวชปฏิบัติ ผู้วิจัยได้สังเกตุสิ่งที่น่าสนใจจากผลการรักษาคนไข้ที่มีภาวะคิ้วบาง และจากการทำวิจัยก่อนหน้าในเรื่องการศึกษาประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการใช้ยา 0.01% bimatoprost ในการรักษาภาวะคิ้วบาง จึงเป็นที่มาของแนวคิดการศึกษาถึงลักษณะและรูปแบบของการงอกของคิ้วในว่ามีลักษณะและความแตกต่างกันอย่างไรในแต่ละส่วนของคิ้ว

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาลักษณะและรูปแบบของการงอกของคิ้วในแต่ละส่วนของคิ้วแบ่งเป็น ส่วนหัวคิ้ว ส่วนกลางคิ้ว และส่วนหางคิ้ว จากผู้ป่วยได้รับการรักษาภาวะคิ้วบางด้วยยาทา

วิธีการศึกษา: งานวิจัยนี้ศึกษาวิจัยจากข้อมูลย้อนหลังจากแบบบันทึกข้อมูลผู้ป่วยของโครงการวิจัยเรื่อง การศึกษาเรื่องประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการใช้ยา 0.01% bimatoprost ในการรักษาภาวะคิ้วบาง โดยเก็บข้อมูลพื้นฐานของผู้ป่วย จำนวน และขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางของขนคิ้วในแต่ละส่วนของคิ้ว โดยมีการประเมินผลการรักษาโรคและนำเปรียบเทียบโดยใช้วิธีทางสถิติ

ผลการศึกษา: การศึกษานี้ทำในตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 40 คิ้ว อายุของผู้เข้าร่วมวิจัยอยู่ระหว่าง 19 ถึง 67 ปี ความหนาแน่นของคิ้วมากที่สุดที่บริเวณกลางคิ้ว ตามด้วยหัวคิ้ว และหางคิ้ว มีรูปแบบการเจริญเติบโตของคิ้วแตกต่างกันในแต่ละส่วนของคิ้ว มีการเพิ่มขึ้นของความหนาแน่นและเส้นผ่าศูนย์กลางของขนคิ้วส่วนต่างๆของคิ้วอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติการเปลี่ยนแปลงของขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางของขนคิ้วพบเร็วสุดที่ตำแหน่งหางคิ้วตามด้วยหัวคิ้วและตัวคิ้ว

สรุปผล: ข้อมูลจากการศึกษานี้พบว่ามีความแตกต่างในจำนวนและขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางของขนคิ้วในส่วนต่างๆของคิ้ว การค้นพบนี้เป็นการเพิ่มองค์ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบการเปลี่ยนแปลงของขนคิ้วในระหว่างที่มีการเกิดโรคและในขณะที่ได้รับการรักษา

คำสำคัญ: รูปแบบของการงอกของขนคิ้ว, ภาวะคิ้วบาง, คิ้ว

Combination of a non-ablative 1,927 nm thulium fiber fractional laser and autologous platelet-rich plasma in treatment of male androgenetic alopecia.

Narisa Brownell MD MSc,

Ratchathorn Panchaprateep MD PhD.

ABSTRACT:

NARISA B, PANCHAPRATEEP R. COMBINATION OF A NON-ABLATIVE 1,927 NM THULIUM FIBER FRACTIONAL LASER AND AUTOLOGOUS PLATELET-RICH PLASMA IN TREATMENT OF MALE ANDROGENETIC ALOPECIA.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, KING CHULALONGKORN MEMORIAL HOSPITAL, BANGKOK, THAILAND.

Background: Platelet-rich plasma (PRP) is composed of multiple essential growth factors which can stimulate hair growth by promoting cell proliferation, prolonging cell survival and the anagen phase of hair follicles. Fractional laser can create proper wounding which result in subsequent platelet activation and might promoting hair growth. Nevertheless, the clinical trial related to the efficacy and safety of the combination of fractional laser and PRP has not been established.

Objective: To investigate the efficacy and safety of a combination of non-ablative fractional laser and platelet-rich plasma (PRP) for the treatment of male androgenetic alopecia (AGA).

Materials and Methods: A total of nine men were recruited for a pre- and post- treatment study. Three sessions of fractional 1,927 nm Thulium doped fiber laser (Lasemd, Lutronic Inc, South Korea) followed by PRP injection on the affected area were perfomed at 1-month interval. Non-activated PRP was prepared using Ycellbio-kit (Ycellbio Medical Co., Ltd., South Korea). Hair growth was evaluated by using (i) standardized global photographs, (ii) hair mass index (Hair check system®), (iii) target area hair counts (Trichoscale, Fotofinder), and (iv) patient self-assessment questionnaires at baseline, 3 and 6 months after the last treatment.

Results: Nine men with Norwood-Hamilton classification of grade II-IV, mean aged 41.3 (range 32-55) completed the study. At 6 months after complete three treatment sessions, the terminal hair density significantly increased from baseline by 28.1% (99.1 to 127 = 27.9 hairs/cm^2, p=0.011. The percent increase of total hair density was 9.7% (149.7 to 164.2 = 14.5 hairs/cm^2, p=0.015). The hair mass index was increased from baseline by 26.4% (16 to 20.2, p=0.024). The global photography showed improvement in almost all patients (3 moderated (41-70%), 4 slight improvement (1-40%) and 2 no change) compared to baseline. The treatment was fair-tolerated and the mean VAS for pain was 0.8 (0-2) and 4.2 (2-6) for laser treatment and PRP injection, respectively. Adverse effects were transient erythema and mild burning sensation on treated area. Broken hair shaft after laser treatment was not found in our patients.

Conclusions: A combination of a 1,927 nm fractional Thulium doped fiber laser and PRP is considered a safe, and effective for the treatment of male AGA. However, to determine the efficacy of this combination therapy, larger sample sizes and longer follow-up duration, randomized, placebo-controlled trials are suggested.

Key words: androgenetic alopecia, platelet-rich plasma, fractional laser

บทคัดย่อ:

นริศา บราวเนล รัชต์ธร ปัญจประทีป การศึกษาการทำแฟรกชันนอลเลเซอร์ (1,927 นาโนเมตร, ทูเลียมเลเซอร์) ร่วมกับการฉีดพลาสมาที่มีปริมาณเกล็ดเลือดเข้มข้นของตนเองในการรักษาโรคผมบางจากพันธุกรรมในเพศชาย

สาขาวิชาตจวิทยา ภาควิชาอายุรศาสตร์ โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ สภากาชาดไทย

พลาสมาที่มีปริมาณเกล็ดเลือดเข้มข้นประกอบไปด้วยโกรทแฟคเตอร์ที่สำคัญหลายชนิด ซึ่งสามารถกระตุ้นการเจริญของเส้นผมโดยการกระตุ้นการแบ่งตัวและการอยู่รอดของเซลล์รวมถึงสนับสนุนการคงอยู่ของเส้นผมระยะอนาเจน แฟรกชันนอลเลเซอร์สามารถทำให้เกิดบาดแผลที่เหมาะสมที่นำไปสู่การกระตุ้นเกล็ดเลือดและอาจส่งผลกระตุ้นการเจริญของเส้นผมตามมา อย่างไรก็ตามยังไม่มีการศึกษาเกี่ยวกับประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการรักษาด้วยแฟรกชันนอลเลเซอร์ร่วมกับการฉีดพลาสมาที่มีปริมาณเกล็ดเลือดเข้มข้นมาก่อน

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการรักษาด้วยแฟรกชันนอลเลเซอร์ร่วมกับการฉีดพลาสมาที่มีปริมาณเกล็ดเลือดเข้มข้นสำหรับโรคผมบางจากพันธุกรรมในเพศชาย

วิธีการศึกษา: ผู้เข้าร่วมวิจัยการศึกษาก่อนและหลังการรักษาเป็นเพศชายจำนวนทั้งหมด 9 คน ให้การรักษาด้วยการทำแฟรกชันนอลเลเซอร์ 1,927 นาโนเมตร, ทูเลียมเลเซอร์ (Lasemd บริษัท Lutronic เกาหลีใต้) ตามด้วยการฉีดพลาสมาที่มีปริมาณเกล็ดเลือดเข้มข้น จำนวน 3 ครั้ง การรักษาแต่ละครั้งห่างกัน 1 เดือน พลาสมาที่มีปริมาณเกล็ดเลือดเข้มข้นทำโดยหลอดสกัด Ycellbio-kit (บริษัท Ycellbio Medical เกาหลีใต้) การเจริญของเส้นผมถูกประเมินโดย (i) การถ่ายรูปหนังศีรษะและเส้นผม (ii) ค่าดัชนีมวลเส้นผม (iii) จำนวนเส้นผม (iv) แบบสอบถามประเมินความพึงพอใจในการรักษาโดยผู้ป่วย

ผลการศึกษา: ผู้เข้าร่วมวิจัยเพศชายจำนวน 9 คน มี Norwood-Hamilton ระดับ II-IV, อายุเฉลี่ย 41.3 (ช่วงอายุระหว่าง 32-55)) เข้าร่วมจนครบการศึกษา ผลการศึกษา 6 เดือนหลังการรักษารวมสามครั้ง พบว่าจำนวนผมหนา (terminal hair) เพิ่มขึ้นจากก่อนการรักษา ร้อยละ 28.1 (99.1 ถึง 127 เส้น/ตารางเซนติเมตร, p=0.011) จำนวนผมทั้งหมดเพิ่มขึ้นจากก่อนรักษา ร้อยละ 9.7 (149.7 ถึง 164.2 เส้น/ตารางเซนติเมตร, p=0.015) ดัชนีมวลเส้นผมเพิ่มขึ้นร้อยละ 26.4 (16 ถึง 20.2, p=0.024) การประเมินปริมาณเส้นผมจากรูปถ่าย มีการเพิ่มขึ้นของเส้นผมปานกลาง (ร้อยละ 41-70) จำนวน 3 คน มีการเพิ่มขึ้นของเส้นผมเล็กน้อย (ร้อยละ 1-40%) จำนวน 4 คน และ ไม่เปลี่ยนแปลงจำนวน 2 คน ค่าเฉลี่ยคะแนนความเจ็บอยู่ในระดับที่ทนได้ โดยขณะให้การรักษาด้วยเลเซอร์เท่ากับ 0.8 (0-2) คะแนน และการฉีดพลาสมาที่มีปริมาณเกล็ดเลือดเข้มข้นเท่ากับ 4.2 (2-6) คะแนน ผลข้างเคียงพบความแดงเพียงชั่วคราว และอาการแสบเล็กน้อยที่บริเวณตำแหน่งที่ให้การรักษา ไม่พบเส้นผมขาดหักของผู้เข้าร่วมวิจัยหลังการทำเลเซอร์

สรุปผล: การรักษาด้วยแฟรกชันนอลทูเลียมเลเซอร์ความยาวคลื่น 1,927 นาโนเมตรร่วมกับการฉีดพลาสมาที่มีปริมาณเกล็ดเลือดเข้มข้นมีความปลอดภัยและมีประสิทธิภาพในการรักษาโรคผมบางจากพันธุกรรมในเพศชาย อย่างไรก็ตามควรมีการศึกษาที่มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มากขึ้น รวมถึงการติดตามหลังการรักษาในระยะที่ยาวนานขึ้นเพื่อยืนยันถึงประสิทธิภาพของการรักษาร่วมนี้

คำสำคัญ : โรคผมบางจากพันธุกรรม, พลาสมาที่มีปริมาณเกล็ดเลือดเข้มข้น, แฟรกชันนอลเลเซอร์

Oral Presentations

March 22, 2018

Lotus Suites 1-4

Session No. 28

A Study of the Efficacy and Safety of the High Intensity Focused Ultrasound for Submental Fat Reduction.

Patcharin Prechanond MD,

Marisa Pongprutthipan MD,

Chindarat Ratanakornphan MD.

ABSTRACT:

PRECHANOND P*, RATANAKORNPHAN C, PONGPRUTTHIPAN M*. THE EFFICACY OF HIGH INTENSITY FOCUSED ULTRASOUND IN SUBMENTAL FAT REDUCTION.**

**DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, KING CHULALONGKORN MEMORIAL HOSPITAL, BANGKOK, THAILAND.*

***DIVISION OF DIAGNOSTIC RADIOLOGY, DEPARTMENT OF RADIOLOGY, FACULTY OF MEDICINE, KING CHULALONGKORN MEMORIAL HOSPITAL, BANGKOK, THAILAND.*

Background: Double chin is a common problem in female patients and leads the patients to dermatologic clinic for medical advices. High intensity focused ultrasound is known to improve skin tightening and is also indicated in the case of double chin. However, the study about the fat reduction is still limited.

Objective: To evaluate the efficacy and safety of the high intensity focused ultrasound for submental fat reduction in female patient.

Materials and Methods: Twenty-one female patients with double chin were included in this study. A High intensity focused ultrasound (Doublo-S®; D4: power 1.6 J, spacing 1.1 mm, length 25 mm, 30 lines; M7: power 0.75 J, spacing 1.2 mm, length 25 mm, 30 lines, HIRONIC Co., Ltd., Korea) was done on the submental area. The efficacy were evaluated by (i) fat thickness using high frequency ultrasonography (LOGIQ E9®, General electric company, United States), (ii) cervicomental angle using goniometer, (iii) elastometer (DermaLab®, Cortex technology, Denmark), (iv) clinician-reported submental fat rating scale by 3 blinded dermatologists and (v) patient self-assessment satisfaction score at the 4th week and 12th week. The pain during the procedure was assessed by pain visual analogue scale. The adverse event was recorded.

Results: Twenty women (mean aged 28 years old) completed the study. The body mass index was 21.92 $\pm$ 2.24 (mean $\pm$ SD) kg/m^2. The fat thickness decreased from baseline were 0.58 $\pm$ 1.12 mm (95%CI 0.06-1.10, p=0.032) at the 4th week and 0.81 $\pm$ 0.92 mm (95%CI 0.38-1.24, p= 0.01) at the 12th week. Linear regression analysis does not demonstrate significant association between fat thickness change and body weight change at the 4th week (p=0.208) and the 12th week (p=0.289). Cervicomental angle change from baseline were 3.89 $\pm$ 6.08 degree (95%CI 0.87-6.91, p=0.015) at week 4. Skin elasticity have not showed significantly change at the 4th week (p=0.859) and the 12th week (p=0.175) from baseline.The majorities of patient were graded in "some improvement" at 12th week (9/20(45%)). The excellence in self-assessment satisfaction score were reported in 5 patients (25%). The average of pain score was 5.05. No serious adverse events were detected.

Conclusions: High intensity focused ultrasound is statistical significantly effective for the submental fat reduction but could not demonstrated significant improvement in the appearance of double chin. The appropriate setting and repeated procedure should be further studied.

Key words: high intensity focused ultrasound, submental fat reduction

บทคัดย่อ:

พัชรินทร์ ปรีชานนท์* จินดารัตน์ รัตนากรพันธุ์ มาริษา พงศ์พฤฒิพันธ์* การศึกษาประสิทธิภาพของการใช้คลื่นเสียงความเข้มสูงในการลดไขมันเฉพาะที่**

**สาขาวิชาตจวิทยา ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*

***สาขารังสีวินิจฉัย ภาควิชารังสีวิทยา คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*

คางสองชั้นเป็นปัญหาที่พบได้บ่อยในผู้ป่วยเพศหญิงและเป็นอาการสำคัญที่นำผู้ป่วยมาพบแพทย์ คลื่นเสียงความเข้มสูงถูกนำมาใช้เพื่อฟื้นฟูให้ผิวหนังเต่งตึงขึ้นและยังถูกนำมาใช้เพื่อรักษาคางสองชั้น อย่างไรก็ตามการศึกษาของอุปกรณ์ชนิดนี้ในการลดไขมันยังมีจำกัด

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของการใช้คลื่นเสียงความเข้มสูงในการลดคางสองชั้น ในเพศหญิง

วิธีการศึกษา: ผู้เข้าร่วมวิจัยเพศหญิงจำนวน 21 คน ที่มีคางสองชั้น ได้รับการเลือกให้เข้าร่วมในวิจัยนี้ โดยผู้เข้าร่วมวิจัยแต่ละคนจะได้รับการรักษาด้วยคลื่นเสียงความเข้มสูง (Doublo-S®; D4: power 1.6 J, spacing 1.1 mm, length 25 mm, 30 lines; M7: power 0.75 J, spacing 1.2 mm, length 25 mm, 30 lines, HIRONIC Co., Ltd., Korea) บริเวณใต้คาง 1 ครั้ง และจะได้รับการประเมินประสิทธิภาพการรักษาที่สัปดาห์ที่ 4 และ 12 โดย (i) การวัดความหนาของไขมันใต้คางจากการตรวจด้วยคลื่นเสียงความถี่สูง (LOGIQ E9®, General electric company, United States) โดยรังสีแพทย์ (ii) การวัดมุมใต้คาง (cervicomental angle) (iii) การวัดความยืดหยุ่นของผิวหนังโดยเครื่อง elastometer (DermaLab®, Cortex technology, Denmark) (iv) ประเมินความรุนแรงของคางสองชั้นโดยแพทย์ผิวหนัง 3คน ซึ่งไม่ทราบรายละเอียดของผู้เข้าร่วมวิจัยแต่ละราย (v) แบบสอบถามประเมินความพึงพอใจในการรักษาโดยผู้ป่วย นอกจากนี้ยังมีการประเมินคะแนนความเจ็บปวดจากการให้การรักษา และผลข้างเคียงจากการรักษา

ผลการศึกษา: ผู้เข้าร่วมวิจัยเพศหญิงจำนวน 20 คน อยู่จนการวิจัยเสร็จสิ้น อายุเฉลี่ย 28 (23-40) ปี ดัชนีมวลกาย 21.92 $\pm$ 2.24 (mean $\pm$ SD) กก./ม.^{2} พบว่าความหนาของไขมันใต้คางจากการตรวจด้วยคลื่นเสียงความถี่สูงลดลง 0.58 $\pm$ 1.12 มม. (95%CI 0.06-1.10, p = 0.032) ที่สัปดาห์ที่ 4 และ 0.81 $\pm$ 0.92 มม. (95%CI 0.38-1.24, p = 0.01) ที่สัปดาห์ที่ 12 โดยไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงของความหนาของไขมันกับการเปลี่ยนแปลงของน้ำหนักทั้งที่สัปดาห์ที่ 4 (p=0.208) และ 12 (p=0.289) จากการวัดมุมใต้คางพบว่าลดลง 3.89 $\pm$ 6.08 degree (95%CI 0.87-6.91, p=0.015) ที่สัปดาห์ที่ 4 การวัดความยืดหยุ่นของผิวหนังโดยเครื่อง elastometer ไม่พบการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งที่สัปดาห์ที่ 4 (p=0.859) และ 12 (p=0.175) อาสาสมัครส่วนใหญ่ถูกจัดในกลุ่มที่พบการเปลี่ยนแปลงได้บางส่วนโดยการประเมินจากแพทย์ผิวหนัง 3 ท่าน (9/20(45%)) จากแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจในการรักษาโดยผู้ป่วยพบว่าผู้เข้าร่วมวิจัยมีระดับความพึงพอใจมากกับผลการรักษาเป็นจำนวน 5 คน ค่าเฉลี่ยของคะแนนความเจ็บปวดมีค่า 5.05 คะแนน และไม่พบอาการข้างเคียงรุนแรง

สรุปผล: การใช้คลื่นเสียงความเข้มสูงมีประสิทธิภาพในการลดคางสองชั้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบการลดลงอย่างมีนัยสำคัญจากการมองเห็น ทั้งนี้การตั้งค่าพลังงานและจำนวนครั้งในการรักษาที่เหมาะสมจะได้ศึกษาต่อไปในอนาคต

คำสำคัญ : คลื่นเสียงความเข้มสูง, คางสองชั้น, ลดไขมัน

A study of efficacy and safety of pneumatic needleless micro-jet injector for the treatment of striae distensae.

Nadda Samakayanusorn MD,
Salinee Rojhirunsakool MD,
Kunlawat Thadanipon MD,
Poonkiat Suchonwanit MD.

ABSTRACT:

SAMAKAYANUSORN N, ROJHIRUNSAKOOL S, THADANIPON K, SUCHONWANIT P. A STUDY OF EFFICACY AND SAFETY OF PNEUMATIC NEEDLELESS MICRO-JET INJECTOR FOR THE TREATMENT OF STRIAE DISTENSAE.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Striae distensae (SD) or stretch marks are common dermatologic condition. Aesthetically it can cause psychological impact on affected patients. No standard therapy has been advocated to completely eradicate these lesions. The mechanism of the pneumatic needleless micro-jet injector (PNMI) is piercing the epidermis via the accelerated jet, permeating liquid through intradermally and induce dermal microtrauma that mechanically stretches the fibroblasts, stimulating collagen and elastin. In this study, we investigated the pneumatic needleless micro-jet that delivers hyaluronic acid (HA) into the dermis in order to improve striae distensae.

Objective: To evaluate the efficacy and safety of pneumatic needleless micro-jet injector for the treatment of striae distensae.

Methods: A prospective, randomized, controlled, evaluator-blinded study was conducted in 27 volunteers. Each striae distensae was divided into three equal parts. Each part was randomly received PNMI with hyaluronic acid and saline, PNMI with saline only, or untreated control. All subjects received three treatment sessions at 4-week intervals then followed up at 3 and 6 months after last treatment. Outcome was evaluated by blinded investigators, using digital photographs and skin surface analysis by UVA light video camera. Skin biopsies were performed in 2 subjects at baseline and 6 months after last treatment for histologic evaluation. Side effects and satisfaction were recorded in each visit.

Results: Pending

Conclusions: Pending

Key words: striae distensae, pneumatic needleless micro-jet injector, hyaluronic acid filler

บทคัดย่อ:

ณัทดา สามัคยานุสรณ์ สาลินี โรจน์หิรัญสกุล กุลวัตร ธาดานิพนธ์ พูลเกียรติ สุชนวณิช การศึกษาสัมฤทธิผลและความปลอดภัยของการรักษาภาวะผิวแตกลายด้วยเครื่องฉีดแรงดันลมชนิดไร้เข็ม

สาขาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

บทนำ: ภาวะผิวแตกลายเป็นภาวะทางผิวหนังที่พบได้บ่อย ในปัจจุบันการรักษาภาวะผิวแตกลายยังไม่มีวิธีรักษาที่มีประสิทธิภาพสูงกว่าวิธีอื่นอย่างมีนัยสำคัญ หรือเป็นมาตรฐานในการรักษา เครื่องฉีดแรงดันลมชนิดไร้เข็มมีกลไกการทำงานโดยฉีดของเหลวลงในชั้นผิวหนังด้วยแรงดันลม กระตุ้นให้เกิดการสร้างคอลลาเจนและอีลาสตินในชั้นหนังแท้เพิ่มมากขึ้น การศึกษานี้จึงมีแนวคิดในการนำเครื่องฉีดแรงดันลมชนิดไร้เข็มและสารเติมเต็มที่ผลิตจากกรดไฮยาลูรอนิกมาใช้ในการรักษาภาวะผิวแตกลาย

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาสัมฤทธิผลและความปลอดภัยในการรักษาภาวะผิวแตกลายด้วยเครื่องฉีดแรงดันลมชนิดไร้เข็ม โดยเปรียบเทียบระหว่างการใช้กรดไฮยาลูรอนิกร่วมกับน้ำเกลือ และการใช้น้ำเกลือเพียงอย่างเดียว เทียบกับบริเวณที่ไม่ได้รับการรักษา

วิธีการศึกษา: งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาแบบไปข้างหน้า มีกลุ่มควบคุม และปกปิดผู้ประเมิน โดยทำในอาสาสมัครทั้งหมด 27 ราย ผิวหนังบริเวณที่มีภาวะผิวแตกลายของผู้ป่วยจะถูกแบ่งเป็น 3 บริเวณ จากนั้นจะได้รับการสุ่มเพื่อรับการรักษาโดยแบ่งเป็น บริเวณที่ใช้กรดไฮยาลูรอนิกร่วมกับน้ำเกลือ, บริเวณที่ใช้น้ำเกลือเพียงอย่างเดียว และบริเวณที่ไม่ได้รับการรักษา (กลุ่มควบคุม) ทำการรักษาทั้งหมด 3 ครั้ง คือที่ 0, 1, และ 2 เดือน และติดตามผลหลังการรักษาที่ 3 และ 6 เดือนหลังการรักษาครั้งสุดท้าย การประเมินประสิทธิผลของการรักษาโดยการประเมินจากรูปถ่ายมาตรฐาน ภาพถ่ายจากเครื่องวิเคราะห์สภาพผิว ผลข้างเคียงและความพึงพอใจในการรักษา รวมถึงการตัดชิ้นเนื้อส่งตรวจเพื่อดูการเปลี่ยนแปลงก่อนและหลังรักษาในอาสาสมัคร 2 ราย

ผลการศึกษา: รอนำเสนอ

สรุปผล: รอนำเสนอ

คำสำคัญ: ภาวะผิวแตกลาย, เครื่องฉีดแรงดันลมชนิดไร้เข็ม, สารเติมเต็มชนิดกรดไฮยาลูรอนิก

The efficacy artificial skin as a simulation-based training model for intradermal injection.

Ya-Nin Nokdhes MD,
Poramin Patthamalai PhD MD,
Natchaya Junsuwan MD,
Sutasinee Phaitoonwattanakij MD,
Thanya Techapichetvanich MD,
Weeranut Phothong MD,
Sasima Eimpunth MD,
Rungsima Wanitphakdeedecha MD MA MSc,
Woraphong Manuskiatti MD.

ABSTRACT :

NOKDHES Y, PATTHAMALAI P, JUNSUWAN N, PHAITOONWATTANAKIJ S, TECHAPICHETVANICH T, PHOTHONG W, EIMPUNTH S, WANITPHAKDEEDECHA R, MANUSKIATTI W. THE EFFICACY OF ARTIFICIAL SKIN AS A SIMULATION-BASED TRAINING MODEL FOR INTRADERMAL INJECTION.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Simulation-based training is a safe and effective tool to help medical students and residents gain more experiences and skills before operating on patients. Intradermal injection is frequently performed in dermatology, pediatrics and other departments. Commercial intradermal injection simulator is commercially available in the market; however, the cost is still very expensive. Therefore, we invented the artificial skin as a simulation-based training model for intradermal injection.

Objectives: To assess the efficacy of this artificial skin as a simulation-based training model for intradermal injection

Materials and Methods: Twenty participants (2 medical students and 18 dermatology residents) were invited to attend intradermal injection simulator workshop using artificial skin invented by Dermatosurgery Unit, Department of Dermatology, Faculty of Medicine, Siriraj Hospital. All participants (20) were required to complete the questionnaire with 12 questions on the scale of 0-10 referring to strongly disagree to completely agree, before and after attending workshop. After complete simulation training, all participants were asked to perform an intradermal injection on patients and their skills were rated by a supervised dermatologist.

Results: After completing the simulation workshop, participants gained more confidences in administering intradermal drug injection significantly as well as performed the procedure with better hands' skills ($p<0.001$). Small wheals indicating successful intradermally injection by all participants were identified by supervised dermatologist in all patients.

Conclusion: The artificial skin simulation-based training model for intradermal injection is a simple, effective and inexpensive tool to aid medical education and help trainees gain more experience and skills before performing the procedure on patients. However, further studies should be conducted to assess and improve the quality of artificial skin as a tool for dermatologic surgery training.

Key words: Simulation-based training, Intradermal injection, Experience and skills

บทคัดย่อ:

ญาณิน นกเทศ ปรมินทร์ ปัทมาลัย ณัฐชยา จันทร์สุวรรณ สุธาสินี ไพฑูรย์วัฒนกิจ ธัญญา เตชะพิเชฐวนิช วีรนุช โพธิ์ทอง ศศิมา เอี่ยมพันธ์ รังสิมา วณิชภักดีเดชา วรพงษ์ มนัสเกียรติ **โครงการวิจัยประสิทธิผลของหนังเทียมซึ่งเป็นอุปกรณ์ช่วยฝึกฝนทักษะการฉีดยาเข้าชั้นผิวหนังแท้**

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

อุปกรณ์ฝึกทักษะหัตถการเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ที่ปลอดภัยและมีประสิทธิภาพ ช่วยส่งเสริมทักษะแก่นักศึกษาแพทย์และแพทย์ประจำบ้านก่อนการทำหัตถการในผู้ป่วยจริง การฉีดยาเข้าชั้นผิวหนังเป็นหัตถการที่พบบ่อยในสาขาตจวิทยา กุมารเวชศาสตร์ และสาขาอื่นๆ เนื่องด้วยอุปกรณ์ฝึกการฉีดยาเข้าชั้นผิวหนังที่ขายตามท้องตลาดมีราคาสูง ทางทีมผู้วิจัยจึงประดิษฐ์คิดค้นอุปกรณ์ฝึกการฉีดยาเข้าชั้นผิวหนังเพื่อใช้ทดแทนอุปกรณ์ดังกล่าว

วัตถุประสงค์: เพื่อประเมินประสิทธิภาพของอุปกรณ์ฝึกการฉีดยาเข้าชั้นผิวหนังจากยางพารา

วิธีการศึกษา: การศึกษานี้ได้ผู้เข้าร่วมวิจัยจำนวน 20 คน โดยเป็นแพทย์ประจำบ้านสาขาตจวิทยา 20 คน และนักศึกษาแพทย์ 2 คน ผู้เข้าร่วมวิจัยจะได้รับแบบสอบถามเพื่อประเมินตนเองก่อนและหลังฝึกทักษะด้วยอุปกรณ์ฝึกการฉีดยาเข้าชั้นผิวหนัง หลังจากผ่านการเรียนแล้ว ผู้เข้าร่วมวิจัยจะได้ฝึกฉีดยาเข้าชั้นผิวหนังผู้ป่วยจริงภายใต้การดูแลและประเมินโดยตจแพทย์

ผลการศึกษา: หลังผู้เข้าร่วมวิจัยเข้ารับการเรียนการฉีดยาเข้าชั้นผิวหนังกับอุปกรณ์ช่วยฝึกฝนทักษะการฉีดยาเข้าชั้นผิวหนังแท้ พบว่าทักษะดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัณทางสถิติ ($p<0.001$) ผู้เข้าร่วมวิจัยสามารถฉีดในผู้ป่วยจริงได้อย่างถูกต้อง โดยพบ wheals ขนาดเล็กที่ประเมินโดยตจแพทย์ว่าเป็นตำแหน่งและระดับความลึกที่เหมาะสม

สรุปผล: อุปกรณ์ฝึกทักษะหัตถการเป็นอุปกรณ์ที่เรียนรู้ง่าย ราคาไม่แพง แต่มีประสิทธิภาพสูง ช่วยส่งเสริมทักษะได้ผู้ที่ยังไม่มีความชำนาญเพียงพอได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ดี คุณภาพของหนังเทียมที่ใช้ในการทำอุปกรณ์ฝึกทักษะหัตถการควรจะได้รับการศึกษาและพัฒนาเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพให้เหมาะสมกับหัตถการทางผิวหนังอื่นๆอีกต่อไป

คำสำคัญ: อุปกรณ์ช่วยฝึกฝนทักษะ, การฉีดยาเข้าชั้นผิวหนังแท้, ประสบการณ์และทักษะ

The efficacy in treatment of facial melasma with thulium 1927-nm fractional laser-assisted topical tranexamic acid delivery.

Ya-Nin Nokdhes MD,
Poramin Patthamalai PhD, MD,
Woraphong Manuskiatti MD,
Rungsima Wanitphakdeedecha MD, MA, MSc,
Sasima Eimpunth MD,
Weeranut Phothong MD,
Thanya Techapichetvanich MD,
Apichaya Thanyavuthi MD,
Natchaya Junsuwan MD,
Sutasinee Phaitoonwattanakij MD.

ABSTRACT :

NOKDHES Y, PATTHAMALAI P, MANUSKIATTI W, WANITPHAKDEEDECHA R, EIMPUNTH S, PHOTHONG W, TECHAPICHETVANICH T, THANYAVUTHI A, JUNSUWAN N, PHAITOONWATTANAKIJ S. THE EFFICACY IN TREATMENT OF FACIAL MELASMA WITH THULIUM 1927-NM FRACTIONAL LASER-ASSISTED TOPICAL TRANEXAMIC ACID DELIVERY.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Melasma is a common acquired pigmentary disorder. Standard treatment is broad-spectrum sunscreen with topical lightening therapy. However, treatment failure and various adverse events still are key problems.

Objectives: To determine the effectiveness and side effects of thulium 1927-nm fractional laser-assisted topical tranexamic acid delivery on melasma treatment.

Materials and Methods: Twenty-four healthy adults with melasma were enrolled to the study. Each subject was treated with Thulium 1927-nm laser; 2 passes on the whole face and 4 passes on melasma, once a week for 4 sessions. Then they were assigned by block randomization of 10 to apply tranexamic acid on one side of the face and the other with normal saline solution. Baseline, 1-, 4-, and 12- weeks after last treatment, subjects were evaluated with analogue self-assessment scale, mMASI scoring system, and mexameter®. Each parameter was compared to prior laser treatment using paired-samples *t*-test.

Results: Of all 24 subjects, 22 (91.7%) were female, 2 (8.3%) were male, and mean of age was 46.4 ± 10.4 years old. Most subjects, 22 (91.7%), were Fitzpatrick skin type IV. The mMASI score of each group declined significantly at 1-, 4-, and 12- weeks after 4th laser compared to baseline (p-value < 0.05). The objective melanin index measured by mexameter® of each group also reduced significantly at 1-, 4-, and 12- weeks after last treatment (p-value < 0.05).

Conclusion: This study demonstrated the efficacy and safety of fractional thulium 1927-nm laser system for melasma treatment in Asian skin type.

Key words: Melasma, Tranexamic acid, Thulium 1927-nm laser, Laser-assisted drug delivery

บทคัดย่อ:

ญาณิน นกเทศ ปรมินทร์ ปัทมาลัย วรพงษ์ มนัสเกียรติ รังสิมา วณิชภักดีเดชา ศศิมา เอี่ยมพันธ์ วีรนุช โพธิ์ทอง ธัญญา เตชะพิเชฐวนิช อภิชญา ธันยาวุฒิ ณัฐชยา จันทร์สุวรรณ สุธาสินี ไพฑูรย์วัฒนกิจ โครงการวิจัยนำร่องการศึกษาประสิทธิภาพของการทายาทรานเนซามิค แอซิด ร่วมกับการยิงเลเซอร์แฟรชันนอลทูเลี่ยม 1927 นาโนเมตร ในการรักษาฝ้าบริเวณใบหน้า

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

ฝ้าเป็นภาวะความเข้มผิดปกติของเม็ดสีที่พบได้บ่อย การรักษามาตรฐานในปัจจุบัน คือ การทายากันแดดร่วมกับการทายาที่ช่วยให้ฝ้าจางลง อย่างไรก็ดี การรักษามาตรฐานไม่สามารถรักษาลดความเข้มของฝ้าได้ในผู้ป่วยบางราย และยาทาบางชนิดยังก่อให้เกิดผลอันไม่พึงประสงค์ได้อีกด้วย

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาประสิทธิภาพและผลข้างเคียงของการทายาทรานเนซามิค แอซิด ร่วมกับการยิงเลเซอร์แฟรชันนอลทูเลี่ยม 1927 นาโนเมตรในรักษาฝ้าบริเวณใบหน้า

วิธีการศึกษา: อาสาสมัครผู้ใหญ่ที่มีฝ้าบริเวณใบหน้าจำนวน 24 คน ได้รับการรักษาด้วยเลเซอร์แฟรชันนอลทูเลี่ยม 1927 นาโนเมตร โดยยิงผ่านทั่วใบหน้า 2 ครั้ง และยิงผ่านผิวหนังบริเวณฝ้า 4 ครั้ง อาสาสมัครจะได้รับการรักษาด้วยเลเซอร์ 4 ครั้ง ห่างกันทุกๆ 1 สัปดาห์ อาสาสมัครจะได้รับการสุ่มการทายาทายาทรานเนซามิค แอซิดบนข้างหนึ่งของใบหน้า ส่วนอีกข้างหนึ่งนั้นทาด้วยน้ำเกลือชนิดนอร์มัลซาไลน์ หลังการรักษาครั้งสุดท้าย 1, 4, และ 12 สัปดาห์ จะให้อาสาสมัครประเมินคะแนนความเข้มของฝ้าด้วยตนเอง ร่วมกับเข้ารับการประเมินด้วยคะแนน mMASI และค่าดัชนีเมลานินด้วยเครื่องเมกซามิเตอร์ แต่ละค่าที่ได้จากประเมินหลังการรักษาแต่ละครั้งจะนำมาเปรียบเทียบความแตกต่างกับก่อนเข้ารับการรักษาโดยใช้ paired-samples *t*-test

ผลการศึกษา: อาสาสมัคร 24 ราย เป็นผู้หญิง 22 คน (91.7%) ผู้ชาย 2 คน (8.3%) อายุเฉลี่ย 46.4 ± 10.4 ปี 22 รายจัดเป็นโทนสีผิวตาม Fitzpatrick ชนิดที่ 4 คะแนน mMASI ของอาสาสมัครหลังการรักษาฝ้าด้วยเลเซอร์แฟรชันนอลทูเลี่ยม 1927 นาโนเมตร ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ ตั้งแต่ 1, 4, และ 12 สัปดาห์หลังเลเซอร์ครั้งสุดท้าย (ค่า $p < 0.05$) นอกจากนี้ค่าดัชนีเมลานินก็ลดลงหลังการรักษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน (ค่า $p < 0.05$)

สรุปผล: การศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าการรักษาฝ้าด้วยเลเซอร์แฟรชันนอลทูเลี่ยม 1927 นาโนเมตรได้ผลลัพธ์ที่ดีและค่อนข้างปลอดภัยในชาวเอเชีย

คำสำคัญ: ฝ้า, ทายาทรานเนซามิค แอซิด, เลเซอร์ทูเลี่ยม 1927 นาโนเมตร, การใช้เลเซอร์ช่วยขนส่งยา

The efficacy and safety in treatment of facial atrophic acne scars with a non-insulated fractional radiofrequency microneedling system.

Prapawan Chawvavanich MD,

Sarin Suvaphan MD.

ABSTRACT:

CHAWVAVANICH P, SUVAPHAN S. THE EFFICACY AND SAFETY IN TREATMENT OF FACIAL ATROPHIC ACNE SCARS WITH A NON-INSULATED FRACTIONAL RADIOFREQUENCY MICRONEEDLING SYSTEM.

LASER CENTER, INSTITUTE OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICAL SERVICES, BANGKOK, THAILAND.

Background: A fractional radiofrequency microneedle (FRM) device has introduced for treating the acne scar. The needle electrodes distribute the energy direct precise to the dermis therefore induces neocollagen. The non-insulated needle tips create more bulk heating effect at the dermis which promising for the result.

Objectives: To determine the efficacy and adverse effects of a non-insulated FRM on acne scars in Thai.

Materials and methods: 29 subjects completed the study. The subjects were received three treatments of a non-insulated FRM (INTENSIF, EndyMed PRO ^{TM}) at 1-month intervals. Clinical outcomes were evaluated at baseline, 1 and 3 months after the last treatment by using the Echelle d'evaluation clinique des cicatrices d'acne (ECCA) score and patient satisfaction score. The tolerance and adverse events were recorded.

Results: At baseline, the mean ECCA score of atrophic scars sub-grading group are 192.93 ± 39.31. The ECCA score decrease statistical significance from the baseline at the time of 3-month follow up visit when evaluated by two blinded dermatologists, respectively (p = 0.003 and p <0.001). Rolling scar and superficial elastolysis scar subtype show significant reduction. The majority of the subjects (79.3%) reported the satisfaction score with a fair improvement of the scars. 41.4% of the subjects reported the moderate intensity pain within the treatment.

Conclusion: A non-insulated FRM is an effective device for treat atrophic acne scars in Thai subjects which show the satisfied result of the atrophic acne scar markedly in the rolling atrophic scar.

Key words: acne scar, fractional radiofrequency, micro-needle

บทคัดย่อ:

ประภาวรรณ เชาวะวณิช สลิล สุวพันธ์ การศึกษาประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการใช้ FRACTIONAL RADIOFREQUENCY MICRONEEDLING SYSTEM ชนิด NON-INSULATED ในการรักษารอยแผลเป็นจากสิว

หน่วยตจศัลยศาสตร์ สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์

Fractional radiofrequency microneedle (FRM) ชนิดไม่มีฉนวน (non-insulated) ถูกนำมาใช้รักษารอยแผลเป็นหลุมสิว สามารถสร้างความร้อนเพื่อกระตุ้นการสร้างคอลลาเจนใหม่ในชั้นผิวหนังแท้ได้อย่างดี ทำให้เพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาได้

วัตถุประสงค์: เพื่อประเมินประสิทธิภาพ และอาการข้างเคียง ของการใช้ non-insulated FRM เพื่อรักษารอยแผลเป็นหลุมสิวในผิวคนไทย

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยที่มีแผลเป็นหลุมสิวที่หน้าจำนวน 29 ราย ได้รับการรักษาด้วย เครื่องมือ FRM ชนิด non-insulated (INTENSIF, EndyMed PRO ™) ทุก 1 เดือน รวม 3 ครั้ง และติดตามผลหลังการรักษาที่ 1 และ 3 เดือน โดยใช้ Echelle d'evaluation clinique des cicatrices d'acne (ECCA) score และประเมินความพึงพอใจของผู้ป่วยรวมทั้งอาการข้างเคียง

ผลการศึกษา: คะแนนเฉลี่ย ECCA score (atrophic scars group) ก่อนทำการรักษาคือ 192.93 ± 39.3 หลังสิ้นสุดการ

รักษาที่ 3 เดือน ทำการเปรียบเทียบผลการรักษาโดยแพทย์ผิวหนัง 2 คน พบว่าคะแนน ECCA score ลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.003$ และ $p < 0.001$) ตามลำดับ โดยที่แผลเป็นหลุมสิวชนิด rolling scar และ superficial elastolysis ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ พบว่า 79.3% ของผู้ป่วย ประเมินว่าอาการหลุมสิวดีขึ้น และ 41.4% ของผู้ป่วยมีความเจ็บระดับปานกลาง

สรุปผล: FRM ชนิด non-insulated สามารถใช้รักษารอยแผลเป็นหลุมสิวในผิวของคนไทยได้ผลดี และน่าพึงพอใจ

คำสำคัญ: แผลเป็นสิว, เรดิโอฟรีเควนซี่, ไมโครนีดเดิล

Q-switched Neodymium-doped Yttrium Aluminium Garnet (Nd:YAG) 532-nm Nanosecond Laser vs. Nd:YAG 532-nm Picosecond Laser for the Treatment of Solar Lentigines in Asians.

Korn Triyangkulsri MD,

Wimolsiri Iamsumang MD,

Vasanop Vachiramon MD.

ABSTRACT:

TRIYANGKULSRI K, IAMSUMANG W, VACHIRAMON V. Q-SWITCHED NEODYMIUM-DOPED YTTRIUM ALUMINIUM GARNET (Nd:YAG) 532-NM NANOSECOND LASER VS. Nd:YAG 532-NM PICOSECOND LASER FOR THE TREATMENT OF SOLAR LENTIGINES IN ASIANS.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Solar lentigo is a common pigmentary disorder. Picosecond laser has been shown to be effective in the treatment of various pigmentary disorders. However, there is no published study comparing the safety and efficacy of Q-switched Nd:YAG 532-nm nanosecond laser and Nd:YAG 532-nm picosecond laser in the treatment of solar lentigines.

Objective: To compare the safety and efficacy of Q-switched Nd:YAG 532-nm nanosecond laser and Nd:YAG 532-nm picosecond laser in the treatment of solar lentigines in Asians.

Materials and methods: A randomized, evaluator blind, prospective, comparative study was conducted in 30 participants. Two solar lentigines on the upper extremities of each participant were selected. Each lesion was randomly treated with either Q-switched Nd:YAG 532-nm nanosecond laser or Nd:YAG 532-nm picosecond laser on the first visit. Efficacy was evaluated by digital photograph and luminance score from colorimeter taken at baseline, 6, and 12 weeks after treatment. Participants' satisfaction scores were also obtained in the last visit. In addition, side effects were recorded at each visit.

Results: To be presented

Conclusions: To be presented

Key words: Age spot, Hyperpigmentation, Liver spot, Pigmentary disorder

บทคัดย่อ :

กรณ์ ตริยางกูรศรี วิมลสิริ เอี่ยมสำอาง วาสนภ วชิรมน การศึกษาเปรียบเทียบการรักษากระแดดด้วยเลเซอร์คิวสวิทช์เอนดีแย็ก 532 นาโนเมตรชนิดนาโนวินาทีและเลเซอร์เอนดีแย็ก 532 นาโนเมตรชนิดพิโควินาทีในคนเอเชีย

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ภูมิหลัง: กระแดดเป็นภาวะผิดปกติของเม็ดสีที่พบได้บ่อย การรักษาที่นิยมในปัจจุบันได้แก่ การใช้เลเซอร์ มีรายงานของการใช้เลเซอร์ชนิดพิโควินาทีในการรักษารอยดำหลายชนิด แต่ยังไม่มีการศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพและความปลอดภัยของเลเซอร์เอนดีแย็ก 532 นาโนเมตรชนิดพิโควินาทีและเลเซอร์คิวสวิทช์เอนดีแย็ก 532 นาโนเมตรชนิดนาโนวินาทในการรักษากระแดดมาก่อน

วัตถุประสงค์: เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการรักษากระแดดด้วยเลเซอร์คิวสวิทช์เอนดีแย็ก 532 นาโนเมตรชนิดนาโนวินาทีและเลเซอร์คิวสวิทช์เอนดีแย็ก 532 นาโนเมตรชนิดพิโควินาทีในคนเอเชีย

วิธีการศึกษา: งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาไปข้างหน้า มีกลุ่มเปรียบเทียบ แบ่งแยกชนิดการรักษาโดยการสุ่มและปกปิดผู้ประเมิน โดยทำในอาสาสมัครที่มีกระแดดบริเวณแขนอย่างน้อย 2 จุดทั้งหมด 30 ราย อาสาสมัครแต่ละรายจะได้รับการสุ่มเลือกกระแดด 2 ตำแหน่งเพื่อทำการรักษาโดยเลเซอร์คิวสวิทช์เอนดีแย็ก 532 นาโนเมตรชนิดนาโนวินาทีหรือ เลเซอร์คิวสวิทช์เอนดีแย็ก 532 นาโนเมตรชนิดพิโควินาที โดยจะทำการประเมินโดยการวัดความเข้มของรอยโรคด้วยค่าลูมิแนนซ์จากเครื่องคัลเลอริมิเตอร์และจากภาพถ่ายก่อนรักษาและหลังการรักษาที่ 6 และ 12 สัปดาห์ นอกจากนี้ยังมีการประเมินความพึงพอใจของอาสาสมัครโดยตอบแบบสอบถามที่หลังการรักษา 12 สัปดาห์ และ ประเมินผลข้างเคียงในการตรวจติดตามแต่ละครั้ง

ผลการศึกษา: รอนำเสนอ

สรุปผล: รอนำเสนอ

คำสำคัญ: กระแดด, รอยดำ, ภาวะสีผิวผิดปกติ

A single-blind, randomized, split-face study of efficacy and safety using low-fluence Q-switched Nd:YAG 1064 nm compared to fractional picosecond Nd:YAG 532 nm in the treatment of melasma.

Sarawin Harnchoowong MD,
Nadda Samakayanusorn MD,
Atchima Suwanchinda MD,
Somsak Tanrattanakorn MD.

ABSTRACT:

HARNCHOOWONG S, SAMAKAYANUSORN N, SUWANCHINDA A, TANRATTANAKORN S. A SINGLE-BLIND, RANDOMIZED, SPLIT-FACE STUDY OF EFFICACY AND SAFETY USING LOW-FLUENCE Q-SWITCHED Nd:YAG 1064 NM COMPARED TO FRACTIONAL PICOSECOND Nd:YAG 532 NM IN THE TREATMENT OF MELASMA.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Melasma is one of the most common pigmentary problems. Laser treatment with low-fluence Q-switched Nd:YAG 1064 nm (QS-Nd:YAG) was proved to be effective treatment. Picosecond is state-of-the-art technology which produces 10-time shorter pulse duration compared to nanotechnology, leading to objectives of our study.

Objectives: To study the efficacy, safety and patients' satisfaction of Fractional picosecond Nd:YAG 532 nm laser compared to low-fluence Q-switched Nd:YAG 1064 nm in the treatment of melasma.

Methods: Split-face randomized study comparing fractional picosecond Nd:YAG 532 nm and QS-Nd:YAG treatment in all types of melasma was conducted. Each sides of patients' face was randomized into side A and side B. Side A was treated with fractional picosecond Nd:YAG 532 nm, 8-mm spot size, 0.2-0.3 J/cm^2 while side B was treated with QS-Nd:YAG, 8-mm spot size, 2.0-2.6 J/cm^2 for four treatments at 2-week intervals. Follow-up was appointed monthly for another 4 visits. Lightness index score was measured by colorimeter for improvement in pigmentation and modified Melasma Area and Severity Index (mMASI) score was assessed by blinded dermatologists.

Results: To be presented

Conclusions: To be presented

Key words: Laser toning, Laser treatment, Melasma, Picosecond laser

บทคัดย่อ:

ศราวิน หาญชูวงศ์ ณัทดา สามัคยานุสรณ์ อัจจิมา สุวรรณจินดา สมศักดิ์ ตันรัตนากร การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการใช้เลเซอร์พลังงานต่ำ Q-SWITCHED Nd:YAG 1064 นาโนเมตร เทียบกับเลเซอร์ FRACTIONAL PICOSECOND Nd:YAG 532 นาโนเมตรในการรักษาฝ้า

สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

ฝ้าเป็นภาวะผิดปกติของเม็ดสีที่พบได้บ่อยมากในเวชปฏิบัติ การรักษามีหลากหลายวิธีที่ได้ผลรวมถึงการใช้เลเซอร์พลังงานต่ำ Q-switched Nd:YAG 1064 นาโนเมตร ปัจจุบันมีเลเซอร์ใหม่ซึ่งมีระยะเวลาการปล่อยแสงเลเซอร์สั้นกว่าเดิมถึง 10 เท่า จึงเป็นที่มาของงานวิจัยนี้ที่ศึกษาประสิทธิภาพของ Fractional picosecond Nd:YAG 532 นาโนเมตรในการรักษาฝ้า

วัตถุประสงค์: เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิภาพและความปลอดภัยของการใช้เลเซอร์ Fractional picosecond Nd:YAG 532 นาโนเมตรเทียบกับเลเซอร์พลังงานต่ำ Q-switched Nd:YAG 1064 นาโนเมตร

วิธีการศึกษา: งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยโดยการทดลองโดยการสุ่มใบหน้าทั้งสองข้างของผู้ป่วยออกเป็นด้านเอ และ บี โดยด้านเอจะได้รับการรักษาด้วยเลเซอร์ Fractional picosecond Nd:YAG 532 นาโนเมตร, ขนาด 8 มิลลิเมตร, พลังงาน 0.2-0.3 จูล/ตารางเซ็นติเมตร และด้านบีได้รับการรักษาด้วยเลเซอร์พลังงานต่ำ Q-switched Nd:YAG 1064 นาโนเมตร, ขนาด 8 มิลลิเมตร, พลังงาน 2.0-2.6 จูล/ตารางเซ็นติเมตร ความถี่ของการรักษาทุก 2 สัปดาห์ รวมการรักษาทั้งหมด 4 ครั้ง และนัดติดตามเพื่อดูผลข้างเคียงและการกลับมาเป็นซ้ำทุก 1 เดือนจนครบ 4 ครั้ง ความเข้มของฝ้าถูกวัดด้วยเครื่องวัดสี (colorimeter) และถูกประเมิน modified Melasma Area and Severity Index (mMASI) จากภาพถ่าย

ผลการศึกษา: รอนำเสนอ

สรุปผล: รอนำเสนอ

คำสำคัญ: การรักษาด้วยเลเซอร์, ฝ้า, เลเซอร์โทนนิ่ง, เลเซอร์พิโคเซคคัน

Oral Presentations

March 22, 2018

Lotus Suites 11

Session No. 33

Clinical validation test of artificial intelligence assisted in skin cancer screening system on smartphone application.

Thorfun Treewatanakul MD,
Saroj Suvanasuthi MD PhD ABHRS,
Charturong Tantibundhit PhD,
Panlop Chakkavittumrong MD.

ABSTRACT:

TREEWATANAKUL T., SUVANASUTHI S., CHAKKAVITTUMRONG P. CLINICAL VALIDATION TEST OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE ASSISTED IN SKIN CANCER SCREENING SYSTEM ON SMARTPHONE APPLICATION.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, CHULABHORN INTERNATIONAL COLLEGE OF MEDICINE, THAMMASAT UNIVERSITY, PATHUM THANI, THAILAND.

Background: Deep learning has been reported to outperform other handcrafted artificial intelligence(AI) algorithms in classification of pigmented skin lesions. To develop reliable, portable, automated diagnosis system with high diagnostic performance is essential for skin cancer screening and diagnosis regardless of specialized dermatologists.

Objectives: To validate the diagnosis accuracy of AI assisted in skin cancer screening system compared to experienced dermatologists using dermoscopic images.

Materials and Methods: We conducted a cross-sectional study using 150 randomly selected dermoscopic images (78 Malignant Melanomas, 42 Seborrheic keratosis, and 30 Nevi) from International Skin Imaging Collaboration (ISIC) Challenge 2017 dataset. We examined our AI system's performance against board-certified dermatologist with specialized in dermoscopy.

Results: For Melanoma detection, AI system's diagnosis performance was 83.3%, 80.9%, and 81.4% with sensitivity, specificity, and diagnostic accuracy respectively, compared to 90.0%, 58.8%, and 65.3% with dermatologist. For Seborrheic keratosis classification, AI system showed significantly higher performance than dermatologist in all parameters (85.7% vs 69.0% sensitivity, 96.5% vs 92.9% specificity, 92.9% vs 83.9% diagnostic accuracy). The sensitivity, specificity, and diagnostic accuracy of Nevus were 73.1%, 89.7%, and 80.8% respectively, compared to dermatologist's 48.7%, 98.2%, and 69.6% respectively.

Conclusion: Our artificial intelligence system using deep learning method achieves performance in diagnosis of Malignant Melanoma with a level competence comparable to Board certified dermatologist. Our researchers are developing mobile application using this system in order to potentially extend the access of specialized physicians in the remote areas and provide the better opportunities in critical diagnostic care.

Key words: artificial intelligence, deep learning, dermoscopy, melanoma, skin cancer screening system

บทคัดย่อ:

ทอฝัน ตรีวัฒนกูล สาโรช สุวรรณสุธิ จาตุรงค์ ตันติบัณฑิต พัลลภ จักรวิทย์ธำรง การทดสอบความถูกต้องแม่นยำทางคลินิกของระบบปัญญาประดิษฐ์โดยใช้การเรียนรู้เชิงลึก ในการตรวจคัดกรองโรคมะเร็งผิวหนังจากรูปถ่ายด้วยกล้องส่องตรวจผิวหนังผ่านแอปพลิเคชันบนสมาร์ทโฟน

สาขาวิชาตจวิทยา วิทยาลัยแพทยศาสตร์นานาชาติจุฬาภรณ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เนื่องจากมะเร็งผิวหนังชนิดเมลาโนมา (Malignant melanoma) หากได้รับการวินิจฉัยตั้งแต่ระยะแรกเริ่ม (Early detection) จะสามารถลดอัตราการเสียชีวิตในผู้ป่วยได้อย่างมาก ปัจจุบันในประเทศไทย ได้มีกลุ่มนักวิศวกรรมคอมพิวเตอร์คิดค้นและพัฒนาระบบปัญญาประดิษฐ์ (artificial intelligence)โดยอาศัยการเรียนรู้เชิงลึก (deep learning) เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในการตรวจคัดกรองมะเร็งผิวหนังแบบอัตโนมัติ โดยได้ทดสอบทางห้องปฏิบัติการแล้วว่ามีความแม่นยำสูง

วัตถุประสงค์ : เพื่อทดสอบความถูกต้องแม่นยำทางคลินิกของระบบปัญญาประดิษฐ์ในการตรวจคัดกรองโรคมะเร็งผิวหนังจากรูปถ่ายด้วยกล้องส่องตรวจผิวหนัง (dermoscopy) กับผลตรวจทางพยาธิวิทยาจากชิ้นเนื้อ รวมถึงเปรียบเทียบผลการตรวจคัดกรองกับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางผิวหนัง

วิธีการศึกษา : ทำชุดแบบทดสอบโดยใช้รูปถ่ายจากกล้องส่องตรวจผิวหนังในรอยโรคผิวหนังชนิดต่างๆ ได้แก่ มะเร็งผิวหนังชนิดเมลาโนมา (Malignant melanoma) กระเนื้อ (Seborrheic keratosis) และไฝหรือปาน (Nevus) จำนวน 150 รูป ที่ได้รับการตรวจทางพยาธิวิทยาจากชิ้นเนื้อในผู้ป่วยจริง โดยให้แพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางผิวหนังและระบบปัญญาประดิษฐ์อ่านผลชุดทดสอบดังกล่าวเพื่อเปรียบเทียบความแม่นยำในการวินิจฉัยรอยโรคต่างๆ

ผลการศึกษา : พบว่า ระบบปัญญาประดิษฐ์สามารถอ่านผลรอยโรคมะเร็งผิวหนังชนิดเมลาโนมา ได้ผล sensitivity, specificity, และ diagnostic accuracy เป็น 83.3%, 80.9%, และ 81.4% ตามลำดับ เทียบกับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญซึ่งวัดผลได้ 90.0%, 58.8%, และ 65.3% ตามลำดับ ส่วนในการวินิจฉัยรอยโรคกระเนื้อเปรียบเทียบ sensitivity, specificity, และ diagnostic accuracy ระหว่างระบบปัญญาประดิษฐ์ (85.7%, 96.5%, และ 92.9% ตามลำดับ) และแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ (69.0%, 92.9%, และ 83.9% ตามลำดับ) พบว่าระบบปัญญาประดิษฐ์มีความแม่นยำกว่าในการใช้การวัดผลทุกตัว รวมถึงการอ่านผลไฝหรือปานก็พบว่าระบบปัญญาประดิษฐ์มีความแม่นยำกว่าแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ

สรุปผล : ระบบปัญญาประดิษฐ์สามารถวินิจฉัยรอยโรคมะเร็งผิวหนังจากรูปถ่ายด้วยกล้องส่องตรวจผิวหนังได้แม่นยำเทียบเท่าแพทย์ผู้เชี่ยงชาญ ซึ่งระบบดังกล่าว ทางผู้วิจัยกำลังพัฒนาแอปพลิเคชันบนสมาร์ทโฟนเพื่อช่วยในการตรวจคัดกรองมะเร็งผิวหนังได้อย่างอัตโนมัติ และสามารถเพิ่มการเข้าถึงของผู้ป่วยในที่ห่างไกล อีกทั้ง ลดการสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินของผู้ป่วยในวงกว้างได้

คำสำคัญ : ปัญญาประดิษฐ์, กล้องส่องผิวหนัง, มะเร็งผิวหนัง, คัดกรอง, แอปพลิเคชัน

A study of exogenous ochronosis in melasma: The Role of Dermoscopy and an impact on Quality of Life.

Phitramphai Prasithirun MD,
Sasima Eimpunth MD,
Penvadee Pattanaprichakul MD,
Panitta Sitthinamsuwan MD,
Kanokvalai Kulthanan MD.

ABSTRACT:

PRASITHIRUN P*, EIMPUNTH S*, PATTANAPRICHAKUL P*, SITTHINAMSUWAN P, KULTHANAN K*. A STUDY OF EXOGENOUS OCHRONOSIS IN MELASMA PATIENTS IN SIRIRAJ HOSPITAL DURING 10 YEARS.**

**DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

***DEPARTMENT OF PATHOLOGY, SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

Background: Melasma is difficulttotreat and affects the psychological well-being. To treat melasma, hydroquinone is frequently used and may induce exogenous ochronosis. Using dermoscopy for early diagnosis ofochronosiswill be beneficial to the patients.

Objectives: To study the accuracy of dermoscopy for early detection of ochronosis and to evaluate the quality of life in melisma patients with ochronosis.

Materials and methods: A retrospective chart review and cross-sectional data collection were conducted simultaneously in 30 melasma patients. 15 melasma patients with histopathologically confirmed ochronosis and other 15 melasma patients who never been treated with topical hydroquinone. Patients' data were collected, daily quality of life index score (DLQI), clinical severity and dermoscopic examination by 2 experts blinded to histopathological diagnosis were evaluated.

Results: In 30 patients (28 women and 2 men), mean age were 51.1 $\pm$ 9.76 years. For ochronosis patients, mean duration of hydroquinone usage were 3.76 $\pm$ 4.92years. The results of dermoscopic examination of1st expert with respect to sensitivity, specificity and accuracy were 62.5 (95%CI 24.5-91.5), 95.5 (95%CI 77.2-99.9), 86.7 (95%CI 69.3-96.2)andthe 2nd expert were 75 (95%CI 34.9-96.8), 68.2 (95%CI 45.1-86.1), 70 (95%CI 50.6-85.3) and with measure of agreement 0.493. Mean DLQI score in ochronosis patients was 9.13 $\pm$ 4.76 and in non ochronosis patients was 9.59 $\pm$ 4.84(p=.817, 95% CI -3.61-4.54)

Conclusion: Using dermoscopy for early detection of ochronosis is helpful but also depends on operator's experience. Alteration in skin color from both melasma and ochronosis have impact on quality of life.

Key words: ochronosis, dermoscopy, quality of life

บทคัดย่อ:

พิชญ์รำไพ ประสิทธิ์หิรัญ* ศศิมา เอี่ยมพันธุ์* เพ็ญวดี พัฒนปรีชากุล* พนิตตา สิทธินามสุวรรณ กนกวลัย กุลทนันทน์***

การศึกษาภาวะฝ้าถาวรในผู้ป่วยโรคฝ้า: บทบาทของการใช้กล้องส่องผิวหนังและผลกระทบต่อคุณภาพชีวิต

**ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล*

***ภาควิชาพยาธิวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล*

ฝ้าเป็นภาวะที่รักษาได้ยาก และมีผลกระทบต่อสุขภาวะทางจิตของผู้ป่วยการรักษามักใช้สารไฮโดรควิโนน ซึ่งสามารถทำให้เกิดฝ้าถาวรได้ การใช้กล้องส่องผิวหนังเพื่อช่วยให้วินิจฉัยภาวะนี้ได้อย่างรวดเร็วช่วยให้หยุดการใช้สารไฮโดรควิโนนได้เร็วขึ้น

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาความแม่นยำของการใช้กล้องส่องผิวหนังตรวจภาวะฝ้าถาวรในผู้ป่วยโรคฝ้าและเพื่อประเมินคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยฝ้าที่มีฝ้าถาวร

วิธีการศึกษา: การศึกษาย้อนหลังและตัดขวางข้อมูลผู้ป่วยฝ้า 30 คน โดยมี 15 คนที่เป็นผู้ป่วยฝ้าถาวรที่มีผลตรวจทางพยาธิวิทยา และอีก 15 คนเป็นผู้ป่วยฝ้าใหม่ซึ่งไม่เคยได้รับการรักษาด้วยสารไฮโดรควิโนน ผู้ป่วยจะถูกเก็บข้อมูลส่วนตัวประเมินคุณภาพชีวิตด้วย daily quality of life index score (DLQI) ประเมินความรุนแรงของฝ้า และถูกตรวจด้วยกล้องส่องผิวหนังจากผู้ชำนาญ 2 คนที่ไม่ทราบผลตรวจทางพยาธิวิทยา

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยทั้งหมด 30 คน (หญิง 28 คน ชาย 2 คน) มีอายุเฉลี่ย 51.1 $\pm$ 9.76 ปี กลุ่มฝ้าถาวรมีระยะเวลาการใช้สารไฮโดรควิโนนเฉลี่ย 3.76 $\pm$ 4.92 ปี การใช้กล้องส่องผิวหนังโดยผู้ชำนาญคนแรกมีค่าความไว ความจำเพาะ และความแม่นยำเท่ากับ 62.5 (95%CI 24.5-91.5),95.5 (95%CI 77.2-99.9), 86.7 (95%CI 69.3-96.2) ตามลำดับ ส่วนผู้ชำนาญคนที่สองมีค่าความไว ความจำเพาะ และความแม่นยำเท่ากับ 75 (95%CI 34.9-96.8), 68.2 (95%CI 45.1-86.1), 70 (95%CI 50.6-85.3) ตามลำดับ โดยวัดค่าความสอดคล้องได้ 0.493 ค่าเฉลี่ยของ DLQI score ในกลุ่มฝ้าถาวรคือ 9.13 $\pm$ 4.76 ส่วนในกลุ่มฝ้าคือ 9.59 $\pm$ 4.84(p=.817, 95% CI -3.61, 4.54)

สรุปผล: การใช้กล้องส่องผิวหนังช่วยให้ตรวจพบฝ้าถาวรได้อย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตามขึ้นกับประสบการณ์ของผู้ใช้งานด้วย และการเปลี่ยนแปลงสีผิวหนังทั้งในฝ้าและฝ้าถาวรล้วนส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วย

คำสำคัญ: ฝ้าถาวร, กล้องส่องผิวหนัง, คุณภาพชีวิต

Prevalence and factors associated with postherpetic neuralgia in Thailand.

Kittipoom Chinhiran MD,
Sukhum Jiamton MD PhD,
Charussri Leeyaphan MD,
Pichaya Limphoka MD,
Yanin Nokdhes MD,
Viboon Omcharoen BSc.

ABSTRACT:

CHINHIRAN K, JIAMTON S, LEEYAPHAN C, LIMPHOKA P, NOKDHES Y, OMCHAROEN V. PREVALENCE AND FACTORS ASSOCIATED WITH POSTHERPETIC NEURALGIA IN THAILAND.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Incidence of herpes zoster in Thailand had been recently increasing. Acute pain at rash onset and postherpetic neuralgia (PHN), defined as pain persisting for 90 days or more after the rash onset, are common complications. Studies on risk factors and treatment outcomes associated with acute pain and PHN were limited.

Objective: To evaluate prevalence, risk factors and treatment outcomes of acute pain and PHN in patients with herpes zoster

Materials and methods: Patients diagnosed with herpes zoster attending dermatologic outpatient clinic, Siriraj Hospital from June to October 2017 were recruited. History taking, physical examination and pain assessment with visual analog scale were recorded at baseline, 1st and 3rd month after treatment.

Results: Sixty patients were enrolled. Thirty-three (55%) patients were ≥ 60 years old and 62.7% were female. Prevalence of acute pain and PHN were 88% and 12%, respectively. Age ≥ 60 years significantly associated with acute pain at rash onset ($p<0.05$). However, there was no factor statistically associated with PHN. Severity of pain had positive correlation with age. Other than antiviral treatment, the frequent prescribed medication was gabapentin (83%) and nortriptyline (53%). Significant pain reduction was associated with gabapentin medication ($p<0.05$), two concurrent analgesic medications ($p<0.05$), and analgesic medications receiving within 72 hours after rash onset (75%, $p<0.05$).

Conclusion: Prevalence of acute pain and PHN in this study was high in elderly population. Early and adequate analgesic treatment had favorable outcome in pain reduction.

Key words: acute pain, postherpetic neuralgia, herpes zoster

บทคัดย่อ:

กิตติภูมิ ชินหิรัญ สุขุม เจียมตน จรัสศรี ฬียาพรรณ พิชญา ลิ้มโภคา ญาณิน นกเทศ วิบูลย์ อ่ำเจริญ

ความชุกและปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเกิดอาการปวดเส้นประสาทหลังจากเป็นโรคงูสวัดในประเทศไทย

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

ปัจจุบัน อัตราอุบัติการณ์โรคงูสวัดในประเทศไทยสูงขึ้น อาการปวดเฉียบพลันหลังเป็นผื่นงูสวัดและอาการปวดเส้นประสาทหลังจากเป็นโรคงูสวัด ซึ่งจะเกิดตั้งแต่ 90 วันหลังเป็นผื่นงูสวัด เป็นภาวะแทรกซ้อนที่เกิดขึ้นได้บ่อยของโรคงูสวัด การศึกษาถึงปัจจัยเสี่ยงและผลการรักษาที่สัมพันธ์กับอาการปวดเฉียบพลันและอาการปวดเส้นประสาทหลังจากเป็นโรคงูสวัดยังอยู่ในวงจำกัด

วัตถุประสงค์: เพื่อหาความชุก ปัจจัยเสี่ยง และผลการรักษาของอาการปวดเฉียบพลันและอาการปวดเส้นประสาทหลังจากเป็นโรคงูสวัดในผู้ป่วยโรคงูสวัด

วิธีการศึกษา: งานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาในผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยเป็นโรคงูสวัดที่แผนกผู้ป่วยนอก ภาควิชาตจวิทยา โรงพยาบาลศิริราช ในช่วงเดือนมิถุนายนถึงตุลาคม พ.ศ. 2560 โดยผู้ป่วยจะได้รับการซักประวัติ ตรวจร่างกาย และประเมินอาการปวดโดยใช้มาตรวัดด้วยสายตา (visual analog scale) ในวันที่เข้าร่วมวิจัย และที่ 1 และ 3 เดือน

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยที่เข้าร่วมการศึกษาทั้งหมด 60 คน โดยมีผู้ป่วย 33 คน (55%) มีอายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป และเป็นเพศหญิง 62.7% ซึ่งมีความชุกของอาการปวดเฉียบพลัน 88% และอาการปวดเส้นประสาทหลังจากเป็นโรคงูสวัด 12% พบว่าปัจจัยที่สัมพันธ์กับอาการปวดเฉียบพลันอย่างมีนัยสำคัญ คือ อายุตั้งแต่ 60 ปีขึ้นไป ($p<0.05$) อย่างไรก็ตาม พบว่า ไม่มีปัจจัยใดที่สัมพันธ์กับอาการปวดเส้นประสาทหลังจากเป็นโรคงูสวัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากการได้รับยาต้านไวรัสแล้ว ผู้ป่วยส่วนใหญ่ได้รับการรักษาด้วยยากาบาเพนติน (83%) และ ยานอร์ทริปไทลีน (53%) ส่วนปัจจัยที่สัมพันธ์กับการลดลงของอาการปวดอย่างมีนัยสำคัญ คือ การได้รับยากาบาเพนติน ($p<0.05$), การได้รับยาแก้ปวด 2 ชนิดร่วมกัน ($p<0.05$) และการได้รับยาแก้ปวดภายใน 72 ชั่วโมง หลังมีผื่นงูสวัด ($p<0.05$)

สรุปผล: ความชุกของการเกิดอาการปวดเฉียบพลันและอาการปวดเส้นประสาทหลังจากเป็นโรคงูสวัดพบสูงในผู้สูงอายุ และการให้ยารักษาอาการปวดที่เหมาะสมและภายในระยะเวลาไม่นานหลังมีผื่นงูสวัด จะช่วยลดการเกิดอาการปวดในภายหลังได้ดี

คำสำคัญ: อาการปวดเฉียบพลัน, อาการปวดเส้นประสาทหลังจากเป็นโรคงูสวัด, โรคงูสวัด

Validity and reliability of the Thai version of Itch Severity Scale (ISS) in patients with atopic dermatitis and psoriasis.

Nicha Jenmanachaiyakun MD,

Tanongkiet Tienthavorn MD.

ABSTRACT:

JENMANACHAIYAKUN N, TIENTHAVORN T. VALIDITY AND RELIABILITY OF THE THAI VERSION OF ITCH SEVERITY SCALE (ISS) IN PATIENTS WITH ATOPIC DERMATITIS AND PSORIASIS.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, MINISTRY OF PUBLIC HEALTH, BANGKOK, THAILAND.

Background: Pruritus is a commonly described problem in dermatology; affecting the physical function, mental health and quality of life. Some patients do not have skin lesions, but experience itching sensation such as in atopic dermatitis. To date, there are only few studies on the effects of pruritus. The Itch Severity Scale (ISS) has been developed for many advantages such as its ease to use, and its short time to answer questions. In Thailand, there is still no Thai version of the ISS to evaluate patients with pruritus.

Objective: To test the validity and reliability of the Thai version of Itch Severity Scale (ISS)

Materials and methods: Thai version of the ISS was tested for content validity by three dermatologists. Validated Thai version of the ISS was performed in 135 participants. Participants were randomized into three groups: 40 normal, 46 atopic dermatitis and 49 psoriasis. The participants answered the questionnaire again after two weeks. The reliability was then tested by Cronbach's alpha.

Results: The content validity of Thai version of the ISS was IOC ≥ 0.5. The reliability of the first and second test in all three groups was 0.88 and 0.89. Mean ISS scores of the first and second test were 1.01 ± 1.26, 1.04 ± 1.56 in normal, 6.57 ± 2.39, 5.64 ± 2.57 in atopic dermatitis and 8.85 ± 2.97, 8.14 ± 3.36 in psoriasis. There was no statistical significance in normal participants, while atopic dermatitis and psoriasis were statistically significant ($p < 0.01$).

Conclusion: Thai version of the ISS had content validity and reliability.

Key words: Validity, Reliability, Quality of life, Atopic dermatitis, Psoriasis

บทคัดย่อ:

ณิชา เจนมานะชัยกุล ทนงเกียรติ เทียนถาวร ความตรงและความเที่ยงของแบบสอบถามอาการคันด้วยตนเอง ฉบับภาษาไทยในผู้ป่วยโรคผื่นภูมิแพ้ผิวหนังและโรคสะเก็ดเงิน

สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

อาการคันเป็นปัญหาที่พบบ่อยในผู้ป่วยโรคผิวหนังที่มาพบแพทย์ ซึ่งมีผลต่อผู้ป่วยในด้านร่างกาย จิตใจ และคุณภาพชีวิต ผู้ป่วยบางรายไม่ได้แสดงอาการทางผิวหนังอย่างชัดเจน แต่มีอาการคันอย่างมาก เช่น ในโรคผื่นภูมิแพ้ผิวหนัง แต่กลับมีการศึกษาในเรื่องผลกระทบจากอาการคันน้อยมาก แบบสอบถามอาการคันด้วยตนเอง Itch Severity Scale (ISS) ได้มีการพัฒนาเพื่อความสะดวกสำหรับผู้ใช้ ใช้เวลาสั้นในการตอบคำถาม มีความน่าเชื่อถือ เที่ยงตรง และสามารถนำไปใช้ได้จริง สำหรับประเทศไทยยังไม่มีการนำแบบสอบถามอาการคันด้วยตนเองมาใช้ในการประเมินผู้ป่วยโรคผิวหนัง

วัตถุประสงค์: เพื่อทดสอบความตรงและความเที่ยงของแบบสอบถามอาการคันด้วยตนเองฉบับภาษาไทย

วิธีการศึกษา: แบบสอบถามอาการคันด้วยตนเองฉบับภาษาอังกฤษนำมาแปลเป็นฉบับภาษาไทย ทดสอบความตรงโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านโรคผิวหนังจำนวน 3 คน จนได้แบบสอบถามอาการคันที่มีความตรง หลังจากนั้นนำมาทดสอบความเที่ยงในอาสาสมัครจำนวน 135 คน เป็นกลุ่มทั่วไปจำนวน 40 คน กลุ่มโรคผื่นภูมิแพ้ผิวหนังจำนวน 46 คน และกลุ่มโรคสะเก็ดเงินจำนวน 49 คน อาสาสมัครตอบแบบสอบถามอาการคันด้วยตนเองฉบับภาษาไทยจำนวน 2 ครั้ง ห่างกัน 2 สัปดาห์ ประเมินความเที่ยงของแบบสอบถามอาการคันครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ด้วย Cronbach's alpha

ผลการศึกษา: ความตรงที่ได้ของแบบสอบถามอาการคันด้วยตนเองฉบับภาษาไทย มีค่า IOC ≥ 0.5 ทุกรายข้อ ความเที่ยงโดยรวมของแบบสอบถามอาการคันครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เท่ากับ 0.88 และ 0.89 โดยคะแนนเฉลี่ยของอาการคันครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ของกลุ่มทั่วไปเท่ากับ 1.01 ± 1.26, 1.04 ± 1.56 กลุ่มโรคผื่นภูมิแพ้ผิวหนังเท่ากับ 6.57 ± 2.39, 5.64 ± 2.57 และกลุ่มโรคสะเก็ดเงินเท่ากับ 8.85 ± 2.97, 8.14 ± 3.36 ซึ่งไม่พบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในกลุ่มทั่วไป แต่พบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในกลุ่มโรคผื่นภูมิแพ้ผิวหนังและกลุ่มโรคสะเก็ดเงิน ($p < 0.01$)

สรุปผล: แบบสอบถามอาการคันด้วยตนเองฉบับภาษาไทยมีความตรงและความเที่ยง

คำสำคัญ: ความตรง, ความเที่ยง, คุณภาพชีวิต, โรคผื่นภูมิแพ้ผิวหนัง, โรคสะเก็ดเงิน

Correlation between quality of life assessed by Thai-version of Skindex-29 scores and disease severity among patients with pemphigus.

Chuenkamol Uengpitakphan MD,

Oraya Kwangsukstid MD,

Poonnawis Sudtikoonaseth MD,

Pinnaree Kattipathanapong MD.

ABSTRACT:

UENGPITAKPHAN C, KWANGSUKSTID O, SUDTIKOONASETH P, KATTIPATHANAPONG P. CORRELATION BETWEEN QUALITY OF LIFE ASSESSED BY THAI-VERSION SKINDEX-29 SCORES AND DISEASE SEVERITY AMONG PATIENTS WITH PEMPHIGUS.

INSTITUTE OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICAL SERVICES, MINISTRY OF PUBLIC HEALTH, BANGKOK, THAILAND.

Background: Pemphigus is an autoimmune blistering disease which have a great negative impact to the quality of life (QOL) in many aspects, such as physical, psychological and social status. Exploring associated factors might be beneficial and improve the QOL.

Objective: To examine the correlation between Pemphigus Disease Area Index (PDAI) score and Thai-version of Skindex-29 score in pemphigus patients and as well as defining other variable factors which affected to the QOL.

Materials and Methods: Fifty-nine patients at the Institute of Dermatology in Thailand from July 2017 to September 2017 who were diagnosed as pemphigus, were enrolled. The quality of life was evaluated by Thai-version of Skindex-29. The clinical severity was assessed by using PDAI scoring system. Correlation analysis was used to evaluate the correlation between Skindex-29 and PDAI scores.

Result: The quality of life in pemphigus patients decreased, predominantly in emotion. The disease severity scores assessed by PDAI had a positive correlation with the Skindex-29 scores (r = 0.387, *P* = 0.002). Furthermore, the younger age group was significantly associated with lower QOL (odds ratio [OR], 0.923; 95% confidence interval [CI], 0.866 to 0.984; *P* = 0.013). Shorter duration of disease, especially less than 6 months showed higher risk of poorer QOL as shown in emotion (OR, 11.75; 95% CI, 1.093 to 126.285; P = 0.042) and functioning scores (OR, 22.131; 95% CI, 2.117 to 231.317; P = 0.010). No statistically significant difference of the QOL among sexes, education level, subtype of pemphigus, comorbidity, type and dosage of medication were demonstrated.

Conclusion: Our study demonstrated a significant negative effect to the QOL in pemphigus patients. The clinical severity, age and duration of disease were important factors associated with poor QOL. Therefore, physician should evaluate clinical severity, concomitantly provide psychological and social support to achieve holistic care and lead to better QOL.

Key words: Quality of life, Skindex-29, Pemphigus

บทคัดย่อ:

ชื่นกมล อึงพิทักษ์พันธุ์ อรยา กว้างสุขสถิตย์ ปุณวิศ สุทธิกุลณเศรษฐ์ ปิ่นนรี ขัตติพัฒนาพงษ์ ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตจากคะแนนของแบบสอบถามสกินเด็กซ์-29 ฉบับภาษาไทยกับความรุนแรงของโรคในผู้ป่วยโรคตุ่มน้ำพองใสจากภูมิคุ้มกันชนิดเพมฟิกัส

สถาบันโรคผิวหนัง กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข

โรคตุ่มน้ำพองใสจากภูมิคุ้มกันชนิดเพมฟิกัสเป็นโรคที่เกิดจากภูมิคุ้มกันของร่างกายทำงานผิดปกติซึ่งมีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตในหลายด้าน เช่น ด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม การศึกษาปัจจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องอาจจะมีประโยชน์และช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยต่อไป

วัตถุประสงค์: เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตจากคะแนนแบบสอบถาม สกินเด็กซ์-29 ฉบับภาษาไทยกับความรุนแรงของโรค และหาปัจจัยที่อาจจะมีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของผู้ป่วย

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยโรคตุ่มน้ำพองใสชนิดเพมฟิกัส จำนวน 59 คนที่มารับการตรวจรักษาที่สถาบันโรคผิวหนัง ในช่วงเดือนกรกฎาคม – กันยายน 2560 จะได้รับการประเมินคุณภาพชีวิตโดยใช้แบบสอบถามสกินเด็กซ์-29 ฉบับภาษาไทย ความรุนแรงทางคลินิกจะประเมินโดยใช้ Pemphigus Disease Area Index (PDAI) จากนั้นนำคะแนนแบบสอบถามสกินเด็กซ์-29 และความรุนแรงของโรคจากคะแนน PDAI มาวิเคราะห์ความสัมพันธ์โดยใช้หลักทางสถิติ

ผลการศึกษา: โรคตุ่มน้ำพองใสชนิดเพมฟิกัสทำให้คุณภาพชีวิตในผู้ป่วยลดลงโดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านอารมณ์ ความรุนแรงของตัวโรคที่ถูกประเมินโดยใช้คะแนน PDAI มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับคะแนนจากแบบสอบถามสกินเด็กซ์-29 (r = 0.387, P = 0.002) อายุที่ลดลงเป็นปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพชีวิตที่ลดลง (odds ratio [OR], 0.923; 95% confidence interval [CI], 0.866 to 0.984; P = 0.013) นอกจากนี้ระยะเวลาดำเนินโรคที่สั้นกว่า 6 เดือนจะเพิ่มโอกาสการเกิดคุณภาพชีวิตที่แย่ลงดังแสดงในคะแนนทางด้านอารมณ์ (OR, 11.75; 95% CI, 1.093 to 126.285; P = 0.042) และด้านการทำงาน (OR, 22.131; 95% CI, 2.117 to 231.317; P = 0.010) ไม่มีความแตกต่างของคุณภาพชีวิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างเพศ ระดับการศึกษา ชนิดของโรคตุ่มน้ำพองใสกลุ่มเพมฟิกัส โรคที่ได้รับการวินิจฉัยร่วม ชนิดและขนาดของยาที่ได้รับ

สรุปผล: การศึกษานี้พบว่าผู้ป่วยโรคตุ่มน้ำพองใสชนิดเพมฟิกัสได้รับผลกระทบอย่างมาก ความรุนแรงของตัวโรค อายุ และระยะเวลาดำเนินโรคเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญกับคุณภาพชีวิตของผู้ป่วย ดังนั้นแพทย์จำเป็นต้องประเมินทั้งความรุนแรงของโรคร่วมกับฟื้นฟูสภาพด้านจิตใจและสังคมของผู้ป่วยเพื่อการดูแลผู้ป่วยแบบองค์รวมและทำให้ผู้ป่วยมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นต่อไป

คำสำคัญ: คุณภาพชีวิต, สกินเด็กซ์-29, โรคตุ่มน้ำพองใสจากภูมิคุ้มกันชนิดเพมฟิกัส

Oral Presentations

March 23, 2018

Lotus Suites 5-7

Session No. 40

Evaluation of an Acne Severity Grading Self-Assessment System Suitable for the Thai Population.

Kallapan Pakornphadungsit MD,

Sarawin Harnchoowong MD,

Penpun Wattanakrai MD.

ABSTRACT:

PAKORNPHADUNGSIT K, HARNCHOOWONG S, WATTANAKRAI P. EVALUATION OF AN ACNE SEVERITY GRADING SELF-ASSESSMENT SYSTEM SUITABLE FOR THE THAI POPULATION.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Patient self-assessment is a potential tool to obtain subjective information of acne severity and also to assess the general population in clinical research and epidemiologic studies. A patient self-evaluation of acne severity has not yet been developed in Thailand.

Objectives: To validate an acne severity grading self-assessment system suitable for the Thai population

Materials and methods: A pilot study was conducted in 77 volunteers with acne lesions. We developed the Thai Global Evaluation Acne Scale (TGEA) and Thai Global Acne Grading System (TGAGS) by translating and adapting the original version. Patient self-assessment of acne severity using both versions was performed by all subjects in two rounds. After the participants finished the first assessment round a training session about acne lesions was provided before they performed the second assessments. Reliability between the self-assessment and clinician assessment of acne severity was statistically assessed.

Results: For TGEA, 48.05% participants rated their acne severity in correspondence with the clinicians (Cohen's kappa coefficient, kappa=0.26). After additional training, 79.22% subjects assessed their acne severity in correspondence with the clinicians (kappa=0.66). For TGAGS, 77.92% patients judged their acne severity in correspondence with the clinicians (kappa=0.52). After receiving training, 94.80% participants evaluated their acne severity in correspondence with the clinicians (kappa=0.89). For raw score of the TGAGS, the intraclass correlation coefficient (ICC) during the self-assessment of acne severity compared to the clinician assessments was 0.54 which increased to 0.79 after the training.

Conclusions: Due to the almost perfect reliability, we suggest that Thai Global Acne Grading System (TGAGS) is a reliable subjective self-assessment of acne severity suitable for the Thai population. However, training is essential in enhancing the reliability of this instrument.

Key words: Subjective self-assessment, Acne severity, Training

บทคัดย่อ:

กัลย์ภรรณ ปกรณ์ผดุงสิทธิ์ ศราวิน หาญชูวงศ์ เพ็ญพรรณ วัฒนไกร การศึกษาแบบประเมินระดับความรุนแรงสิวด้วยตนเองสำหรับประชากรไทย

สาขาวิชาโรคผิวหนังภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

แบบประเมินความรุนแรงสิวด้วยตนเองนั้น มีความสำคัญมากเนื่องจากสามารถนำมาใช้เพื่อประโยชน์ทั้งในทางคลินิกและยังสามารถนำมาใช้ได้ในการศึกษาวิจัยต่างๆ เนื่องจากการประเมินความรุนแรงสิวที่แท้จริงในระดับชุมชนนั้นอาจทำได้ยาก หากต้องแพทย์ต้องเป็นผู้สำรวจประชากรที่มีอยู่จริงทั้งหมด แต่อย่างไรก็ตามในปัจจุบันยังไม่มีแบบประเมินความรุนแรงสิวด้วยตนเองในรูปแบบภาษาไทย

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาหาแบบประเมินระดับความรุนแรงสิวด้วยตนเองในรูปแบบภาษาไทยที่เหมาะสมกับคนไทย

วิธีการศึกษา: เป็นการศึกษานำร่องทำในอาสาสมัครที่มีรอยโรคสิว 77 ราย โดยผู้วิจัยดำเนินการแปลแบบประเมินความรุนแรงสิวต้นฉบับ ได้เป็นแบบประเมินความรุนแรงสิว Global Evaluation Acne Scale ฉบับภาษาไทย (TGEA) และแบบประเมินความรุนแรงสิว Global Acne Grading System ฉบับภาษาไทย (TGAGS) จากนั้นให้อาสาสมัครทุกคนทำการประเมินสิวด้วยตนเองโดยใช้แบบประเมินทั้งสอง โดยขั้นตอนประเมินความรุนแรงสิวด้วยตนเองนั้นจะถูกแบ่งออกเป็นสองรอบ เมื่อการประเมินสิวด้วยตนเองรอบแรกสิ้นสุด แพทย์จะให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสิวให้กับอาสาสมัครทุกคน ก่อนเข้าสู่การประเมินความรุนแรงสิวด้วยตนเองรอบสอง สุดท้ายจะนำผลการประเมินความรุนแรงสิวที่ประเมินโดยตัวอาสาสมัครเองมาเทียบกับผลการประเมินความรุนแรงสิวโดยแพทย์เพื่อหาความเที่ยงตรงของแบบประเมินความรุนแรงสิวด้วยตนเอง

ผลการศึกษา: เมื่อพิจารณาผลจาก TGEA อาสาสมัครร้อยละ 48.05 สามารถประเมินความรุนแรงสิวได้ตรงกับผลการประเมินโดยแพทย์ (Cohen's kappa coefficient, kappa=0.26) หลังให้ความรู้เกี่ยวกับสิว อาสาสมัครร้อยละ 79.22 สามารถประเมินความรุนแรงสิวได้ตรงกับผลการประเมินโดยแพทย์ (kappa=0.66) เมื่อพิจารณาผลจาก TGAGS อาสาสมัครร้อยละ 77.92 สามารถประเมินความรุนแรงสิวได้ตรงกับผลการประเมินโดยแพทย์ (kappa=0.52) หลังให้ความรู้เกี่ยวกับสิว อาสาสมัครร้อยละ 94.80 สามารถประเมินความรุนแรงสิวได้ตรงกับผลการประเมินโดยแพทย์ (kappa=0.89) และเมื่อพิจารณาผลคะแนนดิบ TGAGS ของการประเมินด้วยตนเองเทียบกับผลการประเมินโดยแพทย์ intraclass correlation coefficient (ICC) มีค่าเท่ากับ 0.54 และเพิ่มขึ้นเป็น 0.79 หลังได้รับความรู้เบื้องตันเกี่ยวกับสิว

สรุปผล: TGAGS เป็นแบบประเมินความรุนแรงสิวด้วยตนเองที่มีความเที่ยงตรงสูงมาก จึงเป็นแบบประเมินความรุนแรงสิวด้วยตนเองที่เหมาะสมกับคนไทย โดยการให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสิวสามารถช่วยเพิ่มระดับความเที่ยงตรงของการทำแบบประเมินสิวด้วยตนเองได้

คำสำคัญ: แบบประเมินชนิดทำโดยตัวผู้ป่วยเอง ระดับความรุนแรงสิว การให้ความรู้

Topical 15% zinc oxide ointment significantly reduces the size of common warts after 4 weeks' application: a randomized, placebo-controlled trial.

Chankiat Songsantiphap MD,

Pravit Asawanonda MD DSc.

ABSTRACT:

SONGSANTIPHAP C, ASAWANONDA P. TOPICAL 15% ZINC OXIDE OINTMENT SIGNIFICANTLY REDUCES THE SIZE OF COMMON WARTS AFTER 4 WEEKS' APPLICATION: A RANDOMIZED, PLACEBO-CONTROLLED TRIAL.

DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: There are limited number of topical agents for the treatment of common warts. Few reports show efficacy of zinc oxide for such indication.

Objectives: To evaluate the efficacy of topical 15% zinc oxide ointment, especially in terms of reduction in size of common warts

Materials and Methods: Sixteen patients with 2 comparable palmar warts or verruca vulgaris were randomized to receive either 15% zinc oxide ointment or placebo thrice a day for 4 weeks. Diameter, surface area, as well as volume change of warts in both groups were used as objective assessments, while patients' and physicians' assessments were also recorded.

Results: At week 4, zinc oxide significantly reduced the median surface area when compared with baseline ($P < 0.037$). However, when the median percent changes between groups were compared, there were no statistically significant differences.

Conclusion: Zinc oxide can reduce the size of common hand warts after 4 weeks' treatment. We suggest that it can be used as an adjunctive therapy to enhance the efficacy of other treatments.

Key words: Zinc, common warts, verruca vulgaris, human papilloma virus

บทคัดย่อ:

ชาญเกียรติ ส่องสันติภาพ ประวิตร อัศวานนท์ 15% ซิงค์ออกไซด์ชนิดขี้ผึ้งสามารถลดขนาดของหูดได้อย่างมีนัยสำคัญภายในระยะเวลา 4 สัปดาห์: การศึกษาแบบสุ่มเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม

สาขาวิชาตจวิทยา ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในปัจจุบันมียาทาที่ใช้รักษาโรคหูดไม่มากนักและมีเพียงการศึกษาจำนวนหนึ่งที่บ่งบอกถึงประสิทธิผลของยาทาซิงค์-ออกไซด์ที่ใช้ในการรักษาเหล่านั้น

วัตถุประสงค์: เพื่อประเมินประสิทธิผลของยาทา 15% ซิงค์ออกไซด์ ในแง่ของการลดขนาดของรอยโรคหูดทั่วไป

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยทั้งหมด 16 รายที่มีหูดชนิดทั่วไปบนฝ่ามือที่สามารถเปรียบเทียบกันได้อย่างน้อย 2 รอยโรคถูกนำมาศึกษาในงานวิจัย หูดทั้ง 2 รอยโรคได้รับการสุ่มเพื่อรับยา 15% ซิงค์ออกไซด์และยาควบคุม ทาอย่างน้อยวันละ 3 ครั้ง เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ ผลการรักษาประเมินจากความยาวเส้นผ่าศูนย์กลาง ขนาดพื้นที่ผิว ปริมาตรของรอยโรคที่เปลี่ยนแปลงไป รวมไปถึงการประเมินผลการรักษาจากผู้ป่วยและแพทย์ผิวหนัง

ผลการศึกษา: ณ สัปดาห์ที่ 4 ซิงค์ออกไซด์สามารถลดค่ามัธยฐานของขนาดพื้นที่ผิวของรอยโรคหูดทั่วไปได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับก่อนรักษา ($P < 0.037$) อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงระหว่าง 2 กลุ่มพบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปผล: ซิงค์ออกไซด์สามารถลดขนาดของหูดทั่วไปที่มือได้ภายในระยะเวลา 4 สัปดาห์ จึงเป็นไปได้ว่าซิงค์ออกไซด์สามารถนำมาใช้ร่วมกับการรักษาชนิดอื่นๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการรักษาหูดให้ดียิ่งขึ้น

คำสำคัญ : สังกะสี, หูด, ไวรัสเอชพีวี

In-vitro study of antibacterial activities of *Punica granatum* peels, *Phyllanthus emblica L.* leaves, and *Curcuma longa Linn* rhizomes crude extracts to *Propionibacterium acnes* isolated from acne vulgaris patients.

Poonnapa Deewongkij MD,
Malai Taweechotipatr PhD,
Montree Udompataikul MD.

ABSTRACT:

DEEWONGKIJ P*, TAWEECHOTIPATR M, UDOMPATAIKUL M* IN-VITRO STUDY OF ANTIBACTERIAL ACTIVITIES OF *PUNICA GRANATUM PEELS*, *PHYLLANTUS EMBLICA L.* LEAVES, AND *CURCUMA LONGA LINN* RHIZOMES CRUDE EXTRACTS TO *PROPIONIBACTERIUM ACNES* ISOLATED FROM ACNE VULGARIS PATIENTS.**

**SKIN CENTER, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

***DEPARTMENT OF MICROBIOLOGY, FACULTY OF MEDICINE, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

Background: Acne vulgaris is one of the most common dermatologic problems worldwide. Nowadays, the prevalence of antibiotic-resistant *Propionibacterium acnes* has been increasing continuously due to easy access to use as monotherapy antibiotics in Thailand. According to the recent study of antibiotic-resistant *P. acnes* in Thai population, it demonstrated that the prevalence of these bacterial resistance to antibiotics has been highly emerging, particularly to clindamycin and erythromycin. Numerous botanical extracts have been shown to have antimicrobial activities because of their phytochemical compounds such as tannins, phenols, flavonoids, etc.

Objective: The aim of the present study is to evaluate in-vitro antimicrobial actions of Thai crude herbal extracts against *P. acnes* comparing to clindamycin and erythromycin.

Materials and methods: This was an experimental, cross-sectional study. *P. acnes* specimens from clinical isolations were collected in -80°C freezer to maintain the viability of bacteria. As for Thai herbs, *Punica granatum* peels, *Phyllanthus emblica L.* leaves, and *Curcuma longa Linn* rhizomes were extracted with 95% ethanol by maceration methods for 3 days and repeated the procedure twice. After the maceration, the evaporation of the herbal extract with evaporator was done and the crude extracts of each herb were obtained. Isolated *P. acnes* were activated in anaerobic condition using anaerobic jars at 37°C for 3 – 5 days. Finally, *P. acnes* were tested with the herbal crude extracts comparing to clindamycin and erythromycin by agar well disc diffusion technique to evaluate minimal inhibitory zone (MIZ) and broth microdilutional method to evaluate minimum inhibitory concentration (MIC).

Results: Pending

Conclusion: Pending

Key words: *Propionibacterium acnes*, antibacterial activities, crude extracts of *Punica granatum*, *Punica granatum*, crude extracts of *Phyllanthus emblica L.*, *Phyllanthus emblica L.*, crude extracts of *Curcuma longa Linn,Curcuma longa Linn*, acne vulgaris, acne

บทคัดย่อ:

ปุณณภา ดีวงกิจ* มาลัย ทวีโชติภัทร์ มนตรี อุดมเพทายกุล* การศึกษาฤทธิ์ยับยั้งเชื้อแบคทีเรียของสารสกัดหยาบจากใบมะขามป้อม เปลือกทับทิมและเหง้าขมิ้นต่อเชื้อโปรปิโอนิแบคทีเรียม แอคเน่ในผู้ป่วยสิว**

**ศูนย์ผิวหนัง คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*

***ภาควิชาจุลชีววิทยา คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*

ภูมิหลัง: สิวเป็นหนึ่งในโรคที่พบบ่อยของปัญหาทางผิวหนังทั่วโลก และความชุกของเชื้อโปรปิโอนิแบคทีเรียม แอคเน่ต่อการดื้อยาปฏิชีวนะยังพบสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง เนื่องด้วยยาปฏิชีวนะในประเทศไทยสามารถหาซื้อได้ทั่วไปตามท้องตลาดและใช้เป็นยาเพียงตัวเดียวในการรักษาสิว จากงานวิจัยที่ทำในประชากรไทยได้ทำการศึกษาและเก็บข้อมูลความชุกของเชื้อโปรปิโอนิแบคทีเรียม แอคเน่ พบว่าความชุกของเชื้อต่อการดื้อยาปฏิชีวนะสูงขึ้นมาก โดยเฉพาะต่อยาคลินดามัยซินและยาอีริโทรมัยซิน มีรายงานการศึกษาวิจัยจำนวนมากพบว่าสารสกัดจากสมุนไพรมีฤทธิ์ยับยังเชื้อแบคทีเรีย เพราะมีสารพฤกษเคมีหลายประเภท เช่น แทนนิน ฟีนอล ฟลาโวนอยด์ เป็นต้น ซึ่งสารเหล่านี้มีรายงานทางวิทยาศาสตร์ว่ามีฤทธิ์ยับยั้งเชื้อแบคทีเรียได้

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาฤทธิ์ในการยับยั้งเชื้อแบคทีเรียโปรปิโอนิแบคทีเรียม แอคเน่ของสารสกัดหยาบจากสมุนไพรไทยเปรียบเทียบกับยาทาปฏิชีวนะชนิดคลินดามัยซินและอีริโทรมัยซิน

วิธีการศึกษา: งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงทดลองทางห้องปฏิบัติการ ณ จุดเวลาใดเวลาหนึ่งแบบตัดขวาง โดยศึกษาเชื้อโปรปิโอนิแบคทีเรียม แอคเน่ที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างที่แสดงถึงประชากรไทย เก็บรักษาไว้ในตู้แช่เย็นที่อุณหภูมิ -80 องศาเซลเซียส เพื่อคงคุณภาพและความมีชีวิตอยู่ของเชื้อ ส่วนสมุนไพรไทยที่เลือกนำมาใช้คือเปลือกทับทิม ใบมะขามป้อมและเหง้าขมิ้น โดยทำการทบทวนวรรณกรรมแล้วพบว่ามีฤทธิ์ยับยั้งเชื้อโปรปิโอนิแบคทีเรียม แอคเน่มาตรฐานในห้องปฏิบัติการ แต่ยังไม่เคยมีการนำมาทดสอบกับเชื้อที่แยกได้จากกลุ่มประชากร สมุนไพรดังกล่าวนำมาหมักที่ 95% เอธานอล เป็นเวลา 3 วันและทำซ้ำกระบวนการนี้ 2 ครั้ง เมื่อหมักเรียบร้อยนำสารที่ได้มาระเหยแห้งด้วยเครื่องระเหยแห้ง จะได้เป็นสารสกัดหยาบของสมุนไพรแต่ละชนิด เมื่อได้สารสกัดหยาบเป็นที่เรียบร้อย นำเชื้อโปรปิโอนิแบคทีเรียม แอคเน่ที่แยกได้จากกลุ่มตัวอย่างมากระตุ้นให้เชื้อมีฤทธิ์ในสภาวะปลอดออกซิเจนที่อุณหภูมิ 37 องศาเซลเซียสเป็นเวลา 3 – 5 วัน ท้ายที่สุดนำเชื้อโปรปิโอนิแบคทีเรียม แอคเน่ดังกล่าวมาทำทดสอบกับสารสกัดหยาบจากสมุนไพรทั้ง 3 ชนิดด้วยวิธี agar well disc diffusion เพื่อหาค่าโซนใสที่เกิดจากการยับยั้งเชื้อและวิธี broth microdilution เพื่อหาค่าความเข้มข้นของสารที่ต่ำที่สุดที่สามารถยับยั้งเชื้อได้แล้วนำมาเปรียบเทียบกับยาคลินดามัยซินและยาอีริโทรมัยซิน

ผลการศึกษา: รอผลการศึกษา

สรุป: รอผลการศึกษา

คำสำคัญ: เชื้อโปรปิโอนิแบคทีเรียม แอคเน่, โปรปิโอนิแบคทีเรียม แอคเน่, สารสกัดหยาบใบมะขามป้อม, ใบมะขามป้อม, สารสกัดหยาบเปลือกทับทิม, เปลือกทับทิม, สารสกัดหยาบเหง้าขมิ้น, เหง้าขมิ้น, ฤทธิ์ยับยั้งเชื้อแบคทีเรีย, สิว, ผู้ป่วยสิว

Clinical characteristics and treatment outcomes of adult patients with scabies infection: A retrospective cohort study.

Sasit Fungtrakoon MD,
Charussri Leeyaphan MD,
Sittiroj Arunkajohnsak MD,
Dollaporn Kanchanapenkul MD,
Lalita Matthapan B Sc,
Kamonpan Lertrujiwanit B Sc,
Waranyoo Prasong B Sc,
Sumanas Bunyaratavej MD.

ABSTRACT:

FUNGTRAKOON S, LEEYAPHAN C, ARUNKAJOHNSAK S, KANCHANAPENKUL D, MATTHAPAN L, LERTRUJIWANIT K, PRASONG W, BUNYARATAVEJ S. CLINICAL CHARACTERISTICS AND TREATMENT OUTCOMES IN ADULT PATIENTS WITH SCABIES INFECTION: A RETROSPECTIVE COHORT STUDY.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Treatment of scabies infection was challenging in resource-limited countries. Therapeutic failure was reported to be increasing.

Objectives: To demonstrate clinical manifestations, treatment outcomes, and factors associated with cure in patients with scabies infection.

Methods: This retrospective cohort study included patients aged above 12, diagnosed as scabies and received treatment at Siriraj Hospital during 2011-2015. The prescription was selected depending on dermatologists' decisions. Cure was defined as either clinical or laboratory cure.

Results: Total 153 patients were enrolled. Mean age was 43.5 years old, of which 69.9% were male and 86.9% were immunocompetent. The most common symptom and sign were itching/rash (86.9%) and papule (70.1%), respectively. Affected sites were mainly found on web space (60.1%), genitalia (59.5%), and trunk (52.3%). Three main groups of treatment were oral ivermectin monotherapy (17.6%), topical benzyl benzoate monotherapy (34.6%), and combination of oral ivermectin and topical benzyl benzoate (26.1%). Among 107 patients who came to follow up, oral ivermectin yielded the highest cure rates as 85%, followed by combination treatment (76%) and topical benzyl benzoate (71.8%). The shortest median time to cure was found in patients receiving oral ivermectin monotherapy (14 days), which had no statistically difference with other groups (p 0.231). Neither sex, age, immunological status, onset duration nor treatment was associated with cure.

Conclusion: Diagnosis of scabies infection was challenging as frequent symptom and sign were non-specific. Oral ivermectin monotherapy demonstrated favorable treatment outcome. New drugs such as topical ivermectin will be hopeful.

Key words: Scabies, ivermectin, benzyl benzoate, treatment outcomes, time to cure, clinical manifestations

บทคัดย่อ:

สศิษฎ์ ฟุ้งตระกูล จรัสศรี ผียาพรรณ สิทธิโรจน์ อรุณขจรศักดิ์ ดลพร กาญจนาเพ็ญกุล ลลิตา มัฏฐาพันธ์ กมลพรรณ เลิศรุจิวณิช วรัญญู ประสงค์ สุมนัส บุณยะรัตเวช **การศึกษาย้อนหลังเกี่ยวกับลักษณะทางคลินิกและผลการรักษาโรคหิดในผู้ใหญ่**

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

ข้อมูลเกี่ยวกับการรักษาผู้ป่วยโรคหิดในประเทศที่มีทรัพยากรจำกัดถือว่ามีความท้าทาย การรักษาที่ล้มเหลวมีรายงานที่เพิ่มขึ้น

วัตถุประสงค์: ศึกษาลักษณะทางคลินิก ผลการรักษาและปัจจัยที่มีผลต่อการหายขาดจากโรคในผู้ป่วยหิดในผู้ใหญ่

วิธีการศึกษา: ศึกษาติดตามผู้ป่วยอายุมากกว่า 12 ที่ได้รับยาการวินิจฉัยว่าเป็นหิดและรับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราชในช่วง ปีพ.ศ. 2554-2558 การจ่ายยาขึ้นอยู่กับการติดสินใจของแพทย์ การหายขาดจากโรคหมายถึงการหายจากลักษณะอาการทางคลินิกหรือการตรวจทางห้องปฏิบัติการไม่พบเชื้อหิด

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยโรคหิดจำนวนทั้งหมด 153 ราย มีอายุเฉลี่ย 43.5 ปี เป็นเพศชาย 69.9% และ 86.9% มีภูมิคุ้มกันปกติ อาการแสดงและลักษณะรอยโรคที่พบบ่อยที่สุดคือ อาการคันและผื่น คิดเป็น 86.9% และตุ่มนูน คิดเป็น 70.1% บริเวณที่พบรอยโรคมากที่สุด คือ ง่ามนิ้ว อวัยวะเพศ และลำตัว คิดเป็น 60.1% 59.5% และ 52.3% ตามลำดับ ผลการรักษาแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มหลัก คือ กลุ่มผู้ป่วยรับประทานยาivermectin เพียงอย่างเดียว คิดเป็น 17.6% กลุ่มผู้ป่วยทายา benzyl benzoate เพียงอย่างเดียว คิดเป็น 34.6% และกลุ่มผู้ป่วยรับประทานยา ivermectin และทายา benzyl benzoate คิดเป็น 26.1% ในจำนวนผู้ป่วย 107 คนที่มาติดตามอาการ พบว่ากลุ่มผู้ป่วยที่รับประทานยา ivermectin เพียงอย่างเดียวมีอัตราการหายสูงสุด เท่ากับ 85% รองลงมาเป็นกลุ่มผู้ป่วยที่รับประทานยา ivermectin และทายา benzyl benzoate ซึ่งมีอัตราการหาย 76% และกลุ่มผู้ป่วยที่ทายา benzyl benzoate ซึ่งมีอัตราการหายเท่ากับ 71.8% ค่ามัธยฐานของระยะเวลาในการหายขาดจากโรคสั้นที่สุดในกลุ่มผู้ป่วยรับประทานยา ivermectin เพียงอย่างเดียว ซึ่งเท่ากับ 14 วัน แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอื่น (p 0.231) ปัจจัยด้านเพศ อายุ สภาพภูมิคุ้มกัน ระยะเวลาการเกิดรอยโรค หรือการรักษา พบว่าไม่มีความสัมพันธ์ต่อการหายขาดของโรค อาการปวดศีรษะพบ 1 รายในกลุ่มผู้ป่วยที่รับประทานยา ivermectin เพียงอย่างเดียว

สรุปผล: การวินิฉัยโรคหิดถือว่ามีความท้าทาย เนื่องจากอาการแสดงและลักษณะรอยโรคที่พบนั้นไม่จำเพาะ การรับประทานยาivermectin เพียงอย่างเดียว พบอัตราการหายมากที่สุด ยาตัวใหม่ๆ เช่น ยาทา ivermectin อาจเป็นความหวังที่ช่วยในการรักษา

คำสำคัญ: โรคหิด ivermectin benzyl benzoate ผลการรักษา ระยะเวลาในการหายขาดจากโรค ลักษณะอาการทางคลินิก

Clinical manifestations of Paederus dermatitis among patients attending skin clinic, Siriraj hospital.

Sukhum Jiamton MD PhD,

Pichaya Limphoka MD,

Ya-Nin Nokdhes MD,

Viboon Omcharoen BSc.

ABSTRACT:

JIAMTON S, LIMPHOKA P, NOKDHES Y, OMCHAROEN V. CLINICAL MANIFESTATIONS OF PAEDERUS DERMATITIS AMONG PATIENTS ATTENDING SKIN CLINIC, SIRIRAJ HOSPITAL.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Paederus dermatitis or dermatitis linearis is a skin reaction to a chemical substance called Paederin from *Paederus* spp.

Objective: To investigate clinical manifestations of Paederus dermatitis and season mostly occurred.

Methods: This is a retrospective study of patients with more than 18-year of age diagnosed Paederus dermatitis by dermatologists and attended skin clinic, Siriraj hospital from January 2006 to January 2016.

Results: A total number of 462 patients with median (range) age of 35 (25) years and female in 357 (77%) were included in this study. The most common site was on exposed areas and the most frequent clinical manifestation was erythematous patch. The occurrence of Paederus dermatitis each year increased during October to December except in the year of 2012.

Conclusion: Skin lesions with erythematous patches and pustules in linear arrangement and/ or kissing lesion are crucial for the diagnosis of Paederus dermatitis. The occurrence cases with Paederus dermatitis were observed to be high after rainy season and after flood event.

Key words: Paederus dermatitis, kissing lesion, linear lesion

บทคัดย่อ:

สุขุม เจียมตน พิชญา ลิ้มโภคา ญาณิน นกเทศ วิบูลย์ อ่ำเจริญ ลักษณะทางคลินิกของโรคผิวหนังอักเสบจากแมลงก้นกระดกในผู้ป่วยที่มารับการตรวจที่หน่วยตรวจโรคผิวหนัง โรงพยาบาลศิริราช

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

โรคผิวหนังอักเสบจากแมลงก้นกระดกเป็นโรคที่เกิดจากผิวหนังสัมผัสสารเคมีจากแมลงก้นกระดก

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาลักษณะทางคลินิกของโรคผิวหนังอักเสบจากแมลงก้นกระดก และอิทธิพลของฤดูกาลต่ออุบัติการณ์ของโรค

วิธีการศึกษา: ศึกษาย้อนหลังจากบันทึกในเวชระเบียนของผู้ป่วยที่มีอายุมากกว่าหรือเท่ากับ 18 ปี ได้รับการวินิจฉัยโรคผิวหนังอักเสบจากแมลงก้นกระดก และมารับการรักษาที่หน่วยตรวจโรคผิวหนัง โรงพยาบาลศิริราช ในปี พ.ศ. 2555 ถึง 2559

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยจำนวน 462 คน ได้รับการวินิจฉัยโรคผิวหนังอักเสบจากแมลงก้นกระดก ค่ากลางอายุ คือ 35 ปี (พิสัย คือ 25 ปี) เพศหญิงจำนวน 357 ราย (ร้อยละ 77) ตำแหน่งที่พบรอยโรคบ่อย ได้แก่ ตำแหน่งนอกร่มผ้า ลักษณะทางคลินิกที่พบบ่อยได้แก่ ผื่นแดง (erythematous patch) อุบัติการณ์ของโรคเพิ่มมากขึ้นในช่วงเดือนตุลาคม ถึงธันวาคม ยกเว้นในปีพ.ศ. 2555

สรุปผล: ผื่นแดง ตุ่มหนอง ลักษณะรอยโรคเรียงตัวเป็นเส้น รอยโรคประกบกัน (kissing lesion) เป็นลักษณะทางคลินิกที่สำคัญในการวินิจฉัยโรคผิวหนังอักเสบจากแมลงก้นกระดก รอยโรคมักอยู่นอกร่มผ้า อุบัติการณ์ของโรคมักเพิ่มขึ้นหลังฤดูหนาวหรือหลังเกิดอุทกภัย

คำสำคัญ: โรคผิวหนังอักเสบจากแมลงก้นกระดก, รอยโรคประกบกัน, รอยโรคเป็นเส้น

Prevalence of Dermatophytosis in Thailand: Coming of age, correlation between anatomical sites and causative organisms.

Sumanas Bunyaratavej MD,

Charussri Leeyaphan MD,

Pichaya Limphoka MD.

ABSTRACT:

BUNYARATAVEJ S, LEEYAPHAN C, LIMPHOKA P. PREVALENCE OF DERMATOPHYTOSIS IN THAILAND: COMING OF AGE, CORRELATION OF ANATOMICAL SITES AND CAUSATIVE ORGANISMS.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: Thailand has moved to aging society. Age may have an impact on clinical and anatomical sites of superficial fungal infections.

Objective: To examine age-related factors associated with superficial fungal infections with regards to anatomical regions. This study also investigated causative organisms in Thailand.

Materials and methods: This retrospective study included clinical specimens which laboratory confirmed as cutaneous fungal infections in Siriraj hospital from 2014 to 2016. Age, sex and causative agents were recorded.

Results: A total number of 7729 specimens were included in this study. The mean (SD) age was 61.9 (15.4) years old, 4231(54.7%) of which were male. Nails were the most common affected anatomical site, accounting for 4960 (64.2%), followed by feet in 2031 (26.3%). Toenail onychomycosis patients had the highest mean age (63.8 years), followed by tinea pedis (61.6 years), fingernail onychomycosis (56.1 years) and tinea manuum (54.1 years). Patients with tinea faciei had the lowest mean age which was 45.7 years. Patients with onychomycosis and tinea pedis were significant older than those with other anatomical site infections ($p<0.001$). *Trichophyton rubrum* was the most common isolated dermatophyte (50.7%), followed by *T. mentagrophytes* (42%) and *Microsporum canis* (2.7%).

Conclusion: Superficial fungal infection is common among middle to elderly-age groups. Onychomycosis, tinea pedis, and tinea manuum are commonly found in older age. In Thailand, the most causative dermatophyte was *T. rubrum*. Holistic physical examination especially of nails and feet may be mandatory in elderly patients to detect superficial fungal infections.

Key words: Superficial fungal infection, dermatophyte, prevalence

บทคัดย่อ:

สุมนัส บุณยะรัตเวช จรัสศรี พียาพรรณ พิชญา ลิ้มโภคา ระบาดวิทยาของโรคกลากในประเทศไทย: ความสัมพันธ์ของอายุกับตำแหน่งกายวิภาค และเชื้อราก่อโรค

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

ประชากรผู้สูงอายุกำลังเพิ่มมากขึ้น อายุอาจมีผลต่อลักษณะทางคลินิกหรือตำแหน่งที่เกิดโรคกลาก

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของอายุกับโรคกลากในตำแหน่งกายวิภาคต่างๆ และศึกษาเชื้อราก่อโรคในประเทศไทย

วิธีการศึกษา: ศึกษาสิ่งส่งตรวจจากผู้ป่วยที่มีลักษณะทางคลินิกหรือผลการตรวจทางห้องปฏิบัติการที่วินิจฉัยโรคกลาก ในโรงพยาบาลศิริราช ปีพ.ศ. 2557-2559 บันทึกข้อมูลเรื่องเพศ อายุ และเชื้อราก่อโรค

ผลการศึกษา: สิ่งส่งตรวจรวม 7729 ชิ้น อายุเฉลี่ยของผู้ป่วย (SD) คือ 61.9 (25.4) ปี ผู้ป่วยชายจำนวน 4231 คน (54.7%) เล็บพบมากที่สุด (64.2%) เท้าเป็นลำดับถัดมา (26.3%) ผู้ป่วยโรคกลากที่เล็บเท้ามีอายุเฉลี่ยมากที่สุด (63.8 ปี) อายุผู้ป่วยโรคกลากที่เท้า (61.6 ปี) ที่เล็บมือ (56.1 ปี) และที่มือ (54.1 ปี) ผู้ป่วยโรคกลากที่หน้ามีอายุเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ 45.7 (20) ปี ผู้ป่วยโรคกลากที่เล็บและเท้ามีอายุเฉลี่ยมากกว่าที่ตำแหน่งอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p<0.001$) เชื้อราที่พบบ่อยคือ *Trichophyton rubrum* (50.7%) *T. mentagrophytes* (42%) และ *Microsporum canis* (2.7%)

สรุปผล: โรคกลากพบในวัยกลางคนหรือสูงอายุ ผู้ป่วยโรคกลากที่เล็บ เท้าและมือมีอายุมากกว่าโรคกลากบริเวณอื่น เชื้อที่พบบ่อยคือ *T. rubrum* การตรวจร่างกายโดยเฉพาะเล็บและเท้าเพื่อหาโรคกลากอาจสำคัญในผู้สูงอายุ

คำสำคัญ: โรคกลาก, เชื้อราก่อโรค, ระบาดวิทยา

Oral Presentations

March 23, 2018

Lotus Suites 1-4

Session No. 45

Association between Quantity of Dermal Mucin in Discoid Lupus Erythematosus Patients and the Diagnosis of Systemic Lupus Erythematosus: Exploratory study.

Benjaporn Srisantithum MD,
Chutika Srisuttiyakorn MD,
Penvadee Pattanaprichakul MD,
Pawinee Rerknimitr MD MSc,
Jade Wititsuwannakul MD.

ABSTRACT:

SRISANTITHUM B*, SRISUTTIYAKORN C, PATTANAPRICHAKUL P***, RERKNIMITR P*, WITITSUWANNAKUL J.* ASSOCIATION BETWEEN QUANTITY OF DERMAL MUCIN IN DISCOID LUPUS ERYTHEMATOSUS PATIENTS AND THE DIAGNOSIS OF SYSTEMIC LUPUS ERYTHEMATOSUS: EXPLORATORY STUDY.**

**DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, CHULALONGKORN UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

***DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, PHRAMONGKUTKLAO HOSPITAL, BANGKOK, THAILAND.*

****DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

Background: Demal mucin is one of histiologic features making diagnosis of discoid lupus erythematosus (DLE). However, the utility of dermal mucin as a prognostic factor to predict the development of systemic lupus erythematosus (SLE) in DLE patients has never been studied.

Objectives: To study amount of dermal mucin as a predictor of developing SLE in DLE patients

Material and Methods: A cross-sectional study was conducted on 77 DLE lesions, histopathologically diagnosed from 2011 to 2017 at King Chulalongkorn Memorial Hospital. H&E, PAS and alcian blue staining were performed on tissue specimen to confirm the diagnosis and evaluate amount of dermal mucin from each compartment - papillary dermis, superficial reticular dermis and deep reticular dermis by scoring 0-3 (mucin score). After that medical records were reviewed about SLE status and lab investigations.

Results: Among 77 DLE patients, 49 DLE-only, 8 DLE developing SLE, 5 SLE developing DLE and 15 SLE diagnosed simultaneously with DLE patients were documented. Between DLE-only and DLE developing SLE patients, average and maximum of mucin score had no statistically significant association with the development of SLE in our DLE patients, after adjusted for gender and extent of lesions [OR =0.63 (95%CI 0.21-1.87), OR=0.82 (95%CI 0.38-1.77) respectively]. In each compartment, dermal mucin in papillary dermis [OR=0.77 (95%CI 0.21-2.85)], superficial reticular dermis [OR=0.87 (95%CI 0.35-2.13)] and deep reticular dermis [OR=0.68 (95%CI 0.29-1.59)] had no statistical significance to predict development of SLE in our DLE patients either.

Conclusion: Dermal mucin might not be used as prognostic marker to predict progressing of SLE from DLE. Our study has small sample sizes, degeneration of tissue specimen and short time to observe development of SLE from DLE as limitations.

Key words: Dermal mucin, Systemic lupus erythematosus, Discoid lupus erythematosus

บทคัดย่อ:

เบญจพร ศรีสันติธรรม* ชุติกา ศรีสุทธิยากร เพ็ญวดี พัฒนปรีชากุล*** ภาวิณี ฤกษ์นิมิตร* เจตน์ วิทิตสุวรรณกุล***

การศึกษาความสัมพันธ์ของระดับการติดสีสารมิวซินในชิ้นเนื้อของผู้ป่วยโรคผื่นผิวหนังลูปัสอีริทีมาโตซัส ชนิดดิสคอยด์ กับการเป็นโรคลูปัสอีริทีมาโตซัสทั่วร่าง

** สาขาวิชาตจวิทยา ภาควิชาอายุรศาสตร์คณะแพทยศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*

*** แผนกโรคผิวหนัง กองอายุรกรรม โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า*

**** ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล*

การติดสีของสารมิวซินในชั้นหนังแท้เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ใช้ช่วยในการวินิจฉัยโรคผื่นผิวหนังลูปัสอีริทีมาโตซัส ชนิดดิสคอยด์ แต่ยังไม่เคยมีการศึกษาว่าการติดสีของสารมิวซินเป็นปัจจัยบอกการเกิดโรคลูปัสอีริทีมาโตซัสทั่วร่างในผู้ป่วยมาก่อน

วัตถุประสงค์: ต้องการศึกษาความสามารถในการพยากรณ์การเกิดโรคลูปัสอีริทีมาโตซัสทั่วร่าง (เอสแอลอี) ในผู้ป่วยโรคผื่นผิวหนังลูปัสอีริทีมาโตซัส ชนิดดิสคอยด์ โดยใช้ระดับการติดสีของสารมิวซินในชั้นหนังแท้ เป็นงานวิจัยแบบ exploratory study เพื่อมุ่งหวังงานวิจัยต่อยอด

วิธีการศึกษา: การวิจัย ณ จุดเวลาใดเวลาหนึ่ง โดยการสืบค้นผู้ป่วยที่วินิจฉัยว่าเป็นโรคผื่นผิวหนังลูปัสอีริทีมาโตซัส ชนิดดิสคอยด์จากการผลพยาธิวิทยา ตั้งแต่ปี 2554-2560 จำนวน 77 คน ณโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ สภากาชาดไทย นำชิ้นเนื้อมาย้อมสี H&E, PAS, Alcian blue เพื่อยืนยันการวินิจฉัย และประเมินการติดสีมิวซินจากชั้น papillary dermis, supficial reticular dermis, deep reticular dermis โดยให้คะแนน 0-3 ในแต่ละชั้น (mucin score) หลังจากนั้นเก็บข้อมูลการวินิจฉัยโรคลูปัสอีริทีมาโตซัสทั่วร่าง และผลทางห้องปฏิบัติการของผู้ป่วยจากเวชระเบียน

ผลการศึกษา: พบผู้ป่วยโรคผื่นผิวหนังลูปัสอีริทีมาโตซัส ชนิดดิสคอยด์อย่างเดียว จำนวน 49 คน ผู้ป่วยโรคผื่นผิวหนังลูปัสอีริทีมาโตซัส ชนิดดิสคอยด์ที่พัฒนาเป็นโรคลูปัสอีริทีมาโตซัสทั่วร่าง จำนวน 8 คน ผู้ป่วยโรคลูปัสอีริทีมาโตซัสทั่วร่างที่มีผื่นผิวหนังลูปัสอีริทีมาโตซัสชนิดดิสคอยด์ภายหลัง จำนวน 5 คน และผู้ป่วยโรคลูปัสอีริทีมาโตซัสทั่วร่างที่มีผื่นผิวหนังลูปัสอีริทีมาโตซัสชนิดดิสคอยด์ พร้อมกันขณะวินิจฉัย จำนวน 15 คน พบว่าค่าเฉลี่ยและค่าสูงสุดของปริมาณมิวซิน ในชิ้นเนื้อของผู้ป่วยผื่นผิวหนังลูปัสอีริทีมาโตซัสชนิดดิสคอยด์ ไม่มีความสัมพันธ์ในการเกิดโรคลูปัสอีริทีมาโตซัสทั่วร่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยปรับปัจจัยเรื่องเพศ ตำแหน่งและการกระจายของผื่น [OR =0.63 (95%CI 0.21-1.87), OR=0.82 (95%CI 0.38-1.77)] ตามลำดับ และเมื่อวิเคราะห์ปริมาณมิวซินในแต่ละชั้นของหนังแท้พบว่าไม่มีความสัมพันธ์ในการเกิดโรคลูปัสอีริทีมาโตซัสทั่วร่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน [papillary dermis : OR=0.77 (95%CI 0.21-2.85), superficial reticular dermis : OR=0.87 (95%CI 0.35-2.13) and deep reticular dermis : OR=0.68 (95%CI 0.29-1.59)]

สรุปผลการรักษา: การติดสีของสารมิวซินในชั้นหนังแท้ไม่สามารถใช้ในการพยากรณ์การเกิดโรคลูปัสอีริทีมาโตซัสทั่วร่างในผู้ป่วยโรคผื่นผิวหนังลูปัสอีริทีมาโตซัส ชนิดดิสคอยด์ ได้ อย่างไรก็ตามอาจมีปัจจัยจำกัดในเรื่องของจำนวนคนไข้ ความเสื่อมของชิ้นเนื้อ และระยะเวลาติดตามการเกิดโรคโรคลูปัสอีริทีมาโตซัสทั่วร่าง

คำสำคัญ: การติดสีของสารมิวซิน, ลูปัสอีริทีมาโตซัสทั่วร่าง, ผื่นผิวหนังลูปัสอีริทีมาโตซัส ชนิดดิสคอยด์

Intravascular lymphoma diagnosed by skin biopsy: a 10-year retrospective study in clinicopathological features.

Wimolsiri Iamsumang MD,

Paisarn Boonsakan MD,

Pichika Chantrathammachart MD,

Suthinee Rutnin MD.

ABSTRACT:

IAMSUMANG W*, BOONSAKAN P, CHANTRATHAMMACHART P***, RUTNIN S*. INTRAVASCULAR LYMPHOMA DIAGNOSED BY SKIN BIOPSY: A 10-YEAR RETROSPECTIVE STUDY IN CLINICOPATHOLOGICAL FEATURES.**

**DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

***DEPARTMENT OF PATHOLOGY, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

****DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

Background: Intravascular large B-cell lymphoma (IVLBCL) is a variant of extranodal diffuse large B-cell lymphoma (DLBCL), characterized by the presence of B-lymphoma cell in the lumina of small blood vessels or capillaries. Due to its extremely variable clinical manifestations, IVLBCL typically results in delayed diagnosis and poor disease prognosis. Skin biopsy particularly random skin biopsy has shown a potential role in diagnosis of IVLBCL. However, information of clinicopathological features in patients with IVLBCL diagnosed by skin biopsy is limited.

Objective: The objective was to study clinicopathological and immunohistochemical findings in IVLBCL patients diagnosed by skin biopsy. In addition, a link between immunohistochemical study and disease prognosis in IVLBCL patients was also evaluated.

Materials and methods: The medical records of all patients diagnosed with IVLBCL by skin biopsy during January 2008 and December 2017 were retrospectively reviewed. Clinical characteristics, laboratory investigation, histological and immunohistochemical findings, as well as therapeutic response were studied.

Results: To be presented.

Conclusion: To be presented.

Key words: B-cell lymphoma, Intravascular lymphoma, Skin biopsy

บทคัดย่อ:

วิมลสิริ เอี่ยมสำอางค์* ไพศาล บุญสะกันต์ พิจิกา จันทราธรรมชาติ*** สุธินี รัตนิน*. มะเร็งต่อมน้ำเหลืองชนิดในหลอดเลือดที่วินิจฉัยโดยการตรวจชิ้นเนื้อผิวหนัง การศึกษาสิบปีย้อนหลังถึงลักษณะอาการ ผลตรวจชิ้นเนื้อทางพยาธิวิทยา และอิมมูโนพยาธิวิทยา**

**สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล*

***ภาควิชาพยาธิวิทยา คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล*

****ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล*

ภูมิหลัง: โรคมะเร็งต่อมน้ำเหลืองในหลอดเลือดจัดเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลืองชนิดบีเซลล์ที่เกิดนอกต่อมน้ำเหลือง โดยมีลักษณะของเซลล์มะเร็งชนิดบีเซลล์อยู่ภายในท่อเส้นเลือดฝอยหรือเส้นเลือดขนาดเล็ก เนื่องจากอาการแสดงไม่แน่นอนและหลากหลาย จึงนำไปสู่การวินิจฉัยที่ล่าช้าและการพยากรณ์โรคที่ไม่ดี มีรายงานว่าการตรวจชิ้นเนื้อผิวหนังโดยเฉพาะการตรวจชิ้นเนื้อผิวหนังแบบสุ่มนั้นมีประโยชน์ในการวินิจฉัยโรคได้ อย่างไรก็ตาม ข้อมูลของผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยจากการตรวจชิ้นเนื้อผิวหนังนั้นยังมีจำกัด

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาลักษณะอาการทางคลินิก ผลการตรวจชิ้นเนื้อทางพยาธิวิทยาและผลการตรวจชิ้นเนื้อทางอิมมูโนพยาธิวิทยาในผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลืองชนิดในหลอดเลือดชนิดบีเซลล์โดยการตรวจชิ้นเนื้อผิวหนัง นอกจากนี้ ยังศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างผลการตรวจชิ้นเนื้อทางอิมมูโนพยาธิวิทยาและการพยากรณ์โรค

วิธีการศึกษา: ศึกษาข้อมูลย้อนหลังจากเวชระเบียนผู้ป่วยทุกคนที่ได้รับการวินิจฉัยโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลืองในหลอดเลือดชนิดบีเซลล์ด้วยการตัดชิ้นเนื้อผิวหนังส่งตรวจทางพยาธิวิทยาในช่วงเดือนมกราคม พ.ศ. 2551 ถึงเดือนธันวาคม 2560 โดยได้ศึกษาถึงข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะอาการทางคลินิก ผลตรวจทางห้องปฏิบัติการ ผลตรวจชิ้นเนื้อทางพยาธิวิทยาและผลการตรวจชิ้นเนื้อทางอิมมูโนพยาธิวิทยา รวมทั้งการตอบสนองต่อการรักษา

ผลการศึกษา: รอนำเสนอ

สรุป: รอนำเสนอ

คำสำคัญ: มะเร็งต่อมน้ำเหลืองชนิดบีเซลล์, มะเร็งต่อมน้ำเหลืองในหลอดเลือด, การตรวจชิ้นเนื้อผิวหนัง

Non-scarring alopecia in systemic lupus erythematosus: A cross-sectional study with dermoscopic, histopathologic and immunopathological analysis.

Siriorn Udompanich MBChB,
Kumutnart Chanprapaph MD,
Poonkiat Suchonwanit MD,
Pintip Ngamjanyaporn MD,
Yingluck Visessiri MD.

ABSTRACT:

UDOMPANICH S, CHANPRAPAPH K*, SUCHONWANIT P*, NGAMJANYAPORN P**, VISESSIRI Y***. NON-SCARRING ALOPECIA IN SYSTEMIC LUPUS ERYTHEMATOSUS: A CROSS-SECTIONAL STUDY WITH DERMOSCOPIC, HISTOPATHOLOGIC AND IMMUNOPATHOLOGICAL ANALYSIS*

**DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

***DIVISION OF ALLERGY, IMMUNOLOGY AND RHEUMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

****DEPARTMENT OF PATHOLOGY, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

Background: Alopecia in systemic lupus erythematosus (SLE) is common and can be both scarring and non-scarring. While the clinical, dermoscopic, histopathologic and direct immunofluorescence features of scarring alopecia are well documented, details on non-scarring alopecia in SLE are still lacking.

Objectives: To determine different patterns of non-scarring alopecia in SLE patients and identify their dermoscopic, histopathologic and direct immunofluorescence features. To evaluate the association between hair loss and SLE disease activity.

Materials and methods: SLE patients from dermatologic and rheumatologic clinics underwent scalp examination. Patients with non-scarring alopecia were consented for scalp biopsy, as well as patients with normal hair density for comparison. Dermoscopic examination and punch biopsy were performed on the most severely involved area of the scalp, or on the vertex in normal cases. The severity of their SLE at the time of the examination was assessed using 'Systemic lupus erythematosus disease activity index' (SLEDAI) scoring system.

Results: Sixty-three SLE patients were examined and 21 were excluded. Out of the remaining 42 patients, 10 had normal hair density (23%) while 32 had different patterns of non-scarring alopecia including: mild diffuse alopecia (33%), severe diffuse alopecia (11.9%), patchy alopecia (21.4%) and lupus hair (9.2%). SLEDAI score was significantly higher in the alopecia group when compared to normal group (p=0.0002). The most common dermoscopic findings were interfollicular telangiectasia (76.2%), hair shaft thinning (64 .3%) and short regrowing hair (52.4%), no differences were found between the 2 groups. Histopathological examination revealed that interface changes along the dermo-epidermal junction and follicular epithelium, which are LE-specific findings, were significantly more common in patients with alopecia (p=0.047 and 0.018 respectively), possibly indicating SLE activity on the hair follicle. In addition, patients with alopecia displayed higher frequency of granular deposition along the dermo-epidermal junction on direct immunofluorescence examination. (p=0.046)

Conclusion: Non-scarring alopecia in SLE shows LE-specific changes on histology and DIF. Hair loss in SLE is an indicator of an active disease.

Key words: systemic lupus erythematosus, hair, hair loss, alopecia, scalp, lupus hair

บทคัดย่อ:

สิริอรญ์ อุดมพาณิชย์* กุมุทนาถ จันทร์ประภาพ* พูลเกียรติ สุชนวณิช* พิณทิพย์ งามจรรยาภรณ์ ยิ่งลักษม์ วิเศษศิริ*** การศึกษาโรคผมร่วงแบบไม่มีแผลเป็นบนหนังศรีษะในผู้ป่วยโรคเอสแอลอีจากลักษณะทางคลินิก การส่องกล้องตรวจผิวหนังและการศึกษาพยาธิวิทยา**

**สาขาวิชาโรคผิวหนัง ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล*

***สาขาวิชาโรคภูมิแพ้อิมมูโนวิทยาและโรคข้อ ภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล*

****ภาควิชาพยาธิวิทยา คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล*

ภูมิหลัง: โรคผมร่วงเป็นโรคที่พบได้บ่อยในผู้ป่วยโรคเอสแอลอี และสามารถแบ่งเป็นชนิดผมร่วงแบบมีแผลเป็นและผมร่วงแบบไม่มีแผลเป็น โรคผมร่วงแบบมีแผลเป็นได้ถูกระบุลักษณะของรอยโรค ผลการส่องกล้องตรวจผิวหนัง (dermoscopy) และผลชิ้นเนื้อจากการดูกล้องจุลทรรศน์ไว้อย่างครบถ้วน ในทางกลับกันข้อมูลของโรคผมร่วงชนิดไม่มีแผลเป็นยังไม่มีการรวบรวมอย่างแน่ชัดในปัจจุบัน

วัตถุประสงค์: เพื่อจำแนกชนิดของโรคผมร่วงแบบไม่มีแผลเป็นในผู้ป่วยโรคเอสแอลอีแ ศึกษาผลการส่องกล้องตรวจผิวหนัง (dermoscopy) การวิเคราะห์ผลพยาธิวิทยาและผลอิมมูโนฟลูออเรสเซนต์ เพื่อทราบถึงความสัมพันธ์ของโรคผมร่วงแบบไม่มีแผลเป็นกับความรุนแรงของโรคเอสแอลอี

วิธีการศึกษา: ผู้ป่วยเอสแอลอีจากคลินิกโรคผิวหนังและโรคข้อและรูมาติซั่มได้รับการตรวจหนังศรีษะ ในกรณีที่ผู้ป่วยมีผมร่วงแบบไม่มีแผลเป็นหรือตรวจไม่พบความผิดปกติใดๆ ผู้ป่วยจะถูกถามความสมัครใจในการตัดชิ้นเนื้อจากหนังศรีษะเพื่อตรวจเปรียบเทียบ จากนั้นการส่องกล้องตรวจผิวหนังและการตัดชิ้นเนื้อจะทำในบริเวณที่มีผมร่วงมากที่สุด หรือบนกลางศรีษะในผู้ป่วยปกติ ความรุนแรงของโรคเอสแออี ณ เวลาตรวจหนังศรีษะจะถูกบันทึกโดยการให้คะแนน ‘Systemic lupus erythematosus disease activity index’ (SLEDAI)

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยเอสแออีทั้งหมด 63 รายได้รับการตรวจหนังศรีษะและถูกคัดออกเป็นจำนวน 21 ราย ใน 42 รายที่เหลือมีความหนาแน่นของเส้นผมเป็นปกติ 10 ราย (23%) และมีผมร่วงแบบไม่มีแผลเป็น 32 ราย โดยสามารถแบ่งย่อยเป็น ชนิดร่วงทั่วศรีษะเล็กน้อย (33.3%) ร่วงทั่งศรีษะรุนแรง (11.9%) ร่วงเป็นหย่อม(21.4%) และร่วงแบบผมลูปัส (lupus hair) (9.2%) ผลคะแนน SLEDAI ในกลุ่มผมร่วงนั้นสูงกว่ากลุ่มผมไม่ร่วงอย่างมีนัยสำคัญ (p=0.0002) ความผิดปกติจากการส่องกล้องที่พบได้บ่อยที่สุดคือ เส้นเลือดบริเวณระหว่างรูขุมขน(76.2%) เส้นผมบาง (64.3%) และผมขึ้นใหม่เส้นเล็ก (52.4%) โดยไม่พบความแตกต่างระหว่าง 2 กลุ่ม การวิเคราะห์ผลพยาธิวิทยาพบความผิดปกติแบบ interface change บริเวณ dermo-epidermal junction และ follicular epithelium มากกว่าในกลุ่มผมร่วงอย่างมีนัยสำคัญ (p=0.047 และ 0.018 ตามลำดับ) ซึ่งแสดงถึงความผิดปกติจำเพาะของโรคแอลอี นอกจากนี้ผลอิมมูโนฟลูออเรสเซนต์พบ Granular deposition along dermo-epiderma junction ได้บ่อยกว่าในกลุ่มผมร่วงอย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน (p=0.046)

สรุปผล: โรคผมร่วงชนิดไม่มีแผลเป็นในเอสแอลอีมีความผิดปกติจำเพาะของโรคแอลอีในผลพยาธิวิทยาและอิมมูโนฟลูออเรสเซนต์ และอาการผมร่วงในผู้ป่วยเอสแอลอีสามารถบ่งบอกถึงอาการกำเริบของโรคได้

คำสำคัญ: เอสแอลอี ผม ผมร่วง หนังศรีษะ ลูปัส ผมลูปัส

In vitro fungal nail perforation test detected by histologic evaluation.

Sumanas Bunyaratavej MD,
Charussri Leeyaphan MD,
Chuda Rujitharanawong MD,
Poramin Patthamalai PhD, MD,
Lalita Matthapan BSc,
Penvadee Pattanaprichakul MD.

ABSTRACT:

BUNYARATAVEJ S, LEEYAPHAN C, RUJITHARANAWONG C, PATTHAMALAI P, MATTHAPAN L, PATTANAPRICHAKUL P. *IN VITRO* FUNGAL NAIL PERFORATION TEST DETECTED BY HISTOLOGIC EVALUATION.

DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.

Background: *In vitro* hair perforation test is a conventional diagnostic technique to differentiate specific species of dermatophytes, such as *Trichophyton mentagrophytes* and its variants from the other causative dermatophytes to cause superficial fungal infection. Most of the dermatophytes species have affinity for human and animal keratin, thus, they can penetrate hair structure to cause infection. However, mechanism of fungal invasion in onychomycosis has not been previously demonstrated by *in vitro* nail perforation technique.

Objectives: To determine the nail-perforation ability of dermatophytes, non-dermatophytes, and yeasts.

Materials and Methods: *In vitro* nail perforation test was performed following stepwise technique of *in vitro* hair perforation test. The total of ten fungal species including dermatophytes, non-dermatophytes (*Neoscytalidium dimidiatum*), and *Candida albicans* were tested. The results were recorded at 2 and 4 weeks of incubation and positive result was determined by both presence of perpendicular penetration of fungal hyphae or pseudo-hyphae into the nail plate with enlargement of invasive fungal elements.

Results: Positive result for nail perforation was found *in Trichophyton mentagrophytes* var. *mentagrophytes*, *Trichophyton mentagrophytes* var. *interdigitale, Microsporum gypseum, Microsporum canis*, and *Neoscytalidium dimidiatum*.

Conclusion: Similar species of dermatophytes demonstrate the ability to penetrate hard keratin of the nail plates. Moreover, *Neoscytalidium dimidiatum* can also invade the nail plate, *in vitro*. Thus, this experimental study confirms the ability of dermatophytes and non-dermatophytes to affect hard keratin of the nail plate causing onychomycosis.

Key words: hair perforation test, nail perforation test, onychomycosis

บทคัดย่อ:

สุมนัส บุณยะรัตเวช จรัสศรี พียาพรรณ ชุดา รุจิธารณวงศ์ ปรมินทร์ ปัทมาลัย ลลิตา มัฏฐาพันธ์ เพ็ญวดี พัฒนปรีชากุล **การทำการทดสอบการเจาะเล็บของเชื้อราทางห้องปฏิบัติการโดยการตรวจทางจุลพยาธิ**

ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

เชื้อกลากส่วนใหญ่มีความสามารถในการก่อให้เกิดโรคในมนุษย์และสัตว์โดยเชื้อจะสามารถก่อโรคที่เคอราตินของผิวหนัง เส้นผม และเล็บ การทดสอบการเจาะเส้นผมของเชื้อราในหลอดทดลองเป็นวิธีพื้นฐานที่ใช้ในการตรวจแยกเชื้อกลาก เช่น *Trichophyton mentagrophytes* ออกจากเชื้อกลากก่อโรคชนิดอื่นๆ แต่ยังไม่เคยมีการศึกษาโดยการทำทดสอบการเจาะเล็บของเชื้อราในหลอดทดลองมาก่อน

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาความสามารถในการเจาะเล็บของเชื้อราชนิดต่าง ๆในหลอดทดลอง

วิธีการศึกษา: ผู้วิจัยทำการทดสอบการเจาะเล็บของเชื้อราในหลอดทดลองโดยเลียนแบบวิธีการของการทดสอบการเจาะเส้นผมของเชื้อราในหลอดทดลองและรายงานผลที่ 2 และ 4 สัปดาห์หลังจากเริ่มการศึกษาในหลอดทดลอง

ผลการศึกษา: เชื้อที่ให้ผลบวกในการเจาะเล็บที่ 2 หรือ 4 สัปดาห์คือเชื้อ *Trichophyton mentagrophytes* var. *mentagrophytes*, *Trichophyton mentagrophytes* var. *interdigitale, Microsporum gypseum, Microsporum canis*, และ *Neoscytalidium dimidiatum*

สรุปผล: เชื้อกลากชนิดเดียวกันสามารถเจาะเล็บในหลอดทดลองได้เช่นเดียวกันกับการเจาะเส้นผมในหลอดทดลอง นอกจากนี้เชื้อกลากเทียมที่มีรายงานการก่อโรคเชื้อราที่เล็บและผิวหนังที่พบบ่อยในประเทศไทยคือ *Neoscytalidium dimidiatum* ก็มีความสมารถในการเจาะเล็บในหลอดทดลองเช่นกัน ดังนั้นการศึกษานี้ช่วยยืนยันความสามรถในการก่อโรคเชื้อราที่เล็บของเชื้อกลากและเชื้อกลากเทียม

คำสำคัญ: การทดสอบการเจาะเส้นผมของเชื้อราในหลอดทดลอง, การทดสอบการเจาะเล็บของเชื้อราในหลอดทดลอง, โรคเชื้อราที่เล็บ

Clinico-histologic features and treatment outcome in infectious and non-infectious foreign-body granuloma of cosmetic-related procedures.

Penvadee Pattanaprichakul MD,
Weeranut Phothong MD,
Panitta Sitthinamsuwan MD,
Poramin Patthamalai PhD MD,
Pattriya Chanyachailert MD,
Rungsima Wanitphakdeedecha MD MA MSc.

ABSTRACT:

PATTANAPRICHAKUL P*, PHOTHONG W*, SITTHINAMSUWAN P, PATTHAMALAI P*, CHANYACHAILERT P*, WANITPHAKDEEDECHA R*. CLINICO-HISTOLOGIC FEATURES AND TREATMENT OUTCOME IN INFECTIOUS AND NON-INFECTIOUS FOREIGN-BODY GRANULOMA OF COSMETIC-RELATED PROCEDURES.**

**DEPARTMENT OF DERMATOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

***DEPARTMENT OF PATHOLOGY, FACULTY OF MEDICINE SIRIRAJ HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

Background: Patients with granuloma associated cosmetic procedure increase in recent years due to beauty market escalation. Nevertheless, the clinical data of cosmetic-related granuloma still lack in Thailand.

Objectives: To evaluate clinical characteristics, histopathologic findings, and treatment outcome of infectious and non-infectious cosmetic-related granuloma.

Materials and Methods: The medical record of patients, who visited dermatology clinic during 2007-2016 and were diagnosed as foreign-body granuloma or infectious granuloma with previous history of cosmetic procedures, were reviewed retrospectively. Subjects without histopathologic study were excluded.

Results: Thirty-nine patients were enrolled, the mean age was 38.62 ± 13.75 years old, 30 (76.9%) were female, and only 9 (23.1%) were male. Twenty-eight (71.8%) patients were diagnosed as foreign-body granuloma, and 7 (17.9%) patients with infectious granuloma. The most frequent procedure was filler injection (66.7%) and tattooing (23.1%). Median time of onset of cutaneous lesions was 24 weeks (2 days – 10 years) after procedure. Face was the most affected part (77.5%) and more than half of cutaneous lesions were nodules (39.1%) and plaques (21.7%). Granulomatous dermatitis due to fillers was significantly involved in foreign-body reaction (*p*-value = 0.006), whereas, shorter duration to onset was associated with infections (*p*-value = 0.006). Interestingly, Mononuclear granuloma significantly favored foreign-body reaction (*p*-value = 0.003). All microbiological culture identifications revealed that rapid growing mycobacteria especially *Mycobacterium abscessus* are the most common pathogen (6/8).

Conclusion: Filler injection and tattooing are commonly associated with cosmetic related complications in Thailand. Most cases are diagnosed as a foreign-body reaction. Rapid growing mycobacteria are the leading organism in cosmetic related infectious complications.

Key words: Granuloma, Foreign-body granuloma, Infectious granuloma, filler, tattoo

บทคัดย่อ:

เพ็ญวดี พัฒนปรีชากุล* วีรนุช โพธิ์ทอง* พนิตตา สิทธินามสุวรรณ ปรมินทร์ ปัทมาลัย* ภัทริยา จรรยาชัยเลิศ* รังสิมา วณิชภักดีเดชา* การศึกษาอาการแสดง ลักษณะทางพยาธิวิทยา และผลการรักษา ของโรคแกรนูโลมาชนิดติดเชื้อและไม่ติดเชื้อที่สัมพันธ์กับการทำหัตถการด้านความสวยงาม**

**ภาควิชาตจวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล*

***ภาควิชาพยาธิวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล*

ผู้ป่วยโรคแกรนูโลมาที่สัมพันธ์กับหัตถการด้านความสวยงามมีจำนวนเพิ่มขึ้นในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ข้อมูลทางคลินิกเกี่ยวกับโรคแกรนูโลมาที่สัมพันธ์กับหัตถการด้านความสวยงามยังมีไม่เพียงพอในปัจจุบัน

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาอาการแสดง ลักษณะทางจุลพยาธิวิทยา และการดำเนินโรคของโรคแกรนูโลมาที่เกิดจากหัตถการเสริมความงาม

วิธีการศึกษา: ทางทีมผู้วิจัยรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเวชระเบียนผู้ป่วยที่ได้รับการวินิฉัยเป็นโรคแกรนูโลมาชนิดติดเชื้อและไม่ติดเชื้อที่สัมพันธ์กับการทำหัตถการด้านความสวยงามในหน่วยตรวจโรคผิวหนัง โรงพยาบาลศิริราช ปีพุทธศักราช 2550-2559 โดยเลือกเฉพาะผู้ป่วยที่มีผลการตรวจชิ้นเนื้อทางพยาธิวิทยาเท่านั้น

ผลการศึกษา: ผู้ป่วยทั้งหมดจำนวน39 ราย ที่เข้าตามเกณฑ์การศึกษานี้โดยมีอายุเฉลี่ย 38.62 ± 13.75 ปี เป็นเพศหญิง 30 (76.9%) คน และเป็นเพศชาย 9 (23.1%) คน โดยพบว่าการฉีดสารเติมเต็ม (66.7%) และการสัก (23.1%) เป็นหัตถการที่พบบ่อยที่สุด ค่ามัธยฐานของระยะเวลาที่ผู้ป่วยแสดงอาการหลังจากการทำหัตถการด้านความสวยงามคือ 24 สัปดาห์ (2 วัน – 10 ปี) ใบหน้าเป็นส่วนของร่างกายที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด โดยรอยโรคที่พบบ่อยที่สุด คือ nodules (39.1%) และ plaques (21.7%) ผู้ป่วยส่วนใหญ่ได้รับการวินิจฉัยเป็น foreign-body granuloma (28 ราย, 71.8%) ส่วนผู้ป่วยที่ได้รับการวินิจฉัยเป็น infectious granuloma มีจำนวน 7 ราย (17.9%) ภาวะแทรกซ้อนที่พบจากผู้ป่วยที่ฉีดสารเติมเต็มสัมพันธ์กับ foreign-body granuloma อย่างมีนัยสำคัญ (p-value = 0.006) ในขณะที่ระยะเวลาแสดงอาการนับหลังจากหัตถการสั้นกว่าสัมพันธ์กับการติดเชื้อ mononuclear granuloma สัมพันธ์กับปฏิกิริยาต่อต้านสิ่งแปลกปลอม (p-value = 0.003) ผลการเพาะเชื้อทางจุลชีววิทยาพบว่าเชื้อทั้งหมดที่ให้ผลบวกเป็นเชื้อมัยโคแบคทีเรียชนิดโตเร็วโดยชนิดที่พบมากที่สุดคือ *Mycobacterium abscessus* (6/8 ราย)

สรุปผล: การฉีดสารเติมเต็ม และการสัก เป็นหัตถการด้านความสวยงามสัมพันธ์กับการเกิดภาวะแทรกซ้อนชนิดแกรนูโลมาที่พบบ่อยที่สุดโดยส่วนใหญ่เกิดจากปฏิกิริยาต่อต้านสิ่งแปลกปลอมของผู้ป่วย ส่วนที่เกิดจากการติดเชื้อนั้นเชื้อก่อโรคที่พบทั้งหมดเป็นเชื้อมัยโคแบคทีเรียชนิดโตเร็วทั้งสิ้น

คำสำคัญ: แกรนูโลมา, แกรนูโลมาชนิดสิ่งแปลกปลอม, แกรนูโลมาชนิดติดเชื้อ, สารเติมเต็ม, สัก

The study of Hair Follicle Counts from Histopathology of Different Scalp Areas in Thai Population.

Kallapan Pakornpadungsit MD,
Smith Srisont MD,
Suthinee Rutnin MD,
Yingluck Visessiri MD,
Poonkiat Suchonwanit MD.

ABSTRACT:

PAKORNPADUNGSIT K*, SRISONT S, RUTNIN S*, VISESSIRI Y**, SUCHONWANIT T*. THE STUDY OF HAIR FOLLICLE COUNTS FROM HISTOPATHOLOGY OF DIFFERENT SCALP AREAS IN THAIS POPULATION.**

**DIVISION OF DERMATOLOGY, DEPARTMENT OF MEDICINE, FACULTY OF MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

***DEPARTMENT OF PATHOLOGY, FACULTY OF MEDICINE, RAMATHIBODI HOSPITAL, MAHIDOL UNIVERSITY, BANGKOK, THAILAND.*

Background: Previous studies of phototrichogram analysis revealed differences in hair density among different scalp sites. However, this information regarding hair parameters, including total hair, terminal, vellus, anagen, and telogen follicles, from transverse histological study is still limit.

Objectives: To assess hair follicle parameters from histological study of different scalp regions in Thai population

Materials and methods: A cross-sectional study was conducted in 20 cadavers without hair and scalp disorders. Four-mm punch biopsy was performed on each subject at the following scalp regions: frontal, vertex, parietal and occipital. Hair parameters collected from transverse histological study were calculated and statistically analyzed.

Results: Follicular unit and total hairs were different in each scalp region. The average of total hairs from frontal, vertex, parietal and occipital areas was 22.9±5.8, 23.6±5.6, 14.0±4.3 and 19.2±5.8, respectively. Statistical differences of terminal to vellus hair ratio in each scalp region were not found. The differences of anagen to telogen were demonstrated when compared parietal with frontal and vertex region.

Conclusions: The vertex area showed the highest total hair count, whereas the parietal area showed lowest. Due to the differences of hair count on different scalp regions demonstrated in this study, the normal value of hair parameters should be standardized separately on each scalp region. Moreover, the present study establishes precise reference in evaluating the changes in hair parameters in Asians.

Key words: hair follicle, horizontal section, scalp biopsy, scalp region

บทคัดย่อ:

กัลย์ภรรณ ปกรณ์ผดุงสิทธิ์*สมิทธิ์ ศรีสนธิ์ สุธินี รัตนิน* ยิ่งลักษม์ วิเศษศิริ** พูลเกียรติ สุชนวณิช* การศึกษาจำนวนเส้นผมจากชิ้นเนื้อระนาบตามขวางของหนังศีรษะจากหลายตำแหน่งของศีรษะในประชากรไทย**

**สาขาวิชาโรคผิวหนังภาควิชาอายุรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล*

***ภาควิชาพยาธิวิทยา คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล*

ภูมิหลัง: จากข้อมูลการศึกษาตรวจหนังศีรษะและเส้นผมด้วยเทคนิค phototrichogram พบว่าในแต่ละพื้นที่ของหนังศีรษะนั้นมีความหนาแน่นของจำนวนเส้นผมที่แตกต่างกัน แต่ข้อมูลเกี่ยวกับค่าของจำนวนเส้นผมต่างๆ โดยการตัดชิ้นเนื้อศีรษะในแนวระนาบตามขวาง (horizontal sections) ยังคงมีจำนวนน้อย

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาค่าต่างๆ ของจำนวนเส้นผมจากชิ้นเนื้อในแนวระนาบตามขวางจากแต่ละตำแหน่งของหนังศีรษะคนไทย

วิธีการศึกษา: การศึกษาแบบตัดขวางทำในศพจำนวน 20 ศพซึ่งไม่มีความผิดปกติของหนังศีรษะและเส้นผม โดยใช้ punch biopsy ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 4 มิลลิเมตร ตัดชิ้นเนื้อแนวระนาบตามขวาง จากบริเวณศีรษะส่วนหน้า ส่วนยอด ด้านข้าง และบริเวณท้ายทอย ตำแหน่งละ 1 ชิ้นเนื้อ เพื่อเก็บข้อมูลค่าต่างๆ ของจำนวนเส้นผมในแต่ละตำแหน่ง เพื่อนำไปคำนวณและวิเคราะห์ผลโดยใช้สถิติ

ผลการศึกษา: จำนวนหน่วยเส้นผมและจำนวนเส้นผมในแต่ละพื้นที่ศีรษะมีความแตกต่างกัน ซึ่งจำนวนเส้นผมเฉลี่ยจากบริเวณศีรษะส่วนหน้า ส่วนยอด ด้านข้าง และบริเวณท้ายทอยเท่ากับ 22.9±5.8, 23.6±5.6, 14.0±4.3 และ 19.2±5.8 ตามลำดับ ค่าอัตราส่วนของเส้นผมชนิด terminal ต่อเส้นผมชนิด vellus ในแต่ละบริเวณของศีรษะไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของ ในขณะที่ค่าร้อยละของอัตราส่วนเส้นผมระยะ anagen ต่อเส้นผมระยะ telogen มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญสถิติเมื่อพิจารณาศีรษะส่วนข้างเทียบกับศีรษะส่วนหน้าและส่วนยอด

สรุปผล: ศีรษะบริเวณส่วนยอดมีจำนวนเส้นผมมากที่สุด ในขณะที่ศีรษะบริเวณด้านข้างมีจำนวนเส้นผมน้อยที่สุด เนื่องจากผลจากการศึกษาในแต่ละบริเวณศีรษะพบค่าของจำนวนเส้นผมที่แตกต่างกัน จึงควรแยกค่าปกติของจำนวนเส้นผมให้เหมาะสมกับในแต่ละตำแหน่งของหนังศีรษะ ดังนั้นผลจากการศึกษาปัจจุบันจึงสามารถนำไปใช้อ้างอิงเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการวินิจฉัยชิ้นเนื้อหนังศีรษะที่ถูกต้องแม่นยำมากขึ้นสำหรับชาวเอเชียน

คำสำคัญ: จำนวนเส้นผม ชิ้นเนื้อในแนวระนาบตามขวาง การตัดชิ้นเนื้อหนังศีรษะ ตำแหน่งของหนังศีรษะ